

C. S. LEWIS

A mű eredeti címe:
THE VOYAGE OF THE „DAWN TREADER”
© C. S. Lewis Pte Ltd 1950

FORDÍTOTTA:
K. NAGY ERZSÉBET

A RAJZOKAT KÉSZÍTETTE:
PALÁSTI ERZSÉBET

LEKTORÁLTA:
GYÓRFFY ANDREA

Utazás a tengeri cirkálón

(Narnia – 3.)

SZENT ISTVÁN TÁRSULAT
AZ APOSTOLI SZENTSZÉK KÖNYVKIADÓJA
BUDAPEST, 1991.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

ISBN 963 360 511 3
A KIADÁSÉRT FELEL: DR. ÁKOS GÉZA IGAZGATÓ
MŰSZAKI VEZETŐ: NÉVERY TIBOR
IRODALMI SZERKESZTŐ: FARKAS OLIVÉR
SZENT ISTVÁN TÁRSULAT
1053 BUDAPEST, KOSSUTH LAJOS U. 1.
ZALAI NYOMDA 91 415

I.

A kép a falon

Volt egyszer egy fiú, akit Eustace Clarence Scrubb-nak hívtak. Ritka csúnya nevét meg is érdemelte. Szülei Eustacénak, tanárai Scrubbnak szólították. Hogy mi volt a neve az osztálytársai körében, nem tudni, mert senki sem szerette, magányos volt közöttük. Szüleit nem apunak vagy anyunak szólította, hanem Haroldnak és Albertának. A család különben nagyon modern és felvilágosult eszméket vallott. Vegetáriánusok, antialkoholisták voltak, és gyakran öltözködtek feltűnően. Szokásaikban is különlegesek voltak: az ablakokat éjjel-nappal nyitva tartották, csak a legszükségesebb bútoruk volt és életmódjukban is rendkívül puritánnak mutatkoztak.

Eustace szerette az állatokat, különösen a bogarakat, főleg amikor gyűjteményben, feltűzdelve láthatta őket. Olvasni is szeretett, elsősorban bonyolult szerkezetekről, vagy elhízott gyerekek fényképét nézegette, akik nehéz tornamutatványokat végeztek a fogyás reményében.

Eustace utálta az unokatestvéreit: Pétert, Susant, Edmundot és Lucy-t. Mégis örült annak, amikor meghallotta, hogy Edmund és Lucy látogatóba érkeznek hozzájuk. Szerette bosszantani és csúfolni őket. Bár Lucy válláig sem ért, Edmund pedig fél kézzel is lebirkózta, mégis nagyon jól tudta, mivel és hogyan lehet megkeseríteni az életüket, ha náluk vendégeskednek.

Edmund és Lucy húzódoztak még a gondolatától is annak, hogy meglátogassák Harold bácsit és Alberta nénit, pláne, ha még ott is kell maradniok. Ezúttal azonban nem tudtak kibújni alóla. Édesapjuk néhány hónapig tartó lektori munkát kapott az Egyesült Államokban, édesanyjuk pedig vele akart utazni, mivel tíz éve már, hogy nem volt nyaralni. Péter vizsgáira készült Kirke professzor vidéki házában (ahol évekkkel ezelőtt az első „csoda” történt velük, amikor átjutottak Narniába). A professzor szívesen látta volna mind a négy gyereket, de mióta nyugdíjba ment, jóval szerényebb körülmények között élt. A szülőknek meg túl sokba került volna a másik hármat is Amerikába vinni, ezért csak Susan ment velük. Ő már nagylánnyá serdült, s édesanyja szerint jót tesz majd neki az utazás. Edmund és Lucy megpróbáltak nem irigykedni a nővérükre, de sajnálkozásukat nem rejthették véka alá. A hideg rázta őket már a gondolattól is, hogy egy teljes nyári szünetet nagynénjük, s nagybácsijuk társaságában kell eltölteniök. Nem is beszélve Eustacéről! Edmund állandóan azt hajtogatta:

— Nekem a legrosszabb! Egy szobában kell aludnom azzal a nyavalyás Eustacéval.

Történetünk ott kezdődik, amikor végre Lucy és Edmund kettesben maradtak egyik délután Lucy szobájában. Természetesen Narniáról folyt a szó, a csodálatos és nagy titkukról. Gondolom, mindannyiunknak van egy ilyen titkos országa, de számunkra ez csak egy képzeletbeli ország. Ebből a szempontból szerencsésebbek voltak, mint bárki más. Az ő titkos országuk valóság volt, hiszen már kétszer jártak ott. Narniába mindkét esetben megmagyarázhatatlan módon jutottak be, de oda eljutni másképpen nem is lehetséges. Mikor „onnan” másodszor is

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

búcsúzniuk kellett, valami halvány remény maradt a valamikori visszatérésre. Elképzelhetitek, azóta hányszor került szóba köztük ez az újbóli lehetőség. Most az ágy végében ültek és bámulták a szemközti falon függő festményt. Ez volt az egyetlen kép a házban, amelyet szerettek. Albert néni utálta (azért is rakta eldugott helyre, a legkisebb szobába az emeleten), de kidobni nem akarta, mert még nászajándékba kapták a család egyik kedves barátjától. Nagy udvariatlanság lett volna vele szemben, ha mellőzik vagy elajándékozzák valakinek. Egy nagy tengerjáró hajót ábrázolt, előlnézetből, az orrán aranyozott sárkányfej díszelgett, száját szélesre tárta. Hosszú árbocán lila színű négyszögletes vitorla feszült, a hajó oldala zöldre volt festve. A festő azt a pillanatot ábrázolta, ahogy éppen egy nagy hullám tetejére emelkedik föl, hogy a következő pillanatban a mélybe ereszkedjen. A víz tajtékzott és hullámzott, a tenger kék volt, mint a valóságban. Úgy látszott a képen, mintha éppen nagy hátszél fújna. A nap megvilágította a hajó bal oldalát, visszatükrözve a hullámokat. A másik oldalon a hajótest sötétkék színű árnyéka húzódott.

— Még mindig jobb elnézni ezt a hajót itt, mint Narniára gondolni, ahová úgysem fogunk már visszatérni többé — sóhajtozott Edmund.

— Gondolj arra, hogy onnan jön — vigasztalta Lucy.

— Megint ábrándoztok? — hallatszott Eustace gúnyos hangja az ajtóból. Kihallgatta őket, mielőtt belépett volna a szobába, és most teli szájjal vigyorgott. Múlt évben, amikor ő volt unokatestvéreinek vendégségben, többször hallotta őket Narniáról beszélgetni. Persze, nevetségesnek tartotta és örömét lelte abban, ha megjegyzéseivel bosszanthatja őket. Biztos volt benne, hogy csak kitalálták az egészet. Mivel ő még arra is képtelen volt, hogy bármit is kitaláljon, ezért másnál sem bírta elviselni ugyanazt.

— Fölösleges vagy. Nem veszed észre? — szólt hozzá Edmund kurtán.

— Egy vidám versen töröm a fejem — válaszolta Eustace vigyorogva.

— Például egy ilyen:

Néhány gyerek Narniáról ábrándozott, majd egyre hóbotosabbá és hóbotosabbá vált.

— Vigyázz a rímekre — jegyezte meg Lucy —, az ábrándozott és a vált nem rímelnek!

— Ne beszélj neki rímről — legyintett Edmund. — Nem látod, hogy alig várja, hogy belénk kössön? Ne szólj hozzá, hátha magától kimegy.

Legtöbb fiú, ha így beszélnek hozzá, elsüllyed szégyenében és kiódalog a szobából. Nem úgy Eustace! Változatlanul vigyorgott és folytatta tovább:

— Tetszik nektek az a kép?

— Az egekre kérlek, nehogy elkezdj művészetről meg festészetről beszélgetni! — súgta húga fülébe Edmund.

De Lucy jólnevelt kislány volt, és megtanulta, hogy ha kérdezik, arra illik válaszolnia.

— Igen. Nagyon tetszik.

— Vacak egy kép! — biggyesztette a száját egy hozzáértő magabiztosságával Eustace.

— Nem kell nézned, ha kimész innen — kapott az alkalmon Edmund.

— Miért tetszik? — engedte el a füle mellett a megjegyzést Eustace. Érdeklődéssel fordult Lucy felé.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Azért, mert úgy látszik, mintha a hajó tényleg mozogna, a tenger valódi tenger lenne, valódi hullámokkal.

Eustace sokféle választ akart adni, valahogy most mégis csöndben maradt, ugyanis ránézett a képre és Lucy-t hallgatva tényleg ő is úgy látta, mintha a tenger ott morajlana, hullámszana a képen. Életében egyszer utazott hajón, a Wight-szigetekre, és még most is emlékszik, hogy végig az úton tengeribetegségben szenvedett. Evekkel utána is émelygést érzett a gyomrában, ha csak rá gondolt. Ahogy a képet figyelte, elfogta újra az a bizonyos rossz érzés. Szinte belesápadt. Gyorsan lekapta róla a tekintetét. Ebben a pillanatban mindhárman nyitva felejtették a szájukat a csodálkozástól! Amit láttak, nehéz szavakba önteni, ill. elképzelni. A hajó tényleg mozgott a képen!!! Nem úgy mint a filmen szokott, a színek, a mozgás túlzottan életszerű volt. Le-föl mozgott a hajó a hullámok hátán. A hajóorr hol eltűnt a vízben, hol magasan kiemelkedett belőle. A matematika-füzet, ami Edmund asztalán feküdt, hirtelen a falnak csapódott, Lucy hosszú haja összevissza borzolódott, mint amikor szeles időben sapka nélkül megy valaki az utcán. Valóban szél támadt, méghozzá tengeri szél — és a képből jött! Aztán a tenger morajlása egyre erősebb lett, a hullámok nagyokat csobbantak, ahogy a hajó oldalához verődtek. A tengeri levegő illata, az a máshol nem érezhető jellegzetes illat betöltötte a szobát. Ez végképp eloszlatta az esetleges ábrándot: álom-e vagy valóság, amit látnak.

— Hagyjátok abba! — kapta a kezeit arca elé Eustace és már sírt dühében. — Megmondalak benneteket, hogy megint bosszantani akartok. Kikaptok az biztos!

A két másik gyereket annyira megdöbbenették az események, hogy némán, kerekre nyitott szemmel álltak a kép előtt.

— Ó! — kiáltott föl ebben a pillanatban Eustace, szinte Lucyval és Edmunddal egyszerre. Hogy miért? Hatalmas hullám csapott ki a keretből és mind a hárman csuromvizesek lettek. Lélegzetük is elállt az ámulattól.

— Összetöröm ezt a francos képet! — kiabált Eustace, de erre se ideje, se módja nem adódott.

A kép felé indult, mintha mágneses erő húzná.

Edmund észbe kapott és erőnek erejével, ruhájánál fogva próbálta Eustacét visszatartani. Lucy a másik oldalról kapaszkodott bele és húzta visszafelé. Ezalatt vagy ők lettek sokkal kisebbek vagy a kép lett sokkal nagyobb?! Akkor Eustace odaugrott, hogy megpróbálja leszakítani a falról, de

a kereten állva találta magát; előtte nem üveg volt, hanem igazi tenger és a keretet úgy nyaldosták a hullámok, mint amikor a tengerparton a sziklához verődnek. Teljesen elvesztette a fejét és magával rántotta a

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

másik kettőt is, akik hasra estek a háta mögött. Kiabáltak, kapálóztak mind a hárman. Egyensúlyukat veszítve egy óriási hullám elkapta őket és besodorta a tengerbe. Eustace keservesen sírt mindaddig, míg a szája tele nem lett vízzel. Lucy áldotta az eszét, hogy az elmúlt évben komolyan vette az úszóleckéket az iskolában. Ha most az úszómester látta volna, nem dicsérte volna meg, az biztos. Ezen egyáltalán nem csodálkozhatunk, hiszen az ijedelemtől szegény alig emlékezett a helyes tempóváltásra, levegővételre — no meg a víz is sokkal hidegebb volt, mint amilyet eddig megszokott. Feltartotta a fejét és lerúgta a cipőit, ahogy mindenkinek tennie kell, ha ruhástul netán vízbe esik. Száját zárva tartotta, szeméit nyitva. A hajó közvetlen közelében úsztak, hatalmas zöldre festett oldala fölöttük magasodott, a fedélzetről emberek néztek le rájuk.

Ekkor Eustace pánikszerűen belekapaszkodott Lucyba és mindketten süllyedni kezdtek. Mikor fölevickéltek, Lucy egy idegen alakot pillantott meg, aki éppen feljűk úszott. Edmund Eustacét tartotta, aki ájultan nehezedett a vállára. Valaki most a másik oldalról segítette, tartotta Eustacét. Sok-sok arc nézett le az evickélőkre és itt-ott biztató kiáltások hallatszottak. Köteleket eresztettek lefelé a hajó oldalán. Edmund és az idegen az egyik kötél végét Lucy derekára erősítette. Most következett csak a neheze! Fölkapaszkodni a kötélén, segítség nélkül, véget nem érő szenvedésnek tűnt! Lucy másnapra csupa kék-zöld folt lett. Nem csoda, mert állandóan a hajó oldalához csapódott, ahogy fölfelé kúszott. Keze, lába elhalt, fogai vacogtak, jártányi ereje sem maradt, mire elérte a fedélzetet. Térdei rogyadoztak, ahogy próbált felállni. Utána Edmund fújtatott, majd a még mindig félig ájult Eustace következett. Utoljára maradt az ismeretlen, szőke hajú fiatal fiú, aki alig látszott idősebbnek Lucynál.

— Ca — Ca — Caspian! — dadogta Lucy elfúló hangon, hiszen még levegőt is alig bírt venni.

Caspian volt, aki beugrott a vízbe, hogy segítsen nekik. Most ismert rá Edmund is. Caspian, Narnia királya, akit ők segítettek annak idején Narnia trónjára. Összeölelkeztek a váratlan találkozás örömeiben.

— Ki ez a fiú? — mutatott rá a mellette sápadozó fiúra Caspian.

Eustace hirtelen olyan sírásba tört ki, ahogy már egy hozzá hasonló korú fiúnak nem illik, csupán azért, mert lábától a feje búbjáig csuromvíz volt. Egyre csak azt hajtogatta: „Menjünk vissza! Engedjete vissza! Nem akarok itt maradni!”

— Visszamenni? Hova? — csodálkozott Caspian.

Eustace a hajó széléhez rohant, remélve, hátha meglátja a képkeretet, netán még Lucy szobájának körvonalait is. Amit látott, az egészen más volt: gyönyörű, kék tenger, tarajos hullámok, szárazföld sehol, csupán a tenger és az ég horizontja a távolban. Szegény fiú, igazán sajnálatra méltó volt, teljes reménytelenségében és tehetetlenségében. Szíve majd kiugrott izgalmában, érezte hogy menten elájul.

— Hé! Rynelf! — hívta magához az egyik matrózt Caspian. — Hozzá bort a felséges vendégeknek, valamint készíts száraz ruhát, hogy átöltözhessenek.

Természetesen Caspian semmit sem felejtett el a régen történetekből, és neki Edmund és Lucy változatlanul „felségek voltak”. (Valamikor Narniában ténylegesen azok is voltak. Ott az időszámítás más, mint nálunk, a mi világunkban. Ha évszázadokig maradsz ott és aztán a saját

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

világodba hirtelen visszatérsz, akkor annak a napnak ugyanazon órájában, sőt percében fogod magad találni, mint amikor onnan eltávoztál. Ha hetek múlva térnél vissza ismét Narniába, ott addig évezredek teltek el, vagy egy nap, vagy egy perc sem. Sosem tudhatod (számíthatod ki) előre, csak mikor már ott vagy. Ez már így van!

Rynelf hamarosan csillogó, vörösbort hozott átlátszó üvegcorsóban, és még négy ezüstpoharat. Erre volt most leginkább szükségük. Ahogy Lucy és Edmund az első kortyot leengedték a torkukon, érezték, hogy meleg és erő árad szét a testükben. Eustace már ivás előtt fintorgatta az orrát, az első korty bort kiköpte és undorral tolta félre a poharat a tálcán. Nagyon rosszul érezte magát és újra keserves sírásban tört ki. Annyit még kinyögött, hogy szilva-juice-t kér szódavízzel és az első útba eső kikötőben tegyék őt partra. Persze, csak nevettek rajta.

— Szép kis útitársat hoztatok magatokkal! — kuncogott Caspian és Edmundra kacshintott.

Eustace nem zavartatta magát, és változatlanul hangosan bögött.

— Oh! Ugh! Mi az ott? — kiáltott föl tágra meresztett szemmel. — Vigyétek innen azt a dögöt!

Undor és félelem kavargott benne. Valami furcsa, különös kis állatka mászott elő az egyik kabinból és lassú léptekkel feléjük közeledett. Egérnek látszott,... nemcsak látszott, az is volt. Egy egér! A furcsa az volt, hogy nem négy, hanem két lábon járt és így sokkal magasabbnak tűnt a szokásosnál. Vékony aranyszalag vette körül a fejét, ami az egyik oldalon a füle alatt, míg a másik oldalon fölötte húzódott, és egy karmazsinvörös toll volt beletűzve. Bundája sötétbarna színű volt és csillogott a napfényben. Bal mancsa egy kard markolatán nyugodott, ami majdnem olyan hosszú volt, mint a farka. Úgyesen egyensúlyozott az ide-oda billegő fedélzeten. Lucy és Edmund rögtön fölismerték: Reepicheep volt az, a legokosabb és legbüszkébb beszélő egér Narniában, aki a berunai második döntő ütközetben elévülhetetlen érdemeket szerzett.

Lucy elfogta a vágy, mint azelőtt is mindig, hogy karjaiba vegye és megölelje Reepicheepet. De jól tudta, ez olyan öröm, amiben sosem lehet része: hiszen mélyen megsérthette volna ezzel. Helyette féltérdre ereszkedett, hogy beszélni tudjon hozzá. Reepicheep előretette a bal lábát, hátrahúzta a jobbot, meghajolt, kezecskölt Lucynak, majd bajuszát megpödörte és cérnavékony hangon így szólt:

— Alázatos szolgája felségeiteknek! Örömünkre szolgál, hogy körünkben üdvözölhetjük felségeiteket! (Itt újra meghajolt.)

— Ugh! Vigyétek már innen! — fintorgott Eustace mérgesen. — Látni sem bírom az egeret. Buták és undorítóak.

— Jól értettem?... — vett nagy lélegzetet Reepicheep Eustace szavai után, mert a meglepetéstől rögtön nem tudott megszólalni. — Ez a kiállhatatlan, beképzelt, ronda fráter az önök társaságában van?! Mert ha nem, akkor... Lucy és Edmund hangosan trüsszögtek, krákoztak, hogy eltereljék az egér figyelmét és valahogy lecsillapítsák a haragját.

— Milyen udvariatlan és figyelmetlen vagyok, hogy még mindig nem gondoskodtam száraz ruháról! — bökött a fejéhez Caspian. — Gyertek és öltözzetek át! Átadom Lucynak a kabinomat, sajnos lányruháról gondoskodni itt nem tudunk. Ezért már előre elnézést kérek, így be kell érned az enyémmel. Mutasd Reepicheep az utat, légy jó házigazda.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Ahogy a felségek kívánják — válaszolta az egér. — Most eltekintünk az előbb elhangzottaktól — és gyűlölködő pillantást vetett Eustacéra.

Caspian sürgette őket, és néhány másodperc múlva Lucy belépett a hajótat kabinjába vezető ajtón. Rögtön megtetszett neki a három négyszögletes ablakcska, amelyen keresztül a kék tengerre látott. Középen kis kerek asztal állt, körülötte három párnázott szék, fölötte ezüsből készült lámpabúra függött. „Biztos a törpék készítették a föld alatti műhelyükben” — gondolta. Aslan festett képe függött a falon aranyozott rájában. Alig nézett körül, Caspian már nyitott is egy ajtót, ami a hajó jobb oldala felé vezetett, és azt mondta: — Ez lesz a te szobád. Csak néhány száraz holmit keresek magamnak.

Amíg beszélt, egy szekrényben kotorászott. — Aztán egyedül hagylak, hogy át tudj öltözni. Ha kiteszed a nedves ruháid az ajtó elé, el fogom viteni a konyhába, hogy megszáráítsák.

Amikor Caspian becsukta maga mögött az ajtót, Lucy leült a díványra. Úgy érezte, mintha hetek óta itt lakna, ebben a szobában, e között a bútorok között. A hajó mozgása egyáltalán nem zavarta, hiszen rengeteget utazott hajón, amikor még Narnia egyik uralkodója volt. A kabin kicsi volt, de ragyogott a tisztaságtól, falait a legnemesebb fával borították. Caspian ruhája bő és hosszú volt rá, de most ezzel sem törődött. (Bezzeg máskor...!) A cipőből, papucsból állandóan kicsúszott a lába, így jobbnak látta mezítláb maradni. Nevetett rajta! Amikor végzett az átöltözéssel, a pakolással, odament az ablakhoz és kinézett a tengerre. A hullámok gyengén fodrozódtak, szélcsend volt. Nagyon sóhajtott, azután vidáman kisetett a kabinból.

II.

A tengeri cirkáló fedélzetén

— Végre itt vagy, Lucy! — örvendezett Caspian. — Bemutatom neked Lord Driniant, a kapitányt. Fekete hajú, jó kiállású férfi lépett előre, féltérdre ereszkedett és kezét csókolt Lucynak. Csak Edmund és Reepicheep voltak még jelen.

— Hol van Eustace? — érdeklődött a lány.

— Ágyban — felelte Edmund nem kis kárörömmel. — Nem lehet rajta segíteni. Csak rosszabb, ha szólsz hozzá.

— Beszéljünk! — indítványozta Caspian.

— Van miről — bólintott Edmund. — Először is az időt szeretném tudni. Egy év telt el, hogy visszatértünk Angliába a koronázásod után. Narniában mennyi idő múlt el azóta?

— Pontosán három év — válaszolta Caspian.

— És minden rendben?

— Nem fogod elhinni, hogy egy idő után meguntam az uralkodást, otthagytam az udvart és tengerre szálltam. Nincs semmi gond az állatokkal, sem a telmarinokkal. A hadisarcot is rendszeresen fizetik. Ezen kívül kitűnő helyettesem van, míg távol vagyok otthonról —, Trumpkin, a törpe. Ugye emlékeztek rá?

— Kedves, aranyos Trumpkin. Hogyne emlékeznék! Jobb helyettest nem is találhattál volna! — örvendezett Lucy.

— Hűséges, okos és talpraesett törpe — helyeselt Drinian is. — Olyan, mint egy... oroszlán — mondta volna, de Reepicheep ráfüggesztette a szemeit és oroszlán helyett kénytelen volt egeret mondani.

— Most hová megyünk? — kíváncsiskodott Edmund.

— Ez hosszú történet lesz. Talán emlékszel arra, amikor én kisgyerek voltam, Miraz nagybátyám hét udvari főnemest arra kényszerített, hogy tengerre szálljanak és távoli földrészek után kutassanak. Tudta, kiket kell megbízni ezzel a feladattal, hiszen mind a heten apám legközelebbi barátai voltak.

— Emlékszem — szólt Lucy. — Arra is, hogy egyik sem tért vissza közülük.

— Így van. Koronázásom napján megfogadtam, hogy ha sikerül (Aslan segítségével) békét és rendet teremteni Narniában, első adandó alkalommal tengerre szállók magam is, hogy fölkutassam őket vagy haláluk esetén tanuljak a történelemből. Nevüket is tudom: Lord Revilian, Lord Bern, Lord Argoz, Lord Mauramorn, Lord Odesian, Lord Restimar — a hetediket elfelejtettem.

— Lord Rhoop, uram — szólt halkán Drinian.

— Hát persze! Különben Reepicheepnek van egy titkos vágya még ezen kívül.

Mindenki az egérre nézett. Az kihúzta magát és így szólt:

— Miért ne mehetnénk el egészen a világ végéig? Kíváncsi lennék, milyen lehet ott? Hátha megtalálhatnánk Aslan országát is. Annyit tudunk, hogy keletre fekszik, túl a tengeren. Aslan mindig onnan érkezik.

— Ez csak egy elképzelés — szólalt meg Edmund riadtan.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Honnan veszed, hogy Aslan országa pontosan arra van? — kérdezte Lucy.

— Semmit sem tudok biztosan, felség! Azt igen, hogy arrafelé kell keresnünk — mutatott keleti irányba Reepicheep. — Valamikor, gyerekkoromban verset is hallottam, már nem tudom kitől:

„Ahol a víz a földdel összeér,
Ahol a víz édessé válik,
Megtalálod egér, amit keresel.
A világ végét.”

— Nem vagyok ma sem tisztában, mit jelentenek ezek a sorok, de úgy belevésődött az emlékezetembe, hogy azóta is mindig eszembe jut.

Szótlanul, elgondolkozva álltak néhány percig. Lucy szólalt meg először:

— Most hol vagyunk, Caspian?

— A kapitány jobban tudja, mint én.

Drinian egy térképet vett ki a zsebéből, széthajtogatta és az asztalra terítette.

— Kb. itt lehetünk — bökött az ujjával a térképre. Tegnap óta sokat haladtunk, mert erős hátszelünk van. Cair Paraveltől Galmáig egy nap volt az út. Galma kikötőjében egy hetet horgonyoztunk. Galma hercege nagy lovagi tornát rendezett a felség tiszteletére, aki ott jelesen vitézkedett, — és néhányszor csúnyán elesett — vágott a szavába Caspian —, még most is látszanak a nyomai.

— és ott jelesen vitézkedett — ismételte mosolyogva Drinian. — A herceg jó néven vette volna, ha királyunk elveszi feleségül a lányát, de ez nem jött össze...

— Kancsal volt és kövér — legyintett fintorogva Caspian.

— Szegény lány — sajnálkozott Lucy.

— Szóval, Galmából kihajóztunk — folytatta Drinian. — Szélcsendes időben folytattuk az utunkat. Bizony erősen eveznünk kellett, hogy haladjunk. Aztán az istenek kegyesek voltak hozzánk, mert két nap múlva szél támadt és hamarosan megpillantottuk Terebinthia partjait. Az uralkodó követeket küldött elénk és arra figyelmeztetett, nehogy kikössünk az országában, mert súlyos fertőző betegség támadta meg az ott lakókat. Kétszer körbehajóztuk a szigetet és kikötöttünk egy csöndes öbölben, messze a várostól. Három napig ott maradtunk, míg megfelelő szelet nem kaptunk délkeleti irányból. A Hét-szigetek felé irányoztuk a hajónkat. A harmadik napon kalózok támadtak meg, de amikor teljes fegyverzetben megláttak bennünket, elálltak eredeti szándékuktól. Habár néhány mérgezett nyilat kilőttek, de eredménytelenül.

— El kellett volna fogni és példásan megbüntetni őket — mérgeskedett Reepicheep.

— Öt nap múlva Muil szigete mellett hajóztunk el, ami a Hét-sziget egyike — folytatta a kapitány.

— A szoroson átjutva napnyugtára érintettük Redhavent, Brenn-szigetének kikötőjét. Nagy szeretettel és ünnepléssel fogadtak, kedvünkre ehettünk-ihattunk, felfrissülhettünk. Hat napja már, hogy kihajóztunk onnan, és jó hátszéllel haladunk azóta is. Remélem, két nap múlva elérjük a Lone-szigeteket. Összefoglalva: kb. 30 napja vagyunk a

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

tengeren, és eddig több mint 400 mérföldet tettünk meg Narnia partjaitól.

— Mi a terv a Lone-szigetek elérése után? — tudakolta Lucy.

— Senki sem tudja még, felség — válaszolta Drinian. — Talán a szigetlakóktól majd útbaigazítást kapunk.

— Utána lesz igazán izgalmas az utazás! — örvendezett Reepicheep.

Caspian ezután azt javasolta, hogy még ebéd előtt nézzenek körbe a hajón. Lucy viszont ideges volt Eustace miatt és elsősorban őt akarta látni.

— Muszáj ránézni. A tengeri betegség szörnyű dolog. Ha nálam lenne a varázsszer, biztos segíteni tudnék rajta.

— De hisz itt van! — kiáltott fel Caspian.

— Teljesen megfeledkeztem róla. Mikor a búcsúzáskor nekem ajándékoztad, eltettem és első dolgom volt biztos helyen őrizni. Kincstáram féltett darabja lett. Magammal hoztam, hátha szükség lesz rá.

— Csak egy csepp kellene — mondta Lucy.

Caspian egy nagy vasládához ment, amin hatalmas lakat függött. Elővett a zsebéből egy kulcsot és felpattintotta a zárat. Ott volt a kis üvegecske, amit Lucy annyiszor használt az ütközetek során.

— Vedd vissza, királyném — nyújtotta át az üveget a király.

Lucy boldogan rejtette ruhája zsebébe.

A fedélzeten két nagy csapóajtó volt, általában mindkettő nyitva állt, hogy levegő és napfény jusson a hajó belsejébe. Mindkettőből lépcső vezetett lefelé. Lent egy óriási helyiség volt, ahol padok sorakoztak sűrűn egymás mellett. Evezőlapátok nyúltak ki a vízre keskeny nyílásokon keresztül. A világosság ezeken át szűrődött be. Caspian hajója nem rabszolgák munkája által működött. Az evezőlapátokat csak végső esetben használták a matrózok, pl. amikor szélcsendes idő volt, vagy amikor a kikötőkbe vagy onnan kifelé hajóztak. (Csak Reepicheep maradt ki az evezés élvezeteiből, mert olyan kicsike volt, hogy a lába nem érte el a padlót.) A padok alatt polcok futottak végig, ahol különböző élelmiszereket, sört, bort, vizet tároltak. Egyik sarokban hosszú rúdon sonkák, szalámik lógtak tömött sorokban. A függőágyakat is itt tárolták. Caspian a vendégekkel fáradhatatlanul körbejárta az összes helyiséget és mindent részletesen elmagyarázott. Már a hajó tatjánál jártak. Innen keskeny lépcső vezetett lefelé. Sötét volt, alig láttak a lábuk elé. Egy kabin volt itt is, ahol egy apró ablakon szűrődött be a fény. Vastag üveg fedte, kinyitni nem lehetett, a hajónak ez a része már a víz alatt volt.

— Itt fogjuk elszállásolni magunkat — mutatott körbe Caspian.

— Függőágyakat kell hozatnunk — mondta Edmund.

— De felség... — kezdte volna az ellenvetéseit Drinian, de Caspian közbevágott.

— Hagyd, kapitány, már eldöntöttem. Te és Rhince (ő volt a másodkapitány) kormányozzátok a hajót, vigyáztok mindenre, míg mi beszélgetünk, vagy pihenünk, ahogy kedvünk tartja. A fedélzeti kabinra

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

nektek van szükségetek. Itt mi nagyon jól fogjuk magunkat érezni. Ugye Edmund? Apropó! Mi van azzal a gézengúzzal? Nem látom sehhol.

A közmondás is úgy szól „az emlegetett mindig megjelenik” — és Eustace is ebben a pillanatban bukkant fel a kabin ajtajában. Amennyire a sápadt fényben meg lehetett állapítani, arca sápadt volt, szemei karikásak, egész megjelenése nagyon szerencsétlen.

— Vége van már a viharoknak? — nyöszörögte.

— Milyen viharoknak? — csodálkozott Caspian.

Driniant nevetés fojtogatta.

— Hát a vihar! — kiáltotta Eustace mérgesen. — Érthetően mondtam, nem?

— Hoztam neked Eustace valamit, ami jót fog tenni — fordult feléje segítőkészen Lucy.

— Hagyj békén! — rántott egyet a vállán Eustace, de ennek ellenére hagyta, hogy Lucy egy cseppet cseppentsen a nyelvére a varázsitalból (a levegő rögtön megtelt finom illattal). Eustace fintorgatta az orrát, mondván, kibírhatatlan szaga van. Pillanatok múlva már látszott, hogy a gyógyszer hatni kezd. Az arca kipirosodott, meggörnyedt alakja kiegyenesedett és ahelyett, hogy az időjárás viszontagságai miatt kesergett volna, első dolga volt kiadni a parancsot: az első kikötőben tegyék partra. Sőt! Panasszal fog élni a kíméletlen bánásmód miatt a brit konzulátuson.

Amikor Reepicheep udvariasan faggatni kezdte, mit akar bejelenteni a konzulnál, akkor Eustace csak annyit tudott mondani: „Nem rád tartozik”.

Lucy mindenesetre annyit elért, hogy megnyugtatta unokaöccsét, miszerint a hajó teljes gőzzel halad a legközelebbi kikötő felé, és nem áll módjukban Cambridge-be visszavinni őt. Eustace nehezen, de beleegyezett és nagy morgások közepette tiszta ruhát kért, majd fölsietett a fedélzetre. Caspian folytatta a hajó bemutatását. A hajó orrához sétáltak, ahol a vendégek meglepetten látták, hogy a sárkány nyitott szájában egy őrszem ül és a tengert figyeli.

Jobbra nyílt a konyhafülke ablaka, ahonnan ínycsiklandozó illat szállt kifelé. Itt voltak a matrózok kabinjai is. Miután lent, a hajó gyomrában és fent a fedélzeten mindent megnéztek, Caspian fölfelé vezette őket a kötélből font lépcsőkön a kifeszített vitorla mentén. Veszélyes vállalkozás volt, de kárpótolta őket a látvány, amiben részesültek. Ameddig a szem ellátott, csodálatos és egyben félelmetes volt a nyílt tenger. Alattuk a hajó fedélzete, fölöttük a tiszta kék ég! Rhince a tatról integetett feléjük. Éppen ügyeletben volt. A hajó — összehasonlítva azokkal a tengerjárókkal, amivel Lucy és a többiek Narniában rendelkeztek — kisebb volt és kevésbé felszerelt. Caspiantól megtudták, mikor Miraz hatalomra jutott, még a hajóácsokat is elpusztította, szinte egy sem maradt belőlük. Ezért más országból, Galmából kellett hajókat vásárolniuk, zsoldos matrózokkal. Caspian trónrakerülése óta megpróbált kitűnő külföldi hajóácsokat hozatni Narniába, hogy a hazai régi ipart újra fellendítse, életre keltse. A Tengeri cirkáló lett az első olyan hajó, amit narniai mesterek készítettek. Azóta is nagyon büszkék rá.

Igaz, nem döntöttek rekordot, az árboc is rövidebbre sikerült, a vitorla sem a legjobb anyagból készült, a kabinok kicsik és kényelmetlenek, mégis, ez a hajó szívvel-lélekkel készült. Ezért különbözik az összes többitől. Lucy érezte ezt és boldog volt, hogy most egyik utasa lehet.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

Eustace persze egyáltalán nem örült ennek, sőt! Amikor másnap tisztán, kivasalva kapta vissza a ruháit és végre átöltözhetett, első dolga volt egy üres füzetet szerezni és naplóját megkezdeni. Ezentúl mindig magával vitte, bárhova ment. Egyébként is nagy gondot fordított a füzetekre, főleg a külalakra. Ha nem lett volna haragban mindenkiel, legszívesebben minden lapját megmutogatta volna, hogy ámuldozzanak betűinek tökéletességén.

A napló így kezdődött:

Augusztus 7-e: 24 órája vagyok már ezen a szörnyű hajón, feltéve, ha nem álmodom. Egész idő alatt hatalmas vihar tombolt (még jó, hogy nem lettem tengeribeteg!). Óriási hullámok emelkednek előttünk most is, és mindig úgy érzem, ez a perc az utolsó. Mindenki azt mondja, ne törődjek vele, de én tudom, a buta emberek szokták becsukni a szemüket a Tények előtt. Nagy örültség ilyen tákolmánnyal tengerre szállni. Alig nagyobb, mint egy mentőcsónak, és belül is borzasztóan primitív. Nincs fürdőszoba, rádió, társalgó, fotelek. A kapitány és Caspian tegnap az egész hajón végigvonszoltak és úgy mutogatták, mintha a Queen Mary lenne! Megpróbáltam „felnyitni” a szemüket, de ezeknek hiába beszél az ember! E. és L. természetesen rám se hederítenek. Úgy veszem észre, hogy olyan gyerek mint L., fel sem fogja a veszély igazi nagyságát, E. pedig jó akar lenni Caspiannál, akit mindketten királynak szólítanak. Természetesen a legrosszabb kabinba raktak, olyan mint egy föld alatti börtön. L. világos, kényelmes kabint kapott, a fedélzethez közel. C. azt mondta, azért, mert ő lány. Alberta szavait idéztem neki a lányokról (ti. a legrosszabbat akkor tesszük, ha kivételezünk a lányokkal), de süket fülekre talált. Majd meglátja, milyen beteg leszek, ha továbbra is abba a lukba kényszerít! E. azt tanácsolja, ne zsörtölődjem emiatt, mert C. is hozzánk költözik, hogy L.-nak legyen elég helye, így még rosszabb! Majdnem elfelejtettem, hogy egy undorító egér is utazik velünk. Az biztos, hogy az első adandó alkalommal a farkára lépek. Mellesleg a szakács is borzalmas.

A botrány Eustace és Reepicheep között előbb kitört, mint gondolták. Másnap ebéd előtt, amikor kényelmesen elhelyezkedtek az asztalnál várva a finom falatokat, Eustace váratlanul berontott az ajtón, karjaival hadonászott:

— Ez a vadállat kis híján megölt engem! Azonnal zárják be! Életveszélyes a környezetére.

Ebben a pillanatban jelent meg Reepicheep. Kardját maga után vonszolta, bajusza csapzottan lógott, de még így is udvariasan próbált viselkedni, ahogy tőle megszokták.

— Bocsánatot kérek a zavarásért. Ha tudom, hogy itt folytatódik a kettőnk ügye, akkor körültekintőbb lettem volna.

— Mi történt? — kérdezte Edmund.

A következő: Reepicheep mindig élvezte, ha a hajó teljes sebességgel szeli a hullámokat, ha ezt nézte, akkor ez a legnagyobb gyönyörűségére szolgált. Volt egy karosszéke, a kapitányi hídon, ahol üldögélni szeretett és a horizontot, a tengert figyelte. Közben énekelgetett a maga kellemetlen, sipító hangján. Mindig megtartotta az egyensúlyát, bármerre is dobálták a hullámok a hajót. Bizonyára hosszú farkának köszönhette, amit rendszerint lelógatott a hídról. Mindenki elfogadta ezt a szokását, és hagyták, hogy szórakozzon. Még örültek is

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

neki, különösen a sárkány szájában csücsülő matróz, mert addig sem unatkozott, volt kivel beszélgetnie. Eustace, mióta a hajóra került, rendkívül bizonytalanul közlekedett. Ide-oda csúszkált a fedélzeten, még a kabinjában is. Ezúttal is próbált átmenni egyik oldalról a másikra, amikor hirtelen egyensúlyát veszítve elesett és végigcsúszott a frissen felmosott padlón. Próbált megkapaszkodni, de nem sikerült. Ekkor pillantotta meg az egér lelógó farkát és azon nyomban meg is ragadta. Szegény Reepicheep! Elsötétült előtte a világ, azt hitte, menten szörnyethal ijedtében. Elterült, mint a béka. Eustace fokozta az ijedelmét, mert nem engedte el, hanem még kétszer-háromszor megpörgette a levegőben. A tréfa túl jól sikerült. Eustace hasát fogta a nevetéstől, és az egér a kiállt izgalmaktól élettelenül hevert előtte. Eustace nem tudta, hogy nem közönséges egérrel van dolga. Reepicheep sokszor harcolt már a puszta életben maradásért, így megtanulta, hogy mindig észnél legyen. Ezúttal is ez történt. Nem könnyű feladat kardot rántani akkor, amikor valakit a levegőben körbe-körbe forgatnak. Reepicheep mégis megpróbálta és sikerült neki. Eustace hirtelen szúró fájdalmat érzett a tenyerében, persze azonnal eleresztette az egér farkát. Ebben a pillanatban Reepicheep fölpattant, támadó állásba helyezkedett, kardját mereven előre tartotta, szőrét fölborzolta és artikulátlan hangon üvöltözni kezdett. Ijesztő látvány lehetett, mert Eustace a lépcső felé hátrált, miközben karjával hadonászva kiabált:

— Azonnal hagyd abba! Menj innen! Ez nem tisztességes! Megmondalak Caspiannak. Meglátod, be fog záratni.

— Miért nem húzod elő a kardodat, te semmirekellő? — üvöltötte az egér. — Harcoljunk mint férfi a férfival, különben móresre tanítalak!

— Nincs kardom, én modern ember vagyok — gúnyolódott Eustace.

— Úgy értsem — dugta vissza a kardot a hüvelyébe Reepicheep —, hogy nem kívánsz elégtételt szolgáltatni?

— Nem értem, mire gondolsz — rándított egyet a vállán Eustace. — Meg kell tanulnod, hogy a tréfát nem kell komolyan venni.

— Akkor vedd ezt! Tanuld meg ezt! Ez a tréféért, ez pedig a gúnyolódásaidért, ez a farkamért! — és minden egyes szónál kardjával nagyokat bökött Eustacéba, ami ugyan fájdalmat nem okozott, de épp elég volt a szúrások elől elugrálni. Lassan tudott csak egérutat nyerni. Futott a kabinjába és magára zárta az ajtót. Arca égett a szégyentől, ha arra gondolt, hogy egy egérnek sikerült őt megfutamítania.

Eustace láthatta az ebédlőben, hogy hiába minden erőfeszítés, mindenki Reepicheepnek ad igazat. Sőt! Edmund hajthatatlannak mutatkozott, hogy Eustace azonnal és mindenki előtt kérjen bocsánatot a törtétekért, így kénytelen volt engedni az erőszaknak és alig hallhatóan eldörmögte a bocsánatkérő szavakat. Megszégyenülten, lógó orral ballagott kifelé az ebédlőből. Lucy felugrott és utána sietett.

III.

A Lone-szigetek

— Föld! Föld! — kiáltotta teli torokból a kosárban ülő ember.

Lucy éppen komoly beszélgetésbe merült a kapitánnyal a hajó végében, amikor meghallotta a kiáltást. Mindketten előre rohantak és kémlelték a távoli horizontot. A hajó egész személyzete odasereglett. Hideg, szeles reggel volt, de tiszta, így messze el lehetett látni. Balra kémlelve megpillantották a Lone-szigetek déli csücskét, Felimath-szigetet. Úgy nézett ki, mintha zöld színűre festették volna a tengerben. Mögötte valahol Doorn-szigete sötétlett.

— Jó öreg Felimath! Meg Doorn! — tapsikolt Lucy örömeiben. — Ó, Ed, milyen régen volt, mikor erre jártunk!

— Sosem értettem, hogy tartozhatnak ezek Narniához — válaszolta Caspian. — Peter hódította meg őket?

— Nem — rázta a fejét Edmund. — Már a mi uralkodásunk előtt oda tartoztak, még a Fehér Boszorkány idejében.

— Kikössünk, uram? — kérdezte a kapitány.

— Szerintem Felimath mellett elhajózhatnánk, inkább Doorn-szigetén kellene kikötnünk — tanácsolta Edmund. — Már a mi időnkben is lakatlan volt, úgy látom, még most is az. Fölösleges itt elfecsérelnünk a drága időt. Abban az időben az emberek főként a Doorn-szigeten laktak, és csak néhányan éltek az Avrán. Az a harmadik sziget és innen nem látni. Felimathon csupán birkákat legeltettek.

— Akkor megkerüljük a szigetet és Doornál kikötünk. Készüljetek evezésre! — adta ki a végső utasítást Drinian.

— Úgy sajnálom, hogy Felimathon nem szállunk ki. Úgy szerettem volna sétálni és a régi időkről ábrándozni. Itt mindig jól lehetett álmodozni, a tájban gyönyörködni — merengett Lucy.

— Én is meg szeretném mozgatni a lábaimat — kapott az ötleten Caspian. — Mi lenne, ha csónakkal a partra eveznénk, elsétálnánk a másik oldalra és ott fölvenne minket a hajó?! Ha Caspian kipróbált, tengerjárt utazó lett volna, akkor ez az ajánlat eszébe sem jut. (Később egy életre okult belőle, de ebben a pillanatban kitűnő ötletnek bizonyult.)

— Jaj, de jó! — ugrándozott Lucy.

— Te is jössz? — fordult Caspian Eustacehoz, aki fájó kezét mementőként hordozta.

— Bárhová erről az átkozott hajóról — válaszolta a tőle már megszokott stílusban.

— Átkozott? Miért mondod ezt? — kérdezte rosszállóan Drinian.

— Az olyan civilizált országokban, ahonnan én is jöttem, olyan hajókat készítenek, hogyha tengerre szállnak velük, nem is érzik, hogy vízben vannak. Ez pedig... — és legyintett a kezével.

— Rendben van, gyere velünk. Mondd meg a kapitánynak, eressze vízre a csónakot — mondta Caspian. Caspian, Reepicheep és a három gyerek beültek a csónakba és a sziget felé eveztek. Mikor odaértek, visszapillantottak a tengerjáróra. Hihetetlenül kicsinek látszott. Lucy most is mezítláb volt, mert még az úszás közben elvesztette a cipőit. Nem bánta. Jó volt a parton lépkedni a puha homokban, beszívni a friss, sós tengeri levegőt. Melegebb volt mint kint a tengeren, a szél sem fújt olyan erősen, valahol pacsirta énekelt. Behatoltak a sziget

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

közepébe, majd felmásztak egy magas domb tetejére. Körbenéztek és egy apró fénylő pontot láttak a vízben (ez volt a tengerjáró), amint lassan halad el a sziget északi partja felé. A dombról lejövet eltűnt a szemük elől. Látták Doorn-szigetét, amit csatorna választott el Felimathtól. A csatorna kb. 2 km széles lehetett. A sziget mögött balra volt látható Avra. Narrowhaven, Doorn kicsi, fehér városa is jól látszódott.

— Uh! Mi az ott? — kiáltott fel Edmund.

A völgy alján, egy füves tisztáson néhány félelmetes alak, talpig fegyverben, békésen üldögélt egy nagy fa alatt.

— Ne mondjuk meg, kik vagyunk — suttogta Caspian.

— Ugyan miért tagadjuk le? — sipítozott cérnavékony hangján Reepicheep Lucy nyakában.

— Csupán megérzés. Itt biztosan régen nem hallottak már Narniáról, minden vele kapcsolatos esemény elfelejtődött. Nem tudnának hova tenni minket, és jobb, ha a rangunkat sem fedjük fel.

— Van kardunk, uram! — sipítozott tovább az egér.

— Tudom, nem felejtettem el. Ha a három szigetet vissza kell foglalnunk, jobb ha hadsereggel térünk ide vissza. A nagy beszélgetésben el is felejtették, hogy túl közel kerülnek az idegenekhez, és az egyik bozontos, fekete hajú alak észrevette őket, és rögtön üdvözölte is a társaságot:

— Jó reggelt mindnyájatoknak.

— Nektek is — válaszolta Caspian kissé meghajolva. — A Lone-szigeteken járunk?

— Igen, ott. Gumpas kormányzóságában, aminek Narrowhaven a székhelye. Üljetek le és falatozzatok velünk.

Caspian megköszönte és letelepedtek az idegenek mellé. (Bár szívük mélyén messze kívánták őket!) Éppen a boros kupákat emelték a szájukhoz, amikor váratlanul és pillanatok alatt az idegenek szorosan hátrakötötték a kezüket majd egyenként egy hosszú kötélhez rögzítették őket. Védekezni próbáltak, de látták, teljesen hiábavaló. Mire észbekaptak, már kardjuk sem volt. Reepicheepet meg sem kötözték, az egyik marcona legény tartotta markában. Szegény rúgkapált, sipítozott egy ideig, aztán jobbnak látta csöndben maradni.

— Vigyázz arra a kis féregre, Tacks! — figyelmeztette a nagyhajú a társát. — Nehogy baja essék! A legtöbbet ő érte fognak fizetni, lefogadom.

— Meghiszem azt! — füttyentett a rabszolga-kereskedő (mert azok voltak.) — Beszélni is tud. Legalább 200 tallért ér.

— Mostmár tudom, kik vagytok — szólalt meg elkeseredve Caspian.

— Emberrablók és rabszolga-kereskedők. Úgy látom, még büszkék is vagytok rá.

— Fogd be a szád! — mordult rá az egyik. — Viselkedj, mert meggyúlik velünk a bajod! Különben sem szórakozásból csináljuk. Éppúgy élnünk kell, mint bárki másnak.

— Hová visztek bennünket? — siránkozott Lucy.

— Narrowhavenen túlra. Holnap piacnap lesz.

— Van ott Brit Conzulátus? — kérdezte Eustace.

— Micsoda? — csodálkozott a hosszúhajú.

Mielőtt még Eustace hosszú magyarázatba fogott volna, a kereskedő leintette:

— Elegem van az üres fecsegésből. Ez a rút egér is fölöslegesen beszél, de te még ennél is többet. Fogd be a szád, és nézz a lábad alá.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

Egymás mögött meneteltek csöndesen, szorosan a kötélhez kötözve. A parton haladtak végig. Reepicheepnek legalább nem kellett a lépteit a többiekhez igazítani, mert még mindig erősen markolta őt a nagy tenyér. Nem szólt semmit, pedig majd szétrobbant a sok mondanivalótól. Lucy őszintén csodálkozott, hogy a kereskedők nem bánnak velük durvábban, azok után, amiket mondtak nekik. Bármilyen sértő megjegyzést is tett az eger a fogva tartójának, az csak annyit mondott: „Csak folytasd! Még sosem hallottam ilyen szórakoztatóan beszélő állatot!” vagy: „Melyiktek tanította be ezt az egeret?” Annyira felbőszítették Reepicheepet ezek a megjegyzések, hogy érezte, menten felrobban a méregtől. Végül jobbnak látta egy szót sem szólni.

Közben a part nyugat felé kanyarodott és egy kis település házai tűntek fel a messzeségben. Csónakok sorakoztak a part mentén, beljebb egy rozszant hajó horgony ózott.

— Most pedig, barátaim, semmi hűhó, rosszalkodás, és akkor minden rendben lesz. Kezeket fel! — adta ki a parancsot a vezető.

Ebben a pillanatban egy körszakállas férfi lépett ki a legelső házból (talán fogadós?) és megszólította a kereskedőket:

— Hé, Pug! Jobb fogás a szokásosnál?

A kereskedő, akit Pugnak szólított, mélyen meghajolt és nyájas hangon válaszolta:

— Igen uram, szolgálatodra.

— Mennyit kérsz ezért a kölyökért? — kérdezte az idegen Caspianra mutatva.

— Az úrnak jó szeme van. Mindig a legkitűnőbbet választja ki. Sosem ígérek zsákbamacskát, bennem megbízhat. Ezt a fiút személyesen fogtam el. Tudja, uram, a rabszolgáimtól mindig nehezen válok meg, a szívemhez nőnek. Mint ez is itt...

— Mondd az árat, ne kertelj! — dobbantott a lábával idegesen a férfi.
— Azt hiszed, kíváncsi vagyok a zagyva beszédedre?

— 300 tallér, szolgálatjára, de csak önnek uram. Különben...

— Adok érte 150-et.

— Kérem, uram! — tört ki a sírás Lucyból. — Ne válasszon szét bennünket! Ön nem tudja... — nem folytatta, mert eszébe jutott Caspian intése, hogy ne árulják el rangjukat.

— 150 tallér, ez a végső összeg — mondta az idegen türelmetlenül.
— Ami magát illeti, kislány, nagyon sajnálom, de nem teljesíthetem a kérését. Kösd el a kölyköt Pug, és vigyázz a többire, mert ha nem, velem gyűlik meg a bajod! — De uram!? — mérgeskedett Pug. — Az összes kereskedő közül én bánok a legjobban a rabszolgáimmal. Ezt mindenki tudja. Úgy törődöm majd ezekkel is, mintha saját gyerekeim lennének.

— Megerősíthetem — vigyorgott a társa.

Szörnyű percek következtek. Caspian eloldozták a többitől, és az idegen megmutatta neki az utat. Lucy zokogott, Edmund is alig bírta magát. Caspian még visszafordult, hogy vigasztalja őket:

— Fel a fejjel! Bízunk benne, hogy hamarosan találkozunk. Tartsatok ki!

— Nos, kislány! Gondoljon arra, hogy holnap kívánatosnak kell lennie a vevők előtt. Ne sírjon, ne maszatolja össze magát. Legyen jó kislány, és akkor nem lesz semmi oka a sírásra. Világos?

Fölvezették őket a hajóra, ott pedig egy sötét, nedves helyiségbe zárták be valamennyit. Rajtuk kívül még sok megkötözött rabszolga

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

feküdt a hideg padlón. Pug nemcsak rabszolgakereskedő volt, hanem kalóz is. Ezzel a hajóval cirkált a szigetek partjai közelében, zsákmányra lesve. Egyetlen ismerős sem akadt a megkötözöttek között. Galmianok és terebinthianok voltak. Kíváncsian lesték a frissen jötteket.

Közben Caspiannak érdekesen alakult a sorsa. Az idegen férfi keskeny sikátoron hurcolta végig, ami a városka mögötti rétre vezetett. Ott megállította és így szólt:

— Nem kell tőlem félned, fiam. Jó dolgod lesz nálam. Azért választottalak téged, mert már az első pillanatban rokonszenves voltál nekem. Van valami az arcodban, ami valakire emlékeztet, aki a szívemnek nagyon kedves.

— Megkérdezhetem, hogy ki az?

— Caspian, Narnia királya. De hagyjuk ezt!

Caspian elhatározta, hogy egy lapra tesz fel mindent.

— Uram! Én vagyok Caspian, a király.

— Miket beszélsz, fiú? — nézett

érdeklődéssel és hitetlenkedve a férfi.

— Nézd meg jól az arcomat. Ha kívánod néhány kérdés alapján kitalálom ki vagy. Te egyike vagy azon főnemeseknek (heten voltak), akiket apám meggyilkolása után Miraz a tengerre küldött, hogy ismeretlen földrészek után kutassanak. A nevekre is emlékszem: Argoz, Bern, Octesian, Restimar, Mavramorn... a többiét elfelejtettem. Ha még kardot is adsz a kezembe, akkor minden gyanút eloszlatva bebizonyítom, hogy valóban Caspian vagyok, a nagy Caspian fia, aki meghódította és uralma alá vonta a Hét-szigeteket is.

— Jóságos ég! — kiáltott fel meglepetten az idegen. — Az Ő hangját vélem hallani, a te hangodban. Bocsánatodért esedezem, uram! — térdre esett és megcsókolta Caspian kezét.

— A pénz, amit kifizettél értem, vissza kell szerezned — mondta Caspian.

— Még Pug nem kapta meg — mosolyodott el ravaszkásan Lord Bern (mert ő volt az, a hét főnemes közül az egyik). — ígérem neked, soha nem is lesz az övé. Üzentem a Főkormányzónak, hogy csapjanak le az aljas emberkereskedőre.

— Lord Bern! — szólt Caspian barátilag a férfihez. — Még sok mindent kell megbeszelnünk. Elsősorban a szigetek további sorsáról kell döntenünk. Mindenekelőtt el kell mesélned életed történetét a tengerre szállástól mostanáig.

— Megpróbálom röviden összefoglalni, uram. Mint te is tudod, hat másik társammal keltünk útra, Miraz parancsának engedelmeskedve. (Más választásunk nem volt.) Célunk nem lehetett az, hogy valamikor is visszatérjünk Narniába, ameddig ott nagybátyád uralkodott. Ide érve letelepedtem, mert megismertem egy gyönyörű lányt, akit rövidesen elvettem feleségül. Azóta is itt élek.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Milyen Gumpas uralkodása alatt élni? Elismerné Narnia királyát uralkodójának?

— Elvileg igen, gyakorlatilag nem hiszem. Minden a király nevében történik, de tudom, ha kiderülne, hogy egy valódi, törvényes király venné át a hatalmat, ellenedre cselekedne. Még azt is feltételezem róla, hogyha egyedül és fegyvertelenül mennél hozzá, habár királyként üdvözlne, de azon lenne, hogy bebizonyítsa, te nem vagy az, akinek mondod magad. Állandóan veszélyben lenne az életed. Van-e elég kíséred a közelben?

— Itt van a hajóm, nem messze a parttól. Van 30 kardunk, ha harcolni kell. Nem lenne okosabb inkább Pugra lecsapni, kiszabadítani a foglyokat és úgy menni Gumpas elé?

— Nem ajánlom — ingatta a fejét Bern. — Amint rátámadnál Pugra, rögtön 2-3 másik hajó a segítségére indulna Narrowhaven kikötőjéből. Neked sokkal nagyobb erőt és hatalmat kell gyakorolni felettük, vagy legalábbis ezt a látszatot kelteni. Nyílt harcba nem bocsátkozhatsz velük. Gumpas jelenleg erővel és hatalommal is rendelkezik. Ezt ne feledd!

Beszélgetve, vitatkozva lassan átsétáltak a sikátoron, ki a tengerpartra. Itt Caspian elővett egy kürtöt és belefújta. (Ez nem az a bizonyos varázserejű kürt volt, amit Susan adott neki. Azt Trumpkinnál hagyta, hátha nagy segítségre lesz valamikor szüksége, amíg az uralkodója távol van.)

Drinian, aki éppen ügyeletben volt a tengerjáró fedélzetén, rögtön felfigyelt a jól ismert hangra és azonnal kiadta a parancsot, hogy teljes sebességgel haladjanak a part felé. Perceken belül kikötöttek és fölvtették Caspiant és Lord Bernt a fedélzetre. Azok ketten beszámoltak a fejleményekről. Drinian is azonnal üldözőbe akarta venni a rabszolgákat szállító hajót, de Bern megint ellenezte.

— Vágj át egyenesen ezen a csatornán, kapitány! Majd fordulj Avra felé, ahol a birtokaim vannak. Első dolgod legyen kitűzni a királyi zászlót, és láthatóvá tenni a felségjeleket, majd annyi embert felfegyverezni, amennyit csak tudsz. Menet közben adj le jelzéseket.

— Kinek? — csodálkozott Drinian.

— Kinek? Hát a többi hajónak, akik nem tudják majd, mit jelent ez, de azért kimozdulnak a kikötőből. Gumpas pedig azt fogja hinni, ha meglát, hogy ekkora hajóhaddal rendelkezel.

— Értem! — bólintott Drinian. — Érteni fogják a jelzéseket? Mi legyen az?... Talán ez: „Mindenki induljon körbe, Avra partjai mentén!”

— Ragyogó! Nagyon jó! — örvendezett Lord Bern. — Biztos, hogy minden hajó kimozdul Narrowhaven kikötőiből.

Caspian minden gondolata az elfogott társai körül forgott. Nem tudott igazán örülni semminek és senkinek. Késő délután indultak Avra partjai felé. A déli oldalon kerestek a kikötésre alkalmas helyet. Bern hatalmas legelői, termőföldjei is itt voltak. A parasztok, akik a földeken dolgoztak, abbahagyták a munkát és siettek urukat üdvözölni. A hajó kikötött és betértek egy tiszta kis parasztházba, ahol jóízűen megvacsoráztak. A pici ablakokból kitűnő kilátás nyílt a hajóra, a partra, a tengerre. Sötétedés után Bern két embert csónakkal Doorn-szigetére küldött, hogy másnapra néhány fontos megbízást adjon, (Azt senkinek sem árulta el, mi volt az üzenet tartalma.)

Caspian Gwnpas kormányzó udvarában

Másnap reggel Bern és társai korán felkeltek, sietve megreggeliztek és harci díszbe öltöztek. (A legénység szintúgy.)

— Legyünk testben és lélekben is felkészültek, mintha életünk legfontosabb fordulópontjához érkeztünk volna. Vegyétek úgy, mintha egy egész ország ellen kellene harcolnunk — szónokolt Caspian, mint a királyok szoktak döntő csaták előtt. Három kisebb hajóval és a tengerjáróval vízre szállt a csapat. A királyi zászló magasan lengett. Mikor odaértek Narrowhaven kikötőjéhez, a parton rengeteg ember lökdösődött, futkosott, az üdvözlésükre gyülekeztek.

— Én rendeltem őket ide tegnap este — suttogta Bern Caspian fülébe. — Hú alattvalóm mind.

Ahogy Caspian a partra lépett, a tömeg nagy éljenzésbe kezdett. „Soká éljen Narnia királya!” Ebben a pillanatban az összes harang, ami a városkában volt, megszólalt. (Ezt is Bern rendelte el még este.) Caspian kitűzette a lobogóját a parton, és viszonzásképpen megfújatta a kürtöket. Akinél kard volt, magasra emelte és katonás menetben vonult a nép az utcákon, hogy a házak, utcák beleremegtek. A nap fénye meg-megcsillant a kardokon, az egyenruhákon. Gyönyörű reggel volt. Akik a legjobban és a legtöbbet éljeneztek, azok Bern legkitűnőbb segítőtársai voltak, akik jól tudták, mi történt, és azt is, mi fog történni. Teljes szívvel — lélekkel uruk ügyét szolgálták. Rengeteg gyerek, fiatalabb, idősebb csatlakozott a menethez, hiszen örültek, hogy kiabálhatnak, üvöltözhetnek kedvükre, mégsem szól rájuk senki.

Természetesen a tanítás elmaradt ezen a napon. Az asszonyok kiálltak a kapuk elé vagy kikönyököltek az ablakokba, és onnan üdvözölték a sokaságot. A fiatal lányok, asszonyok sem maradhattak ki az ünneplésből, ők elsősorban azért csatlakoztak, mert a délceg Caspiant és csinos Driniant szerették volna látni. A fiatal férfiak (férjek) pedig azért álltak be a menetbe, hogy megnézzék, asszonyaik kiket éljeneznek annyira. Mire Caspian a várkapuhoz ért, csaknem az egész főváros ott nyüzsgött körülötte. Gumpas éppen a vezető embereivel tanácskozott törvényekről, jogról, tilalmakról, adóról —, amikor a zaj a tanácstermet is elérte. Ekkor Caspian megfújatta a kürtöket a kapuban és így kiáltott: — Narnia királya megérkezett! Barátként és jó szívvel jöttem hozzád Gumpas. Nyisd ki a kaput!

A szigeten már évek óta minden szervezetlenül, tessék-lássék, módon és rendetlenül történt. Caspian szavaira csak a kis oldalkapu nyílt meg és egy vénséges öregember lépett ki rajta, lyukas kalapban és szakadozott gúnyában. Kezében

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

füstölgő, szutykos pipát tartott. Alaposan szemügyre vette az érkezőket. „Ma nincs fogadónap” — dünnyögte a fogai között (ha egyáltalán voltak fogai). Még hozzátette: „csak szombaton lehet bemenni, akkor is előzetes bejelentéssel, és délelőtt 10 és 12 óra között.”

— Térdre kutya, a királlyal beszélsz! — kiáltott rá villogó szemekkel Lord Bern és egyetlen mozdulattal lecsapta a fejről az ócska kalapot.

— Mi az? Mi történik itt? — forgolódott körbe körbe az öreg, de senki sem figyelt rá. Két megtermett legény lépett ki a tömegből, egy hatalmas rudat kerítettek valahonnan és néhány nekirugaszkodás után a kapu két hatalmas szárnya recsegve-ropogva dőlt ki a helyéből.

A király és mögötte a tömeg benyomult az udvarra. Itt már fegyveresekbe ütköztek, akik rendezett sorokban, teljes készütségben álltak. Csupán parancsszóra vártak. Ezt a pillanatot használta ki Caspian, megelőzve a riadót.

— Hol a kapitány? — kérdezte magabiztosan.

— Én vagyok az, ha rám gondol — válaszolta egy fegyvertelen fiatal férfi a katonák mögül és előre lépett.

— Óhajunk az, hogy Narnia királyának látogatása mellőzzön minden terrort és erőszakot, legyen az valóban baráti és szívélyes találkozás. Ha nem, akkor erőszakhoz kell folyamodnom. Ehhez tartásatok magatokat! Üttesd fel a boroshordókat, hogy mindenki ihasson az egészségünkre. Holnap délben harci szemlét tartok. Katonákat akarok látni, nem pedig szedett-vedett népséget! Éljen a király!

A kapitány egyfolytában bámult, hang nem jött ki a torkán. A beállott csendben Lord Bern elkiáltotta magát:

— Háromszori éljen a királyra!

A katonák, akik egy kukkot sem értettek az egészből, csupán azt, hogy annyi bort ihatnak, amennyi beléjük fér, csatlakoztak az éljenzőkhöz. Caspian közben sietve megparancsolta, hogy emberei maradjanak a katonák közelében. Aztán ő, Bern és Drinian négy kísérővel elindultak a tanácssterem felé. A teremben, az asztalfőn ült maga a kormányzó, körülötte tanácsosai. Gumpas sápadt, beesett arcú, vöröses-szürke hajú ember volt. A küldöttség tagjaira rendkívül rossz benyomást tett. Mikor beléptek az ajtón, rájuk villantotta savószínű szemeit, majd újra a papírjaiba mélyedt és lekezelően megjegyezte:

— Szombat kivételével nincs fogadóóra.

Caspian biccentett Bernnek, majd egy lépést hátrált. Bern és Drinian az asztal végéhez léptek, hirtelen mozdulattal felemelték az asztalt, ami nagy csattogással gurult a terem másik végébe. A lapok, könyvek, írószerek, tinta szanaszét röpködtek róla. Aztán ügyelve arra, nehogy kárt tegyenek a kormányzóban, kirántották Gumpast a trónszékből, aki a földre zuhant. Caspian villámgyorsan beleült a székbe és a kardját keresztbe rakta a fekvő Gumpason.

— Uram, ön nem adta meg a kellő tiszteletet Narnia királyának és kíséretének.

— Nem tudtam róla. Nem értesítettek előre — nyöszörgött a kormányzó. — A jók sem mondtak semmit. Ez így törvénytelen, nem igazságos. Természetesen nagy megtiszteltetésnek vesszük, hogy...

— Körülnézni, érdeklődni, ellenőrizni jöttünk! — vágott Gumpas szavaiba Caspian, közben egy pillanatra sem vette le a szemeit a térdeplő férfiről. — Különösen két dolog érdekel bennünket, magyarázatot követelünk. Először: nincs sehol írásos nyoma annak

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

(legalább 150 éve), hogy ezek a szigetek a rájuk kirótt adót befizetnék az államkasszába.

— Természetesen utánaézek a dolognak — rebegte elfúló hangon a kormányzó. — Példásan megbüntettem azokat, akik nem teljesítették a kötelességüket.

— Van itt még valami! — emelte fel a hangját a irály. — Világosan le van fektetve a törvényeinkben, hogyha nehézség támadna a befizetés körül, netán nem érkezne be az összeg az udvari kincstárba, akkor a kormányzó a személyes vagyonából köteles az összeget pótolni.

Gumpas csupa fül volt. Elhárítóan emelte fel mindkét kezét.

— Uram! Ez valami csúnya tréfa lesz. Amit ön kíván, az lehetetlen.

Magában egyfolytában azon járt az esze, hogyan szabadulhatna meg hívatlan látogatóitól. Udvariasan és megfélemlítve beszélt velük, ezzel is az időt húzta, gondolván, az éjszaka könnyen elteszi őket láb alól. Bár előző nap szokatlanul sok hajót látott a part közelében, a jelzéseket is hallotta, de világosan még nem látott az ügyben. Azt tudta, hogy az idő neki dolgozik. „Talán Bernsteadnál horgonyoz a hajóhaduk?” — morfondírozott magában. Arra még álmában sem gondolt, hogy alig ötven ember foglalta el a várost és a kormányzói palotát! Meg sem fordult a fejében, hogy utánaézzon az ellenség haderejének.

— Azt is akarom tudni — dörgött Caspian hangja — miért engeded még országodban a rabszolgakereskedést, ellentétben ősi törvényeinkkel és szokásainkkal?!

— Muszáj. Szükségből és kényszerből — válaszolta a kormányzó. — Pénzügyi megfontolásokból. Gazdagodásunk, jólétünk függ tőle.

— Beszélj!

— Exportáljuk a rabszolgákat, uram. Calormen országa a legnagyobb felvevő piacunk. Máshol is vannak, de kevésbé jelentősek. Ez vállalkozás és üzlet kérdése.

— Vagyis nem neked kellene elsősorban a rabszolgák. Olyan alakok gazdagodnak meg rajtuk, mint az az aljas Pug. Igazam van?

— A király, ha olyan távol van — alig látható gúnyos mosoly bujkált Gumpas ajkain — nem értheti meg a mi belső problémáinkat. Vannak statisztikák, kimutatások, könyvelések, amelyekből világosan...

— Mindent értek, ebben ne kételkedj! — vágott közbe Caspian. — A kereskedelmet és a rabszolgapiacot is ismerem. Azt viszont nem látom, hogy mindez több kenyeret, gyümölcsöt, könyvet, ruhaneműt, állatot, fegyvert adna az országnak. Akárhogy is van, azonnal be kell szüntetni.

— Az órát visszapörgetni nem lehet. Mit adsz helyébe? Van fogalmad gazdaságról, pénzről, kereskedelemről?

— Több, mint hinnéd. Narnia törvényei és az én uralkodói parancsom szerint azonnal be kell fejezni.

— Én pedig ebben felelősséget nem vállalok veled — válaszolta Gumpas sértődötten.

— Jól van — bólintott Caspian. — Ezennel hivatalodból elbocsátunk. Gyere ide Lord Bern!

Mielőtt Gumpas felfogta volna, mit történik Körülötte, Caspian átruházta a Lone-szigetek Kormányzóságát, törvényhozói jogát Lord Bernre, annak minden egyéb uralkodói jogaival és kötelességeivel együtt.

— Nemcsak a kormányzói, de a hercegi címet is megkapod! — és Caspian kardjával háromszor megérintette Bern vállát.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Ami téged illet — fordult a meglepett, volt kormányzóhoz Caspian — természetesen mindenféle jogot visszaveszek tőled. Holnap délig neked és alattvalóidnak (ha még ezután is lesz, aki annak vallja magát!) el kell hagynotok a palotát, mert e pillanattól kezdve ez a hercegi kormányzó rezidenciája.

— Ne olyan hevesen! — szólalt meg az egyik tanácsos. — Előbb üljünk le és beszéljük meg. Üzletet köthetnénk...

— A választási lehetőségeket annyi, — mosolygott Bern —, hogy megkorbácsolva vagy anélkül akarjátok-e a palotát elhagyni. Gondolkodási időt is kaptok hozzá.

Mélyen hallgatott mindegyik. Miután sikerült a dolgokat ilyen jól és szerencsésen elrendezni, Caspian lovakat nyergeltetett (szegény párák, alig vonszolták magukat a soványságtól) és hárman a rabszolgapiac felé siettek.

A kikötő mentén hosszú, lapos tetejű, egyemeletes ház állt. Előtte alacsony színpad, rajta álltak a rabszolgák, szorosan egymás mellett. A színpad előtt Pug ordított, körülötte marcona kinézetű társai szaladgáltak.

— Uraim és hölgyeim! 23 rabszolgát láthatnak. Alkalmasak mindenféle házimunkára, vagy a földeken dolgozni. Mindegyik 25 év alatti. Egészségesek, fiatalok. — Vedd le annak a fiúnak az ingét Tacks, hadd lássák a vevők! Ez aztán az izom! Tessék megnézni! Az úr, ott a sarokban csak tíz dukátot ad érte. Ugyan, kérem! Maga tréfál!? Tizenöt, tizennyolc! Tizennyolc dukát! Ki ad többet? Huszonegy. Köszönöm, uram. Huszonegy dukát az árajánlat — ebben a pillanatban Pug összehúzta a szemeit és várakozóan nézett a közelgő lovasokra.

— Térdre, alattvalók! Mind, ahányan vagytok! — kiáltott Lord Bern. Sokan a piacon lévők közül hallották, mi történt a kormányzói palotában, és azonnal térdre ereszkedtek. Akik nem, azokat a többiek kényszerítették. Néhányan éljeneztek is.

— Te tegnap kezét emeltél a királyra és kíséretének tagjaira — szolt Caspian és mereven Pugra nézett. — Mégis megbocsátom tudatlanságodat. Másfél órája a rabszolga-kereskedelem el lett törölve örökre, Narnia összes tartományában! Minden rabszolga szabad! — felemelte a kezét, jelezve, hogy a rabszolgákat megszabadíthatják kötelékeiktől.

— Hol vannak a barátaim? — kérdezte Caspian és szemeit Pugra villantotta.

— Arra a kislányra és fiúra gondolsz? Még akkor eladtam őket — vigyorgott sátáni mosollyal a kalóz.

— Itt vagyunk! Itt vagyunk! — sikoltott Lucy valahonnan a ház belsejéből.

— Én is itt vagyok! — sipítozott egy vékonyka hang az ellenkező oldalról.

Valóban jó pénzért túladott rajtuk a kereskedő, de a tulajdonos újakat akart még vásárolni hozzájuk, és elcipelte őket is a piacra és bezárta addig az egyik helyiségbe. Nagy volt az öröm és puszkodás, amikor sikerült kiszabadítani szegényeket a börtönükből. Ekkor két calormeni kereskedő lépett hozzájuk. Sötét bőrük volt, fejükön magasra tekert turbánt viseltek, hosszú narancssárga tóga borította a testület. Okos, sokat tapasztalt, minden hájjal megkent bennszülöttek voltak. Földig hajoltak Caspian előtt és cirkalmas mondatokban ecsetelték szépségét, jóságát, dicsőségét. Látszott, hogy az egész azért csinálják, hogy a

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

rabszolgákba befektetett pénzüket most királyi segítséggel visszakapják.

— Ez az üzlet uraim — tárta szét sajnálkozva kezeit Caspian. — Annyit segíthetek, hogy aki a mai napon elhozza ide a rabszolgáit, visszakapja a pénzét. Pugnál lehet jelentkezni — mutatott a falfehér arcú fickóra Caspian.

— Koldussá akar tenni, uram? — villogtatta a szemeit Pug.

— Egész életedben az emberek szerencsétlenségéből éltél. Ha koldus leszel, az még mindig jobb, mint rabszolgának lenni. De hol a másik barátom?

— Az ott? Vigye és legyen vele boldog! Örülök, ha nem látom. Sosem volt még dolgom ilyen undorító alakkal. Már 5 dukátra engedtem le az árát, mégsem kellett senkinek. Rá se bírok nézni. Tracks, hozd ide!

Eustacét elővonszolták a sor végéről. Vérig sértett tekintettel nézett körül. Szörnyű érzés lehet az, ha valaki még rabszolgának sem kell. Érthető, ha feldúlt állapotban volt, pedig már ő is hallotta, hogy örökre vége a rabszolga-kereskedelemnek.

— Engem nem ejtesz át! — fordult haraggal és megvetéssel Caspianhoz. — Te jól szórakozol, míg a társaid börtönben ülnek. Gondolom, még a Brit Consulátust sem kerested föl. Naná! Miért is kerested volna?

Aznap éjjel olyan dínomdánom volt a kastélyban, amit az öreg falak eddig még sose láttak. Folyt a bor, szólt a zene, hajnalig táncoltak.

— Ürítsük poharunkat a további kalandokra! — emelte magasra a boroskupát Reepicheep.

Annyira még józan volt, hogy belássa, korán kell lefeküdnie, ha a további viszontagságokat könnyedén el akarja viselni. Caspian egy percig sem kívánt maradni, nemcsak ezen a szigeten, de egyiken sem. Messze maga mögött akarta hagyni ezt a vidéket. Meg is tették az induláshoz az előkészületeket. A partról nyolc ló próbálta a hajót levontatni görgőkön a vízbe. (Éjszaka jelentős apály volt, és a hajó bennrekedt a kikötőben.) A próbálkozás kudarcot vallott, ezért még egy hétig kellett a kikötőben vesztegelniük.

Drinian maga mellé válogatott néhány tapasztalt öreg tengerészt Narrowhavenből. Sajnos, az utat el kellett halasztani a kedvezőtlen széljárás miatt. Míg várakoztak, addig Caspiannak volt ideje az öreg tengeri medvéket kifagatni, mi várhat rájuk a messzi vidékeken, mire számíthatnak majd ott keleten és egyáltalán meddig hajózhatnak különösebb veszély nélkül. Sok sört, bort megittak velük, míg szóra bírták őket. Volt aki azt hajtogatta, hogy biztos benne, szárazföldet nem találnak, ha csak kelet felé hajóznak. A Lone-szigetek az utolsó kikötésre alkalmas hely. Mások biztosat nem tudtak mondani, de azt sem vélték lehetetlennek, hogy messze keleten egy ismeretlen földrészre bukkannak majd. Volt olyan is, aki óvta őket attól, hogy a „világ végére” hajózzanak, mert ott bizonyára visszafelé fordul tenger és ők menthetetlenül ott pusztulnak, fejjel lefelé pedig ki hallott már hajózni! A legszörnyűbbek azok a történetek voltak, amelyek hallomás útján keringtek a sziget lakosai között, fej nélküli emberekről, mozgó szigetekről, szökőárakról, égő vizekről. Csak Reepicheep őrizte meg a lelki nyugalmát. „Aslan országa is ott van, az egy legalább biztos. Az is igaz, hogy az már a világ végén van, ahová földi halandó be nem léphet.” Amikor ennek okáról faggatták, csak azt mondta, hogy ő is nagyapjától hallotta. Bern csak annyit tudott mondani, hogy valamikor a

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

másik hat társa kelet felé indult el, az új világot felkutatni. Egy ideig érkeztek még róluk hírek, aztán nyomuk veszett.

Caspian közben fölkapaszkodott a sziget legmagasabb pontjára és körülnézett.

— Sokszor álltam itt kora hajnalban, amikor a Nap első sugarait vetette keleten a tengerre — jegyezte meg halkán Bern a királynak. — Minden alkalommal úgy tűnt, mintha innen csupán néhány mérföldre lenne a napfelkelte. Annyit gondolkoztam azon, vajon milyen élet lehet ott, a horizonton túl. Felség, bár a cél csábító, mégis arra kérem, maradjon közöttünk. Szükségünk van a királyunkra. Ne vágjon neki a bizonytalanságnak! Azzal, hogy eltörölte a rabszolgaságot, új világ kezdődik a Lone-szigeteken. Csupán Pug és társaival lesz egy kis háborúnk, de velük könnyen elbánunk. Gondolja meg felség, még nem késő — kérlette Caspian a sziget új kormányzója.

— Küldetésem van, herceg, eszerint kell cselekednem. Különben is, hogyan állhatnék Reepicheep szeme elé? — mosolyodott el Caspian.

A vihar, és ami utána következik

Három hete már, hogy Narrowhaven kikötőjéből kifutott a tengerjáró. Emlékezetes volt az indulás napja, mert szinte az egész város kijött elbúcsúzni szeretett uralkodójától és barátaitól. Mindenfelé zászlók lobogtak, a házak, utcák, terek ünnepi díszbe öltöztek. Szólt a muzsika, a nép vidám volt. Azért az éljenzés mellé könnyek is társultak! Különösen a szebbik nem tagjai nem tudtak ellenállni meghatódottságuknak, a zsebkendők sokszor előkerültek. Caspian rövid beszédet intézett hűséges alattvalóihoz, majd érzékeny búcsút vett a hercegtől és családjától. A hajó már indulásra készen állt, a lila vitorlák vígan dagadtak a szélben. Mikor a harsonák hívó jele, elhangzott a fedélzetről, mindenki elcsöndesedett. Caspian csónakba szállt, majd fellépkedett a fedélzetre. Utolsó „Isten hozzád”-ot intett és a tengerjáró lassú evezőcsapásokkal keleti irányba indult. A kapitány, a matrózok elfoglalták helyeiket, egy őrszem a kosárban, és egy másik a sárkány tátott szájában. Drinian utolsó pillantással végignézett a fedélzeten, aztán a partnak hátat fordítva keletnek fordult. Sokáig állt így, mozdulatlanul.

Az első napok kitűnően teltek. Lucy úgy érezte, ő a világ legboldogabb és legszerencsésebb lánya.

Minden reggel arra ébredt, hogy napsugarak táncolnak kabinja mennyezetén. Tekintete az ajándékokra esett, amit a szigeteken kapott: a gyönyörű pár csizmára, kabátkára, köpenyre, nadrágra, sálra, kesztyűre. A leghasznosabb ajándékok voltak, amit valaha is kapott. Aztán rendszerint magára kapkodta a ruháit és kisietett a fedélzetre, hogy tájékozódjon a várható széljárásról, az időjárásról. A levegő napról napra érezhetően melegebb lett, a víz csillogóan kék. Hamarosan következett a bőséges reggeli, amit olyan étvággal tüntetett el, ami csak tengeri utazásnál keríti hatalmába az embert. A nap legnagyobb részét a hajó tatján töltötte, karosszékekben. Előtte pici asztalka állt, rajta egy doboz sakk, szemben vele Reepicheep ült. Micsoda sakkcsatákat vívtak! Komolyak és vérremenőek voltak, mint az igazi háborúk. Szórakoztatta, ahogy az egér a sakkfigurák emelgetésével küszködött. Nagyobbak voltak mint ő! Hősiesen, segítség nélkül próbálkozott a lépésekkel. Föl kellett másznia a sakktáblára, lábujjhegyre állni, hogy ki tudja a helyükről mozdítani a figurákat. Kimerítő munka volt! Kitűnően játszott, ennek ellenére sorozatosan Lucy nyerte meg a partikat, mert a legfontosabb lépéseknél mindig valamit összekevert vagy elfelejtett. Nem is csoda! Csak úgy csöpögött róla az izzadság a sok emelgetéstől. Ez vette el minden energiáját és a játék végére már koncentrálni sem maradt ereje. Máskor igazi háborúba képzelte magát és a királyt, a parasztot, a bástyát az általa jónak vélt lépésben mozgatta, ami persze ellene volt a sakk szabályainak. Egy-egy parti után alig lehetett őt megvigasztalni.

Ennek a kellemes időtöltésnek egy napon vége szakadt. Egyik este Lucy a szokásosnál később Indult lefeküdni, mert még sétálni akart egyet a fedélzeten. A nyugati féltekén sűrű, gomolygó felhőket vett észre, amint egyre dagadtak és nőttek az égbolton. Szédítő

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

sebességgel közeledtek feléjük, bár a lebukó Nap egy-egy sugara még át tudta törni a sűrű feketeséget. A hullámok egyre magasabban csapkodták a hajó oldalát. A víz színe is egészen megváltozott, kékről sárgára színeződött. A levegő hidegebb lett, a szél felerősödött, a hajó ide-oda kezdett hánykolódni. Egyik pillanatban elállt a szél, csak azért, hogy a másokban kétszeres erővel dagassza a vitorlát.

Lucy ámuldozott, milyen pillanatok alatt változott meg körülötte a tenger és az időjárás. Ámuldozásából Drinian kapitány kiabálása rántotta vissza.

— Mindenki a fedélzetre!

Egyszerre nagy lett a sürgés-forgás. Az árbocot leengedték, a vitorlákat lehúzták, a konyhában a tüzet eloltották. Még mielőtt végeztek volna, kitört a vihar. Lucy úgy látta, mintha egy óriási mély völgy nyílna meg előttük és ők teljes sebességgel rohannának a közepébe. Aztán mint egy hatalmas hegy, úgy magasodtak a hullámok a hajó előtt. „Arra felkapaszkodni? Lehetetlen!” — rémüldözött. Valahogy mégis sikerült. Pedig biztos halálnak látszott. Most meg a hajó ide-oda pörgött a tengelye körül, hullámok csaptak át a fedélzeten, mindent elborítva vízzel. „Ez már a vég!” — gondolta Lucy. A matrózok a vitorlákkal küszködtek, hogy a hajót valamelyest kormányozhatóvá tegyék. A törött árboc úgy hajlongott a szélviharban mint egy piszkavas.

— Jöjjön be azonnal onnan, kislány! — üvöltött Lucyra. torkaszakadtából a kapitány.

Lucy tudta, hogy külön gondot okoz a legénységnek, különösen a kapitánynak, mégis tagadólag rázta a fejét. Pedig cudar nehéz helyzetben volt. A fedélzeti padló ilyenkor úgy csúszik az ide-oda billenő hajón, hogy ember legyen a talpán, aki meg tud rajta kapaszkodni! Feltornázta magát az egyik fedélzeti létrára és ott csüngött a zúgó, süvítő szélben. Két matróz próbált hozzáférközni, hogy leszedjék onnan. Éppen az utolsó fokról lépett le, amikor egy óriási hullám teljesen betakarta. Ereje végképp elhagyta, kapkodta a levegőt. Most esett csak igazán pánikba! Arra később sem emlékezett, hogyan jutott el kabinja ajtajáig (nyilván a két matróz segítségével). Arra még emlékszik, hogy a vihar és a szél erejével küszködve próbálta kinyitni a kabinajtót, amikor cikázó villám csapott le éppen mellettük, és rögtön ezután fülsiketítő robajjal

mennydörgés rázta meg a hajót. Alig élt, úgy roskadt le díványra. Másnap egész nap és még éjjel is szünet nélkül tombolt a vihar. Már azt is elfelejtették, mikor kezdődött. A küzdelem mindenkitől teljes erőbedobást és kitartást igényelt. Perc nyugtuk sem volt. Minden pillanatban ott függött a fejük fölött a vég, a pusztulás lehetősége. A fedélzeten állandóan három fős legénység tartózkodott, óránként váltották egymást. A konyha nem működött, szárítkozni sem tudtak a folytonos hullámverés miatt. Egy ember a vízbe esett és rögtön

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

elsüllyedt. A nap végérvényesen eltűnt a vastag, szürke felhőtakaró mögött. Amikor a természet erőinek őrijítő tombolása nagy sokára lecsendesedett, Eustace új bejegyzést tett a naplójába:

„*Szeptember 3.* Emberemlékezet óta az első nap, hogy írni tudok. 13 napon át, éjjel-nappali dühöngött a vihar. Én biztosan tudom a napok számát, mert pontosan megszámláltam. (A többiek szerint csak 10 nap volt.) Nem mondom, kellemes az utazás olyan emberek társaságában, akik még ilyen szinten sem tudnak számolni! Rémálom volt ez az egész. Olyan hullámokat szeltünk át, ami még mesében is lehetetlen! Bőrig ázva szenvedtünk mindennap, természetesen az étkezésről sem gondoskodtak megfelelően. Szükségtelen leírnom, hogy arra sem ügyeltek, hogy a távíró szárazon maradjon, így még S.O.S. jelzéseket sem tudtunk leadni. Hiába, minden engem igazol. Ilyen ócska tákolmánnyal öngyilkosság vízre szállni. Eszük nincs, az biztos. Caspian és Edmund egyszerűen brutálisan bánnak velem. Egyik éjjel, amikor az árboc kettétört, bár egyáltalán nem éreztem jól magam, mégis arra kényszerítettek, hogy kimenjek fedélzetre, (abban a gyilkos időben) és úgy dolgozzam nekik, mint egy rabszolga. Lucy még azt merte hazudni nekem, hogy Reepicheepet akarták megkérni, de túl gyöngye és kicsi volt a feladathoz. Nem veszi észre, hogy ez a rút állat orránál fogva vezeti nemcsak őt, hanem az egész társaságot. Ekkora lány és annyi esze sincs, mint annak a nyamvadt egérnek! Ma legalább tűrhető az idő, azt sem tudjuk, mihez kapjunk, akkora a vihar pusztítása a hajón. Élelem van bőven (amit spóroltak rajtunk a 13 nap alatt!), még 3 hétig élédegélhetünk rajta. (A csirkék kétszer lettek megfürösztve a 13 nap alatt.) Ami nagy gond, az a víz, az ivóvíz. Két ballon sajnos léket kapott a viharban és a víz kifolyt a padlóra. Egy deci a napi adag! Tizenkét napra van elegendő. Hogy utána mi lesz? A jó Isten tudja! Van bőven bor és sör, de azt még az is tudja, aki életében nem ivott, hogy mindkettő még szomjasabbá teszi az embert. Ha lenne egy csöpp esze a kapitánynak, akkor rögtön visszafordulna a Lone-szigetek felé. Az is legalább 3 hetet venne igénybe, még ha örültek módjára rohannánk is. Csak kapnánk szelet, kelet felől! Visszafújna ezt a rozoga alkotmányt, mint a tollpíhét! Sajnos, nemhogy keleti szelünk nincs, de egyáltalán semerről sem fúj szél. Borzasztó! Evezni pedig nem bírnak az emberek, mert a viharban annyira kimerültek, hogy állni alig tudnak! Sajnos, tehetetlen vagyok. Hiába magyaráztam, hogy ha meghajtják az embereket, nem fog olyan gyakran eszükbe jutni sem az evés, sem az ivás. Következésképpen nem hallgatnak rám, sőt mindig pontosan az ellenkezőjét csinálják. Közvéleménykutatás alapján kiderült, hogy mindenki az út folytatása mellett szavazott, kivéve engem. Próbáltam megértetni velük, hogy az egyáltalán nem biztos, hogy rövid időn belül szárazföldre bukkanunk. Kötelességemnek éreztem, hogy felhívjam figyelmüket a realitásokra. Ahelyett, hogy megfontolták volna a szavaimat, gúnyolódni, kötekedni kezdtek velem. Annyit voltam hajlandó válaszolni a sértésekre, hogy engem elraboltak és kényszerítettek erre a lehetetlen utazásra, beleegyezésem nélkül. Ezért a továbbiakban felelősséget semmiért sem vállalok.

Szeptember 4. Még mindig egy helyben állunk a szélcsend miatt. Egyre kisebb a fejadag, az enyém a legkevesebb. Caspian csak ígéri, de nem tesz semmit. Lucy meg akarta osztani velem az adagját (ő

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

többet kapott!), de az az idióta Edmund nem engedte. A nap döglesztően süt. Egész nap, majd meghalok a szomjúságtól.

Szeptember 5. Változatlanul szélcsend és szomjúság. Vacakul érzem magam, azt hiszem, hőemelkedésem van. Persze hogy nem tartanak hőmérőt! Minek!?

Szeptember 6. Borzalmas nap! Felriadtam az éjszaka, biztosan éreztem, hogy magas lázam van. Gyötört a szomjúság. Ilyenkor azonnal inni kell, csak az segít. Nem is tudom, honnan vettem az erőt, hogy segítség nélkül lemászam az ágyról és a sötétben keresgéljem a bögrémet. Nem akartam önző lenni és felébreszteni Edmundot és Caspiant, hogy inni hozzanak. Inkább óvatosan, nehogy felriasszam őket, ellépkedtem másik helyiségbe, (ha egyáltalán annak lehet nevezni ezt a lyukat), ahol a maradék vizet tárolják. A sarokban állt a ballon. Az elején egész jól ment minden, és éppen a bögrémbe akartam vizet tölteni, amikor hátulról elkapott valaki. Az átkozott egér, aki állandóan engem les, kémkedett utánam! Magyaráztam neki az állapotomat, és hogy éppen indultam a fedélzetre friss levegőt szívni. Rögtön kiszúrta a bögrét a kezemben. Nem hitte el, amit mondtam. Olyan fülsiketítő módon kezdett el sipítozni, hogy a legénységre a frász jött. Kegyetlenül elnászpángoltak. Hiába kérdeztem, hogy vajon ez a nyamvadt egér mit keresett éjnek évadján a vizesballon közelében, rám se hederítettek. Azzal érvelt, hogy ő olyan kicsi, hogy a ballon tetején is elfér, így legalább egy függőágy felszabadul. Ami a legszörnyűbb volt, el kellett viselnem, hogy neki hitt mindenki! Van erre magyarázat??? Hol van az igazság? Emlékszem, hogy első összemordulásunk után nekem kellett ettől a vadállattól bocsánatot kérnem, különben belém mártotta volna hegyes kardját. (Kardját?! Tűjét!) Caspian ezúttal is kimutatta az igazi énjét: brutális és igazságtalan módon hangosan kinyilvánította, hogy mindenki hallja (miközben rám mutatott): „Legközelebb kétszer ennyit kap az, aki vizet merészel lopni a ballonból!” Ezután az eset után Caspián némileg megváltozott velem szemben, próbált emberként viselkedni. Sajnálta a történeteket és megnyugtatót, hogy mindenki tisztában van az állapottal és megpróbálnak valahogy segíteni rajtam, stb., stb. Hiszi a piszi! Egész nap ágyban maradtam.

Szeptember 7. Kis szél támadt, sajnos nyugat felől. Néhány mérföldet haladtunk előre így.

Majdnem teljesen fölhúzták a vitorlát. Drinian állandóan a fedélzeten tartózkodik. Szörnyen szomjas vagyok.

Szeptember 8. Kelet felé tartunk. Egész nap fedélzeten ülök egy széken, és figyelem a vizet. Néha Lucy elmegy mellettem, mindig kérdez valamit. Titokban ad egy keveset a vizéből, mondják, a lányok sosem olyan szomjasak mii a fiúk. Most már látom, hogy ez a megfigyelés tökéletesen fedi a valóságot.

Szeptember 9. Föld a láthatáron. Magas hegyvonulat délkeleti irányban.

Szeptember 10. A hegy jóval nagyobbnak látszik, de még mindig messze van. Sirályok köröznek a hajó fölött. Mióta nem láttam sirályt!

Szeptember 11. Halat fogtunk és megsütöttük ebédre. Végre kikötöttünk. Ez a bolond Caspián nem engedte, hogy kiszálljunk a hajóból, mondván, sötét este van. Félt, hogy vademberek vagy vadállatok támadnak meg. Extra fejadag vízből!"

Idáig tartanak a bejegyzések. Eustace nagyon kíváncsi volt a szárazföldre, és ezután sokáig még a naplóját is elfelejtette vezetni.

Jött a reggel, erős napsütéssel, szürke felhőkkel az égen. Egy öbölben találták magukat, olyasféle volt, mint Norvégiában a fjordok; sziklás köves, csipkézett partoldal. Előttünk, az öböl mentén dús növényzettel borított zöld területe húzódtak. Cédrusfákat lengetett a szél, sebes folyású patak csobogott az öböl felé. Beljebb taposott út vezetett a hegynek fölfelé. A hegyvonulat a távolban szinte az égig ért, legmagasabb pontjait felhő borította. A közeli sziklákról imitt-amott vízesés zuhogott alá. Érdekes, hogy vízesés jellegzetes robaját nem hallották. Az egész vidék túlságosan csendesnek és elhagyatottnak tűnt, szinte a hullámok is zajtalanul ütődtek parti sziklához. Egy festményen jól mutatott volna ez a tájkép, de a valóságban volt valami természetellenes, furcsa benne. Nem olyan hely volt, ahová szívesen megtér az utazó. Két csónakkal eveztek a partra. Rögtön rázuhantak a patak tiszta vizére, alig tudtak elszabadulni a s víztől. Mikor eleget ettek, ittak, Caspian embert visszaküldött a hajóra őrködni, majd hozzáálltak a napi teendőkhöz. Sok munka rájuk. A hordókat partra kellett cipelni, a lyukakat betömni, majd teletölteni. Fenyőfát lett keresni, kívágni, és abból új hordót készíteni. A vitorla is javításra szorult. A puskákat meg kellett tisztítani, megtölteni és zsákmány után nézni. A ruhákat kimosni, megvarrogatni, a hajó sérült részeit kijavítani. A reggeli éles fényben a tengerjáró mindennek kinézett, csak annak nem, aminek készült. Milyen cicomás, díszes volt, amikor kifutottak Narrowhaven kikötőjéből! Most pedig ütött-kopott, agyonhasznált, rozoga bárka lett belőle, amilyeneket az ócskapiacon szoktak árulni. A legénység sem dicsekedhetett, mert lefogyva, sápadtan, kialvatlanul, szakadt ruhákban heverésztek szanaszét a parti cédrusok alatt.

Eustace úgy helyezkedett, hogy mindent jól halljon, amit Caspian és Edmund beszélgetnek. Ideges lett rögtön, amikor meghallotta, mennyi mindent akarnak egy nap alatt elvégeztetni az emberekkel. Hirtelen kitűnő ötlete támadt. Senki sem figyelt rá, éppen a hajó felújítási munkálatait tárgyalták. „Mi lenne, ha elillannék egy kicsit és sétálnék a szigeten?” — morfondírozott magában. Arra gondolt, hátha találna egy hűvös, csöndes helyet valahol a hegy lábánál, ahol megpihenhetne akár egész napra, és csak este térne vissza közéjük. Egyetlen dologra kell csak figyelnie, nehogy szem elől tévessze a hajót és öblöt! Nem szeretett volna egyedül maradni ezen a vidéken. Egy percig sem tétozva. Lassan fölállt és óvatosan, feltűnés nélkül a fák közé húzódott. Még aki látta, az is arra gondolt, Eustace megmozgatja egy kicsit a tagjait. Meglepődött, milyen hirtelen abbamaradt mögötte beszélgetés zaja, és milyen sötétzöld minden és főleg csöndes. Érezte, hogy nem kockázatmentes vállalkozásba kezdett, mégis meggyorsította lépteit befelé az erdőbe. Hamarosan ritkás helyre ért, ahol meredek hegyoldal emelkedett előtte. Üdezöld és harmatos fű borította, ahogy mászott fölfelé, folyton visszacsúszott rajta. Kűszködve apró bokrokba, növényekbe kapaszkodva, csakazértis fölkinlódta magát a meredeken.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

Ha szülei látták volna, biztos nem hisznek a szemüknek, hogy az ő fiuk képes megmászni egy ilyen hegyet. A vége volt a legnehezebb, és sokszor meg kellett állnia, hogy levegőt tudjon venni. Melle zihált, folyt róla a víz. Végre elérte a tetőt. Azt hitte a teljes kilátást élvezni fogja, de csalódnia kellett. A felhők olyan alacsonyan álltak, hogy eltakarták a látóhatárt, a köd is egyre lejjebb ereszkedett. Leült és visszanézett. Olyan magasan volt, hogy az öböl apró csillogó pontnak látszott, valahol mögötte sejlett a végtelen tenger. Lassan a köd teljesen befedte az egész vidéket, úgyhogy látni se előre, se hátra nem lehetett. Nem volt sűrű, de ahhoz elég, hogy mindent eltakarjon a szeme elől. Ledőlt a fűbe, kényelmesen elhelyezkedett és álomba szenderült. Mégsem sikerült teljesen átadnia magát a pihenésnek. Életében először érezte, hogy teljesen egyedül van. Kezdetben nem tulajdonított ennek az érzésnek különösebb fontosságot, de ahogy múltak a percek, egyre idegesebb és nyugtalanabb lett. Süket csönd körülötte. Hirtelen arra gondolt, talán órák teltek el azóta, hogy eljött a többiektől. „Talán már el is mentek, észre sem véve, hogy ő nincs köztük! Hátha még örültek is, hogy elcsavargott és nincs vele gondjuk többé!” Pánikszerűen fölugrott és megindult lefelé a lejtőn. Először túl gyorsan próbálta és folyton elcsúszott a kedves fűvön. Aztán arra gondolt, hátha a nagy sietésben elveszíti a pontos irányt. Lassított és minden lépés után körülnézett, hátha megpillantja az öblöt és a társait. Alig látott néhány méterre maga elé. Még mindig teljes volt a csönd körülötte. Hangosan biztatta magát: „Gyerünk! Gyerünk! Gyorsabban!” Félelme percenként nőttön nőtt. „Ha megkérdeztem volna őket, sétálhatok-e egyet az erdőben vagy sem, biztosan megtiltották volna. Mindegy. Most már késő ezen gondolkozni! Végre!” — kiáltott fel örömmel, amikor leért a hegy lábához. Az öböl ott feküdt előtte. „Merre is vannak a ciprusfák? Valami világít ott, ha jól látom. Hál' Istennek, a köd is oszlik már.”

Elindult a fény felé. A szíve nagyot dobbant, mikor látta, teljesen ismeretlen helyen jár, és tenger sehol a láthatáron!

VI.

Eustace kalandjai

Míg Eustace kétségbeesetten rohangált az ismeretlen völgyben, addig a többiek az öbölben megmosakodtak, rendbe szedték magukat és az ebédhez készülődtek. Három matróz puskákkal fölszerelve még reggeli után elindult, hogy ebédrevalót hozzon. Valamivel dél előtt meg is érkeztek, hosszú rúdon három megtermett madarat cipeltek (fácánhoz hasonlítottak). Rögtön tüzet gyújtottak és megsütötték. Caspian még akkor magához vett egy üveg bort, amikor a partra csónakáztak. Igen tömény volt, vízzel kellett keverni, nehogy megártson, így jutott belőle bőven mindenkinek. A munkálatok nehezen is túl voltak már, így nagy örömmel és farkasétvággal ültek az evéshez. A második comb eltüntetésére után Edmund megszólalt:

— Hova csavaroghatott az az átok Eustace?

Ezalatt Eustace egy ismeretlen völgybe ereszkedett, mely keskeny volt és mély, mint egy katlan. Egy valamikori omlás következtében óriási szikladarabok heverték szanaszét. Itt-ott keskeny fekete sáv vezetett a völgy különböző részeihez, mint a kitaposott utak az erdőben. Kb. 40-50 méterre apró tavacska vize csillogott. Csönd volt az egész völgyben, mélységes csönd. Se egy állatka, se egy madár a fán, sehol egy apró bogár. A nap magasan járt, bevilágított minden apró zeg-zugot. Eustace rögtön látta, hogy a nagy ködben a rossz oldalon ereszkedett le. Azt kutatta, hogyan tudna visszamászni az eredeti kiindulópontához. Döböntően vette észre, hogy szinte lehetetlen visszamásznia a csupasz, meredek sziklás hegyoldalra. Tehetetlenül rogyott a földi re. „Hogy tudtam ezen lejönni?” — hitetlenkedett magában. Szomorúan hajtotta le a fejét. Aztán mégis összeszedte magát és forrásvíz után nézett, mert rettentően gyötörte a szomjúság. Ahogy néhány lépést tett előre, zaj ütötte meg a fülét. Alig hallható, de ebben a süket csöndben az apró zaj is felerősödött. Dermedten állt és fülelt. Körbeforgatta a fejét, hogy meglesse, mi az. A fejével egy magasságban, a sziklák között sötét luk tátongott, egy barlang bejárata. Vékony füstcsíkok szálltak kifelé. A bejárat mellől apró kövek potyogtak lefelé, ennek a zaját hallotta Eustace. Mintha bent a barlangban valakik mászkáltak volna. Ekkor jött az igazi meglepetés! Edmund, Lucy vagy bárki más rögtön felismerte volna amit lát. Eustace sosem olvasott mesekönyveket, a mesebeli szörnyeket sem ismerte, így sosem látott még ehhez hasonló állatot. Vörös színű arcából hosszú ormány nyúlt előre, szeme kidülledtek, szőrtelen, rövid testén hosszú fark lógott, hátán két kacsalábhoz hasonló szárny meredezett, lábai szélesek voltak és rövidek óriási hosszú körmökkel. Mellső két lábát előre tartotta, a hátsó kettőn támaszkodott. Két hatalmas orrlyukából füstcsík szállingózott kifelé. (Ezt látta a barlang bejáratából)

Sárkány volt, méghozzá teljes életnagyságban! Bár Eustace nem tudott a létezésükről, de ebben a helyzetben most teljesen mindegy volt, ismeri-e ezt az állatfajtát vagy sem. Ha tudott volna róluk, bizonyára az első ijedelem után elcsodálkozott volna az állat viselkedésén. Nem ült le, nem fújt lángot, nem ordított, nem csapkodott a szárnyával. Ehelyett békésen nézegette az előtte elterülő tájat. Látszott, hogy

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

Eustacét sem vette észre. Lassan föltápáskodott és a tó felé irányította a lépteit. Még Eustace is látta, hogy nagyon öreg és valahogy nagyon szomorú. Megpróbált elmozdulni a helyéről, de félt, hogy zajt csap. Hátha bedühödik az idegen zörejtől! Hátha csak színleli a szelídséget! Különben is, hogy tudnék elmenekülni ezen a meredek hegyoldalon egy olyan állat elől, amelyik repülni is tud?" — kesergett magában. Ezalatt a sárkány odaért a tóhoz nagy kortyokban inni kezdett. Teljesen ráhajolt a tó felszínére, közben óriási könnycseppek gurultak a szemeiből, mellét zokogás rázta. Mikor lefejezte az ivást, háttal a tónak ülve folytatta a keserves sírást. Szája szélén sötét vércsík folyt lefelé, orrlukaiból nem jött ki több füst. Eustace sokáig mozdulni sem mert, úgy bámulta. „Hátha így akar csapdát állítani az áldozatainak?" — okoskodott. De a végtelenségig senki sem bír egy helyben állni. Két óvatos lépést tett előre, várt egy picit, aztán ismét lépett egyet. A sárkány továbbra is mozdulatlanul ült. Szemeiből könny helyett most vörös színű, gomolygó füst szállt fel. Eustace lassan megközelítette az állatot. Meg volt győződve arról, hogy megdöglött. Egyre közelebb húzódott hozzá, sőt egy elszánt mozdulattal megérintette a fekvő testet. Az állat nem mozdult.

Eustace megkönnyebbült, majdnem hangosan elnevette magát. Úgy érezte, mintha nehéz küzdelemben győzedelmeskedett volna a sárkány fölött. Elsétált mellette és ivott a tó vizéből, mert irtózatossá szomjúság gyötörte. A nap melegen tűzött. A tikkadt forrásokban nem lepte meg, hogy az ég megdördül és még javában kortyolta a vizet, mikor kövér esőcseppek hullottak a fejére. Egy perc alatt bőrig ázott. A szakadó esőben még a szemét sem bírta kinyitni. Addig hozzá sem kezdhetett a hegymászáshoz, míg ez a cudar felhőszakadás tartott. Egyetlen biztos helynek sárkány barlangja látszott, hogy átvészelve ezt az időt. Odamászott és bemerészkedett, majd rögtön ledőlt a földre, hogy egy kicsit kifújja magát.

Mi, akik sokat olvastunk már a különböző sárkányokról, körülbelül sejtjük, mi található egy sárkány barlangjában. Eustace csak komoly témákról szeretett olvasni, a sárkányokról és efféle gyermeki badarságokról soha. Ezért lepődött meg a fekhelyen is. Szúrós, tövises volt, tele lapos kövekkel, amik csörögtek, zörögtek amikor ráfeküdt. Sápadt fény világította be a barlang belsejét. Jobban körülnézett, és szeme-szája tátva maradt az ámulattól. Rengeteg kincs volt fölhalmozva a barlang egyik sarkában: koronák, pénzermék, gyűrűk, karkötők, ezüstkupák, aranytányérok, csatok, drágakövek. Eustace (mint a fiúk ebben a korban) nem tudta felmérni e kincshalmaz értékét, de azt gondolta, hogy nem mindennapi látványban van része. „Úgy látszik, errefelé nincs adó, sőt nem kell az Udvarnak beszolgáltatni a fölösleges ékszerkészletet. Sokáig eléledégnék ezzel a vagyonnal Angliában!" — sóvárgott magában. „Vajon mennyit bírnék cipelni? A karkötőket fölcsatolnám a karomra, bár vigyáznom kell, hogy le ne pottyantsam őket. Nem az én méretemre készültek. A zsebeimet teleraknám drágakövekkel, csak ki ne szakadjanak. Bárcsak elállna ez a nyamvadt felhőszakadás!" Keresett kevésbé kényelmetlen helyet közel a barlang bejáratához és leheveredett. A hegymászástól, az addig kiállt izgalmaktól azon nyomban halálos kimerültség lett úrrá rajta és mély álomba szenderült.

Ezalatt a többiek az ebéd maradványával is végeztek és kezdtek komolyan aggódni Eustace eltűnése miatt. Különböző irányba

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

szétszéledtek folyamatosan a nevét kiabálták. Mikor kifulladtak, Caspian elővette a kürtjét és belefűjt.

— Nagyon messze lehet, ha még ezt sem hallja — mondta Lucy és arca falfehér volt az ijedelemtől.

— Az ördög vigye el! Mi a fenének csatangolt el, ha nem tudta megjegyezni az utat visszafelé? — mérgeskedett Edmund.

— Tennünk kell valamit — tördelte a kezeit Lucy. — Biztos eltévedt, beleesett egy mély gödörbe vagy vadállat támadta meg.

— Vagy vademberek ölték meg — dörmögte a kapitány.

— Legalább megszabadultunk tőle! — vigyorgott Rhince.

— Uram — válaszolt Reepicheep — sosem mondhatasz egy emberről ilyet, bármilyen legyen is az. Bár nem a barátom, sőt ellenségem, mégis embertársam. Kötelességünk felkutatni őt segíteni neki, ha szüksége van rá. Ezt jegyezd meg egyszer és mindenkorra.

— Természetesen megkeressük, ha tudjuk — szolt Caspian ernyedten. — Csak ne okozna állandó gondot és problémát. Régen a hajón lennénk már, ha nem jön közbe ez a váratlan akadály. A fene egye meg!

Eustace csak aludt és aludt, közben nagyokat horkolt. Arra ébredt, hogy a bal karja nagyon fáj. A hold besütött a barlangba, a kincsek kísérteties fénnel világítottak. Nem érdekelték most kincsek, sokkal inkább a hasogató fájás a karjában. A karkötőt, amit próbaképpen fölhúzott és a karján hagyott, valahogy túl szűknek érezte. „Talán bedagadt a karom míg aludtam” — gondolta. Kinyújtotta a jobb karját, hogy összemérje a kettőt a holdvilágnál, amikor a szívverése is elállt! A holdfény szinte nappali világossággal árasztotta el a barlang bejáratát, így Eustacét is. Árnyéka rávetődött a falra, Odanézett és mi látott?! Egy sárkány árnyékát! Ugy mozgott, ahogy ő. Ha fölemelte a karját, az is fölemelte, ha leengedte, az ugyanúgy leengedte. „De bolond vagyok! Biztos a társa, talán felesége annak döglött sárkánynak! Az is itt lehet bent a barlangban!” Percekig ült teljes mozdulatlanságban. Két vékony füstcsíkot látott maga előtt amint szállj fölfelé a levegőben, ugyanúgy, ahogy a sárkánynál látta délután. Ez olyan szörnyű érzéseket keltett benne, hogy a lélegzetét is visszafojtotta. A két füstcsík azon nyomban eltűnt. Mikor megint lélegzett, a füstcsíkok újra megjelentek.

Még mindig nem tudta mire vélni a dolgot. Elhatározta, már a bal karjában érzett fájdalom miatt, hogy kimászik a barlangból és végére jár a furcsa esetnek. „Biztos alszik a társa, ha vigyázok, nem fog felébredni” — gondolta. Mielőtt kimászott volna a nyíláson egy oldalsó pillantást vetett a falra. Uramisten! Egy másik sárkány árnyéka vetődött rá! Egyszerre zokogásban tört ki. Elcsodálkozott a könnycseppek nagyságán és mennyiségén, egész patak folydogált a lábainál. Valahogy túl melegnek is tűnt. Összeszedte magát, mert ki kellett jutnia valahogy a barlangból. Olyan izgatott volt, hogy egész testében remegett. Még kifelé mászott, végig azt hitte, hogy követik és azonnal lecsapnak rá. Nem mert hátra nézni. A halott sárkány látványa elég lett volna bárkinek, hogy ájultan essen össze az ijedségtől, Eustace most rá se hederített. Minden erejével és ügyességével azon volt, hogy mennél messzebb jusson ettől az átkozott helytől. A tó felé sietett, mielőtt odaért volna, két dolog történt. Az első, hogy léptei úgy döngtek, mintha mérföldes léptekkel járna. És ez még hagyján! Mintha... mintha négylábon szaladna és nem kettőn. „Mi a fene történt velem?” — csodálkozott. Ahogy a holdvilágnál a tó fölé hajolt, rögtön elkapta a

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

fejét, mert úgy látta, mintha a víztükörből egy sárkány nézne rá. Szíve nagyot dobbant! Újra a víz fölé hajolt, és egyszerre minden világos lett. A sárkány arca a tó tükrében az ő arca volt, nem kétséges. Lassan jobbra-balra ingatta a fejét —, az is ugyanúgy. Kinyitotta, becsukta a száját, az hasonlóképpen. Alvás alatt sárkánnyá változott! A sárkányok kincsével aludt, kapzsi gondolatokkal — sárkánnyá lett maga is. Mindent megértett. Nem is volt két sárkány a barlangban (amiknek az árnyékát vélte fölfedezni a barlang falán). A két füstcsíkot a saját orrlyukain ereget kifelé. Ami a bal karjában érzett fájdalmat illeti, (ill. a volt bal karjában) — annak az a magyarázata, hogy amikor alvás előtt fölhúzta a legszebb és legértékesebb karkötőt a karjára, csak úgy tudta megtartani, ha a karját a földre fekteti. (Különbön lecsúszott volna.) Mikor fölkelt, a karja időközben megdagadt, húsos karjába mélye: bevésődött, elszorítva az ereket. Lüktető fájdalmat érzett most is. Megpróbálta sárkányfogaival elharapni, de sikertelenül. A fájdalom mellett másik érzése — furcsa módon — a megkönnyebbülés volt. Ezek után nem kell félnie semmitől, ő jelenthet veszélyt mindenkinek. Legfeljebb egy vitéz katona (ha egyáltalán létezik ilyen a világon) ügyessége, bátorsága és kardja okozhat neki bajt. Most Edmunddal és Caspiannal is könnyedén elbánná...

Ahogy mindez átfutott az agyán, olyan gyorsan azt is érezte és tudta, hogy egyáltalán nem akarja. Barátokra, társakra vágyott. Visszakíváncozott az emberek közé, hogy beszéljen, nevéssen, veszekedjen, örüljön velük. Ezzel a borzalmas átalakulással mindezt örökre elveszítette. Iszonyú, elviselhetetlen magány nehezedett a lelkére. Maga előtt látta a többieket, addigi életét. Furcsa, mennyire kívülről nézi most régi önmagát, dacosságát, lehetetlen viselkedését, állandó kötekedését, önzését. Mit nem adott volna, ha újra ember lehetne! Még Reepicheephez is mindig kedves lenne! Újra ömleni kezdett szemeiből a könny és patakban folyt lefelé a hegyoldalon. Képzeltetek, milyen szomorú látványt nyújthatott egy bömbölő sárkány éjjel a holdfényben, a hatalmas és csöndes völgy alján. Mikor kisírta magát, kissé megkönnyebbült. Elhatározta, hogy mindenáron megkeresi társait, lesz ami lesz! Tudta, hogy Caspian sose lenne képes elhajózni anélkül, hogy őt föl ne kutatná. Valahogy felemás érzések dúltak benne. Emlékeiben még a régi Eustace volt, a külsejében, szokásaiban már sárkánnyá lett. Nagyot húzott a tó vizéből, és — (ezt biztosí undorítónak fogjátok most találni, de ha meggondoljuk a dolgot, még természetes is lehet — befalatozta a döglött társát még ott a tóparton. Frissnek és tettekreksznek érezte magát. Nekifogott a hegymászásnak, és egy-két lépés után érezte, lábai már nem is érintik a talajt, mert fölötté repül. Egészen megfeledkezett a szárnyairól és most először érzett kellemes meglepetést, amióta elszakadt a többiektől. Magasra emelkedett és a holdfényben hihetetlenül gyönyörű látványban volt része. Belátta az

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

egész szigetet annak minden pontját, az erdősávokat, az apró tavakat, amelyek tükörként verték vissza a hold fényét, a tengerparti sávot, a völgyeket, a hegyvonulatokat. Megpillantotta az öblöt is, sőt a tengerjáró hajót is felfedezte nem messze tőle. Tábortűz aprócska fénye villogott az öböl jobb sarkában. Magasabbra emelkedett és a tűz felé röpült.

Lucy féltalomban feküdt a parton, mert nem hagyta nyugodni Eustace eltűnésének szomorú ténye. Caspian ebéd óta megállás nélkül kereste, csüggedten, kimerülve tért vissza a táborhelyre föladván minden reményt. A többiek is hasonló eredménnyel jártak. Egyetlen hír egy döglött sárkányról érkezett, amit messze, bent a völgyben fedeztek fel. Azzal nyugtatták magukat, hogy vára ez lehetett az egyetlen sárkány a szigeten. Nem úgy nézett ki, mint aki verekedés közben halálos sebet kapott, tehát emberre már veszélytelen. Attól sem kell tartaniuk, hogy megjelenik valahol a közelükben. Késő éjszaka Lucy arra ébredt, hogy suttognak mellette. Fölkelt és látta, hogy mindenki ébren van és izgatottan beszélnek valamiről.

— Mi történt? — kérdezte.

— Váratlan esemény — válaszolta Caspian —, sárkány szállt el fölöttünk az előbb, majdnem érintette a fák koronáját. Félek tőle, hogy felfedezett minket és nem fogunk tudni eljutni feltűnés nélkül a hajóig. Nyilakkal lehetetlen sárkányra löni, a tüztől sem félnek.

— Engedje meg felség, hogy én... — kezdte volna mondókáját Reepicheep, de Caspian durván félbeszakította.

— Nem, ne is mondj ilyen örültséget, hogy majd te megveresz egy sárkánnyal! Sőt, megköztöztetek, ha nagyon ugrálsz! Kihúzzuk valahogy az éjszakát — fordult a többiekhez — és reggel csatarendbe állunk, és ha kell, föl vesszük vele a harcot. Én harcolok elől, Edmund bal oldalról támad, Drinian jobbról. Egyéb előkészület nem szükséges. Még néhány óra és világosodni kezd. Addig együk és igyuk meg a maradékot, de mindent nagyon csendben.

— Talán elszáll messzire — rebegette Lucy.

— Az még rosszabb lenne. Nem tudnánk éppen merre tartózkodik. Nem szeretnék váratlanul felbukkanó ellenséggel harcolni — fejezte be Caspian.

Az idő reggelig mintha ólomlábakon járt volna. Kipakolták az ennivalót, éppen csak csipegettek belőle. Se étvágyuk, se kedvük nem volt enni. Lassan elérkezett a hajnal, minden hideg nedves volt, az árnyékok eltűnedeztek, szürkéségbe burkolózott a táj.

— Elérkezett az idő, barátaim — állt fel Caspian, a többiek némán követték.

Rendbe szedték magukat, a kardokat felcsatolták, mindenki szótlanul tette a dolgát. Reepicheep Lucy bal vállára helyezkedett. Harci rendbe felsorakoztak és elindultak a part felé. Egyre világosabb lett, a madarak egymás után kezdtek megszólalni a fákon. Kiléptek az erdőből, és a homokban, közvetlenül előttük feküdt egy óriási gyíkhoz hasonló állat, farkát maga alá húzva, ijesztően, görnyedten, lélekzetelállítóan. A sárkány!

Amikor megpillantották, nemhogy nekik támadt volna, hanem mint az ijedt kutya, szűkülve hátrált a víz felé.

— Miért lógatja ennyire a fejét? — suttogott Edmund.

— Most meg mintha intene a fejével — csodálkozott Caspian.

— Valami folyik a szeméből — nézte Drinián.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Nem látjátok? Sír szegény. Azok könnyek — mondta Lucy és majdnem ő is sírva fakadt.

— Nem szabad a látszatnak hinni, kislány — intette a kapitány. — A krokodilok is nagy könnyeket ejtenek mielőtt felfalják áldozatukat.

— Rázta a fejét, amíg a kapitány beszélt — mondta nagy szemekkel Edmund. — Mintha azt akarta volna értésünkre adni, hogy tiltakozik az ellen, amit mond.

— Megérti amit beszélünk? — csodálkozott Lucy.

A sárkány most sűrűn bólogatott a fejével, Reepicheep leugrott Lucy válláról és egészen közel ment hozzá.

— Sárkány, mondd, érted a beszédünket?

Az újra bólintott.

— Beszélni is tudsz?

Most tagadólag rázta a fejét.

— Azt már meg sem kérdezem ezek után, hogy ellenségnek tekintesz-e bennünket. Ha barátunk akarsz lenni, akkor jelezz a bal lábaddal.

A sárkány fölemelte a bal lábát. Szegény, fájdalmasan felnyögött közben, mert a karperec mindig mélyen be volt nyomódva a húsába.

— Nézzétek, a lábát! — mutatott a fájdalmas helyre Lucy.

— Talán ezért sírt szegény. Segítsünk rajta. Hátha azért jött elénk, hogy meggyógyítsuk.

— Légy óvatos, Lucy. Bár szelíd sárkánynak látszik, de sosem lehet tudni — intette Edmund a testvérét.

Mindannyian odamentek hozzá és Lucy kedvesen így szólt:

— Mutasd a lábad, sárkány. Talán tudok segíteni.

A sárkány, (a valamikori Eustace) emlékezett még arra, milyen jót tett neki Lucy varázsszere, amikor tengeribeteg lett a hajón. Sajnos, a szer csak enyhített a fájdalomon, de az arannyal nem tudott megbirkózni. Mindenki szorosán Lucy köré gyűlt, hogy szemtanúja legyen az „operációnak”. Caspian egyszercsak felkiáltott:

— Nézzétek a karkötőt!

VII.

Ahogy a kalandok végződtek

— Nézzük, mit? — kérdezte Edmund.

— A változást! — mutatta Caspian.

— Kis kalapács, fölötte rubinkő, mint egy kis csillag. Ilyet láttam már ezelőtt is. Nincs rajta semmi különös — válaszolta Edmund.

— Nézd meg még egyszer! Ez egy ősi narniai család címere. Az Octesianoké.

— Gazember! — sipított Reepicheep a sárkányra — lenyeltél egy nemesembert.

A sárkány hevesen rázta a fejét.

— Hátha Lord Octesian változott sárkánnyá, és ő ül most itt előttünk. Elvárásolták — mondta Lucy.

— Nem hiszem — csóválta a fejét Edmund. — A sárkányok szeretik gyűjteni az aranyat, a csillogó tárgyakat. Erről a karperecről viszont biztosan tudjuk, hogy Octesian nem mehetett innen tovább.

— Lord Octesian vagy? — kérdezte Lucy a sárkányt, de az búsan lehajtotta a fejét és megcsóválta.

— Elvárásolt valaki vagy? Ember voltál azelőtt? — faggatta tovább Lucy.

Most hevesen bólogatni kezdett. Ekkor valaki társaságból, nem tudni kicsoda, váratlanul megkérdezte:

— Eustace vagy?

A sárkány lehajtotta ormótlan fejét, farkát becsapta a vízbe (majdnem árvizet okozva), szemeiből hatalmas könnycseppek gördültek társaság tagjainak el kellett ugorniuk tőle, hogy át ne ázzon a cipőjük a patakként ömlő könnyektől.

Lucy megpróbálta megvigasztalni, legyűrte undorát, félelmét és fölkapaszkodott a sárkány fejéhez, hogy pusztit nyomjon az arcára. Utána többiek következtek, csak úgy csüngtek rajta, mint mézen a legyek. Egymás szavába vágva biztosították őt, hogy egy-két napon belül utána járnak a varázslatnak és visszaváltoztatják Eustacévá.

Természetesen belül nagyon megrázta őket az eset, de se mondani se mutatni nem akarták.

„Eustace” megpróbált többször is a nap folyamán betűket írni a homokba, de nem sikerült. Először is azt sem tudta, hol kezdje a történetét. (Hiába, alig olvasott történeteket.) Másodszor a lábai (kezei?) akadályozták, hiszen a sárkány lábak nem írásra termettek. Már-már majdnem sikerült, amikor jött egy nagyobb hullám és elsöpörte az addigi munkáját. Ha az nem, akkor vagy hosszú farkával törült végig a betűkön, vagy óriási talpaival véletlenül rálépett. Akinek szerencséje volt, még ép állapotban olvasni a szavakat, az is nehezen értette meg. (A helyesírás sok kívánnivalót hagyott maga után!) Azért annyi kiderült, hogy Eustacének jót tett a sárkány-állapot, mindenáron segítségükre akart lenni. Berepülte az egész szigetet és közölte (a maga módján), hogy lakatlan, csak néhány vadkecske és disznó legel a füves részeken. Néhányat fölmarkolt belőlük és letette a hajó fedézetére, hogy jobb napokra legyen bőven ennivaló. Nem brutálisan ölte meg őket, hanem a mancsa egyetlen csapásával végzett velük. Magának is

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

megtartott egyet-kettőt, de csak titokban, és úgy ette meg az adagját, hogy soha senki ne lássa. Egy napon, amikor lassan és fáradtan, de annál nagyobb örömmel tért vissza a táborhelyre, egy hatalmas fenyőt tartott mancsaiban, amit egy mély, szakadékos helyen tépett ki tövestül. A viharban kettétört árboc pótlására hozta. Este, amikor túlságosan hidegre fordult az idő, kályhaként szolgált mindenkinek, mert hátukat a sárkány meleg testéhez támasztva melegedtek, szárítkoztak. Egyetlen fújással bárhol hatalmas tábortüzet szított. Akik nem féltek, ráülhettek a hátára és „szigetnéző-körútra” indulhattak a magasban. Mindent láttak, mintha nyitott repülőgépen utaztak volna. Eustace mint sárkány újabb és újabb érzéseket fedezett fel magában, amit azelőtt sohasem. Boldog volt, hogy szerették és elfogadták a többiek. Eszébe sem jutott, hogy állapota miatt kétségbeessen. Sokszor el is felejtette rútságát és sárkány voltát. Igaz, kerülte a pillantást, ha víz fölött repült, mert saját testének látványa még mindig megriasztotta. Ilyenkor gyűlölte denevér szárnyait, durva bőrét, hatalmas talpait, óriási körmeit. Sokáig egyedül sem szeretett lenni, viszont épp olyan sokszor szégyellte magát a többiek között. Olyan este, mikor nem kellett a társaságot melengetnie, teljes hosszában elnyúlt az öböl és az erdő között, legnagyobb meglepetésére, Reepicheep kitartó vigasztalója lett. Felmászott a hátára, közel fejénél foglalt helyet, háttal a szélnek. Folyton beszélt. Beszélt a forgandó szerencséről, mely most Eustacét szemelte ki áldozatul, beszélt jövődőről, ha majd „Eustace” ellátogat a házába(?), sok példát fog felolvasni neki arra, gazdag, szerencsés, okos emberek miként letti földönfutóvá, szerencsétlenekké életükben, azé még boldogan és megelégedetten éltek hátrál életükben. Bár az állapoton nem változtat ezek a „beszélgetések”, de Eustacénak olyan jól estek, hogy majd megszakadt a szíve a boldogságtól.

Látszatra minden rendben folyt, mégis mind pillanatban súlyos felhőként függött a fejük lőtt a probléma: mi lesz, ha tovább kell hajóznuk. Vigyáztak, nehogy előtte beszéljenek e de óhatatlanul is elhangzottak a kérdések: „Ha oldalra feküdne, elérne a fedélzeten?” Vagy: „Mi lenne, ha vontatnánk?” Vagy: „És ha fölöttünk repülne?” Legtöbbször: „Bírjuk majd élelemmel?” Ilyenkor látta szegény Eustace, mekkora nyűg társainak. Napról napra jobban emésztette magát. Tudta, hogy sírnia sem szabad, nehogy árvízzel árassza el barátait. De meleg éjszakákon nem tudott parancsolni érzéseinek, elvonult, hogy kedvére kibőghesse magát. Hat nap telt el azóta, hogy a hajó kikötött a Sárkányok-szigetén, hetedik napon Edmund a szokottnál korábban ébredt fel. Szürke hajnal volt már, a fák koronáját még csak sejteni lehetett. Nyitott szemmel feküdt és hirtelen zajt hallott, mintha valami mozgott volna a közelben. Félkönyökre ereszkedett és körbenézett. Fekete alakot pillantott az erdő szélén. Rögtön arra gondolt, milyen örültség volt azt hinni, hogy a szigetnek nincsenek lakói. Aztán azt hitte, Caspian az, mert hasonló alkatú volt. De Caspian mellette szuszogott. Kitapogatta a kardját, magához vette és felállt, támadásra készen. Lassú léptekkel közeledett az erdő felé. Az alak még mindig ott állt. Valamivel volt csak alacsonyabb, mint Caspian, de magasabb mint Lucy. Nem szaladt el. Edmund éppen kirántotta a kardját, hogy rárontson, amikor az ismeretlen emberi hangon megszólalt:

- Te vagy az, Edmund?
- Igen. Ki vagy te?
- Nem ismeresz meg? Én vagyok az, — Eustace.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Uramisten! Tényleg... a hangod... De örülök, hogy...

— Hallgass! — vágott a szavába és megtántorodott, mintha el akarna esni.

— Mi van veled? Beteg vagy?

Eustace olyan sokáig nem válaszolt, hogy Edmund azt hitte, elájult. Hosszú szünet után megszólalt:

— Szörnyű, és csodálatos volt minden... Te nem tudod..., nem is tudhatod. Mindegy. Így van jól. Húzódjunk beljebb és ott beszéljünk! Most nem szeretnék a többiekkel találkozni.

— Menjünk ahová akarod — válaszolt Edmund meglepetten. — Arra a sziklára leülhetnék. Hidd el, nagyon örülök, hogy itt vagy. Kíváncsi vagyok, mi történt veled éjszaka.

Odasétáltak egy nagy parti sziklához és ráültek. Az égbolt egyre világosabb lett, a csillagok eltűnedeztek, csak egy világított messze a horizont alján.

— Nem akarom elmondani most, hogyan lettem sárkány. Majd akkor, ha a többiek is hallják. Különben nem is tudtam, hogy az vagyok, míg valamelyiktek nem nevezett így. Azt szeretném elmondani, miért nem vagyok az többé.

— Csupa fül vagyok — válaszolta Edmund tágra nyílt szemmel.

— Ezen az éjszakán annyira el voltam keseredve, mint még soha. A karkötő is úgy nyomott...

— Nincs már rajtad?

Eustace nagyot nevetett. Másképpen nevetett, mind eddig bármikor életében. Könnyedén lecsúsztotta karjáról a karperecet és fölmutatta.

— Itt van és bárkinek odaadom, aki viselni szeretné. Szóval, ébren feküdtem és egyre azon töprengtem, mi lesz velem. És akkor... nem tudom, álom volt-e vagy valóság.

Eustace elhallgatott.

— Mondd tovább! — türelmetlenkedett Edmund.

— Főlnéztem és olyat láttam, amit a legkevésbé vártam: egy hatalmas oroszlán lépegetett lassan felém. Érdekes, hogy a hold nem világított ezen az éjszakán, mégis világos volt az oroszlán körül. Egyre közeledett. Sóbálvánnyá váltam ijedtemben. Gondold el, hogy én mint sárkány, félek az oroszlántól! Könnyedén elbántam volna bármelyikkel, de ez egészen más volt. Nem attól féltem, hogy megesz vagy megtámad, egyszerűen tőle féltem... nem tudom, érted-e mit akarok ezzel mondani. Mikor egészen közel ért hozzám, megállt és mélyen a szemembe nézett. Lecsuktam a szemeimet, mert nem bírtam elviselni a nézését, felszólított, hogy kövessem.

— Beszélt hozzád?

— Nem tudom. Most, hogy visszagondolok rá, nem hiszem. De ez semmit nem változtat a történeteken. Fölkeltem és követtem mint az árnyék. Sokáig mentünk a hegyek felé, a fény körülötte végig elkísérte. Felértünk egy magas hegy tetejére, ahol még addig nem jártam. Gyönyörű kert volt ott, gyümölcsfákkal, virágokkal. Mély kút sötétlett a közepén, volt valami furcsa benne. A teteje kör alakú volt, de jóval nagyobb mint szokott lenni, ezenkívül márványlépcső vetett lefelé a belsejébe. A víz kristálytisztán csillogott benne. Rögtön arra gondoltam, talán enyhülne a fájdalom a karomban, ha a vízbe meríteném. Az oroszlán azt mondta, vessem le a ruháimat. Mondta? Nem hiszem. Mégis megértettem. Mutattam, hogy nincs mit levennem, hiszen nincs ruhám. Aztán az jutott eszembe, a gyíkok, kígyók, vagyis a hüllők

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

képesek levedleni a bőrüket időszakonként. Hátha erre gondolt az oroszlán! Megpróbáltam kibújni a bőrömből és képzeld! Éreztem, ahogy húzódik rólam lefelé! Olyan volt, mint aki hosszú betegség után először kel fel az ágyából. (Vagy mikor a banánt pucolod.) Egy-két percet vett igénybe ez a művelet. Ő egész idő alatt mellettem állt és szemével biztatott. Boldogságot éreztem, kimondhatatlan boldogságot. Amikor kész voltam, a márványlépcsőhöz mentem és lassan lépkedtem befelé a vízbe. Ahogy belenéztem, láttam, hogy sárkány vagyok mint azelőtt. „Hogy lehet ez?” — csodálkoztam. Visszamentem és másodszor is levedlettem a bőrömet. Ezután ereszkedtem bele ismét vízbe. Belenéztem, és ó Istenem! Újra láttam sárkánybőrömet magamon. „Mikor fogok végleg megszabadulni tőle?” — keseregtem.

Annyira akartam már fürödni! Kibújtam harmadszor is. De negyedszer is ugyanaz a látvány fogadott. Teljesen kétségbeestem. Ekkor szólalt meg az oroszlán, de biztos, hogy ezúttal nem beszélt, és mégis tökéletesen megértettem. „Hagyd, hogy én vegyem le a ruhádat.” Nagyon félttem a mancsaitól, mégis megkönnyebbültem. Mindenre felkészültem, történjen bármi. A könnycsepp, ami kigördült a szeméből, a szívemig hatolt. Miközben a bőrömtől megszabadított olyan fájdalmat éreztem, mint még soha. Az elviseléséhez az adott erőt, hogy tudtam: előbb-utóbb vége lesz a szenvedésnek. Olyan ez, mint amikor a sebből kiszedik a varratokat. Fáj, közben örülsz, mert ez azt jelenti, hogy meggyógyultál.

— Már éreztem én is ilyet — bólintott Edmund,

— Szóval így, szépen, lassan megszabadított végleg a bőrömtől. Az eljárás ugyanaz volt, mint amikor én vedlettem le háromszor egymás után azzal a különbséggel, hogy akkor egyáltalán ne fájt. Aztán mancsával gyöngéden fölemelt (gondold el, fájdalmat nem éreztem, pedig eleven hús voltam!) és beletett a vízbe. Az fájt, de csak pillanatig tartott. Csapkodtam, úszkáltam, lubickoltam a langyos vízben és éreztem, hogyan megy ki a fájdalom a karomból, egész testemből. Odanéztem, mi lett a sebbel a bal karomon. Képzeld! Saját karomat tapogattam! Megint Eustace lettem. Kevés a szó elmondani, mit éreztem. Tudom, karjaim szégyellnivalóan gyengék soványak, össze se hasonlíthatom Caspian-éval vagy a tieddel, mégis olyan jó most ránézni. Aztán az oroszlán kiemelt és fölöltöztetett.

— Azokkal a mancsokkal?

— Látod, megint nem tudok pontos választ adni. Valahogy így történhetett. Új ruhát adott rám, láthatod. Mikor kész lett, egy pillanat — és itt találtam magam az erdő szélén. Arra gondolok, talán álom volt ez az egész.

— Nem. Nem volt az — mondta komoly arccal Edmund.

— Nem?

— Nézd például ezeket az új ruhadarabokat, ami ennél sokkal fontosabb bizonyíték, sárkány voltál, Eustace lettél újra.

— Minek köszönhetem mindezt?

— Aslant láttad, azt hiszem.

— Aslant! Sokszor hallottam emlegetni ezt a nevet a tengerjárón. Bár nem tudtam ki az, mégis gyűlöltem. Igaz, akkor magamon kívül senkit és semmit nem szerettem. Most jut eszembe, hogy bocsánatot kérjek tőled a viselkedésemért.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Szóra sem érdemes. Kettőnk közül én sokkal rosszabb voltam, mikor először jártam Narniában. Te csak egy hangya voltál én meg egy elefánt a rosszaságban.

— Igazad van, ne beszéljünk erről. Inkább mesélj Aslanról. Ki ő? Hol lakik?

— Nos... ez nem olyan könnyű. Ismer mindannyiunkat. Ő a Nagy Oroszlán, a világ ura, aki megmentett engem, téged, sokakat — és Narniát. Már láttuk őt, Lucy látta a legtöbbször. Most pedig oda hajózunk, ahol ő él.

Mindketten hallgattak egy ideig. Az utolsó csillag is eltűnt már, az ég és a tenger vörös színűre változott. Nem látták a napfelkeltét, mert a magas hegyvonulat jobb oldalon eltakarta előlük. Az erdőben megcsirrentek a madarak, a fák lombjai susogtak a reggeli gyenge szélben. A táborlakók ébredezni kezdtek.

Nagy volt az öröm és ujjongás, mikor a sápadt Edmund és a boldog Eustace megjelentek előttük. Mikor lecsillapodtak, körbeülték a tábortüzet és Eustace elmesélte sárkánnyá válásának részletes történetét. Találgatták, vajon hogyan ölte meg az öreg sárkány Lord Octasiant, vagy esetleg az öreg sárkány lehetett az elvarázsolt Octasian?! A kincsek, amikkel megtömte Eustace a zsebeit, időközben semmivé váltak. Levetette a bőrével együtt azokat is. Ha kényszerítenék se menne vissza a barlangba egyik kincsért sem. Sietve rendbehozták, kipofozták, átfestették az öreg tengerjárom és készen álltak az indulásra. Mielőtt elhajóztak volna, Caspian az egyik parti sziklába véste a következő szöveget:

Sárkányok szigete

*Felfedezte: X. Caspian, Narnia királya,
uralkodásának negyedik évében. Itt érte utol a
méltatlan halál a nemes Lord Octasiant.
Nyugodjék békében!*

Jó lenne azt mondani (és nem is alaptalanul), hogy ettől fogva Eustace teljesen más fiú lett. Az igazság az, hogy próbált más lenni. Voltak rossz pillanatai, sőt napjai ezután is. De nem ez a fontos. Meg akart változni és ezt mindenki látta körülötte. A karkötőnek különös vége lett. Eustace lemondott róla Caspian javára, aki továbbadta Lucynak. Őt meg egyáltalán nem boldogította az ilyen ajándék.

— Akkor ne legyen senkié! — nevetett Edmund messze elhajította a levegőbe, szállt, szállt a csillogó karperec egyre magasabbra, végül lepottyant egy meredek szikla tetejére. Senki soha onnan lehozni nem tudja, felmászni emberfia oda nem tud. Ott marad az mindörökre, a világ végezetéig.

VIII.

A tengeri kígyó

Mindenki „hurrá”-t kiáltott, amikor a tengerjáró kihúzott az öbölből. Kedvező szelet kaptak, aminek a segítségével akadály nélkül másnap kora reggelre elérték az „ismeretlen szigetet”, amit már alkalmuk volt látni Eustace hátáról, amikor még sárkány volt és velük röpködött. Nyulakat, kecskéket pillantottak meg, és néhány barlang tátongott üresen, előttük fekete hamu, ami utalt, hogy itt még nem is olyan régen emberek laktak. Csontok és egyéb szerszámok heverte szanaszét.

— Kalózkodhatok erre — mondta Caspic

— Vagy sárkányok — szólta Edmund.

Még találtak valamit a parton. Állati bőrből készült pici csónakot, fagyúval volt szigetelve. Négy láb hosszú, egy láb széles alkotmány Benne apró evezőlapát feküdt, arányosan a csónak méretéhez. Két dolog jutott az eszükbe. Vagy gyerekek készült, vagy a szigetet törpék lakták valamikor. Reepicheep örült, hogy végre talál valamit az ő méretére is, és máris birtokba vette. Elnevezték a szigetet a "Senki-szigetének," másnap hajnalban továbbhajóztak. Öt napig haladtak délkelet irányba, de se szárazföldet, még egy halat vagy sirályt sem láttak. Aztán jött nap, széllel és esővel, csak úgy csapkodta vitorlát és a fedélzetet.

Eustace két sakkjátszmát is elveszített Reepicheep ellen és kezdett olyan házsártos, kibírhatatlan lenni mint azelőtt. Edmund azon bosszandott magában, miért is nem ment Susannal az Egyesült Államokba. Lucy hosszasan bámult kifelé a kabin ablakán.

Egyszercsak felkiáltott:

— Megálljatok! Mi az ott?

Kirohantak a fedélzetre. Elöl Lucy, utána a bbiek. Drinian kapitány a hajó orránál állt és mereven bámult valamit, illetve valamiket. Mintha szikladarabok sorakoztak volna a hajóval szemben 50-60 méterre. Egymástól fél-fél méterre lehettek.

— Nem lehet szikla — csóválta a fejét a kapitány, — mert öt perccel ezelőtt még nem voltak ott.

— Az egyik elmerült. Láttátok? — mutatott a valamik felé Lucy.

— A másik meg most bukkant a felszínre — mutatott ugyanabba az irányba Edmund.

— Még egy. Ott, ott! — mutogatott Eustace előre.

— Szembejönnek velünk! — kiáltott fel ijedten Caspian.

— Sajnos, sokkal gyorsabban közelednek, uram, mint ahogy mi megyünk — tárta szét a kezét a kapitány. — Egy perc és összeütközünk.

Lélegzetüket is visszafojtották a rémülettől, hiszen fogalmuk sem volt, mire számíthatnak. Szörnyű érzés ismeretlen „valamikkel” a tengeren szembetalálkozni. Sajnos még rosszabb történt: a hajó orra előtt egy méterre szörnyűséges emelkedett ki a vízből. Zöld és vörös színben szikrázott, hatalmas lila színű kelések borították, itt-ott kagylók csüngtek rátapadva. Alakja mint a lófej, a szemei... a szemei voltak a legszörnyűbbek. Szürkék és dülledtek, egészen kiemelkedtek a szemgödörből. Fogai mint cápa fogak, hegyesek és élesek. Egyre

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

kijebb és kijebb emelkedett a vízből, a hosszú, vékony, már nem a nyaka volt hanem a teste. Szemtől szemben találták magukat a Tengeri kígyóval. Farka valahol messze a vízben tekerőzött utána, feje magasabbra emelkedett, mint az árboc vége. Mindenki a fegyveréhez kapott, bár teljesen hiábavaló volt a harc ellene, kívül esett a sebezhető távolságon.

— Lőjétek! Lőjétek! — kiabálta az egyik matróz.

Hiába próbálták megakadályozni, két nyilat kilőttek a szörnyetegre. Dermedten figyelték, mi lesz most, mikor csap le rájuk végérvényesen. Egyelőre nem támadott. Megrázta a fejét és szembefordult a vitorlával. Egyre lejjebb és lejjebb ereszkedett, szorosan a hajó mellett marad. Hosszú, tekervényes teste súrolta a hajó oldalát. Eustace (aki az előbb már kezdte visszanyerni régi énjét), megtette az első igazán bátor lépést életében. Az a kard volt az oldalán, amit mi Caspiantól kapott, és ahogy a szörny teste elérhető távolságban tekergett előtte, előkapta kardját és ütötté-vágta, ahol érte. Nem a legerősebb és legjobban célzott dőfések voltak ezek, mégis első próbálkozásra dicséretére váltak, többiek éppen csatlakozni akartak, amik Reepicheep elsívította magát:

— Ne vágjátok! Nyomjátok!

Nagyon szokatlan parancs volt az egértől, aki eddig állandóan harcra készen állt, akkor is amikor nem kellett volna. Egy pillanatra mindenki dermedten állt és rámeredt.

Az egér villámgyorsan felugrott a parancsnoki hídra, odaszaladt a szörnyeteg tekerőző testéhez és kicsi szőrös hátát annak oldalához odanyomta. Teljes erejéből nyomta, szemei majd kiugrottak az erőlködéstől. Ekkor értették meg, mit akar. Ahányan voltak, annyifelé szaladtak fedélzeten. Megrémültek, mikor rájöttek a szörnyeteg tervére. Úgy tekerte a testét, hogy hurokként szorult körben a hajó oldalához. Össze akarta roppantani, őket pedig egyenként felcsipegetni a víz színéről. Egyetlen megoldásuk volt nyomni teljes erőből kifelé a testét, vagy tartani legalább, hogy ne fonódjon még szorosabba köréjük.

Reepicheep ereje egyenlő volt a nullával (mint ha egy ember egy katedrális akarna a helyérc kimozdítani), de ölni tudott volna, ha arrébb tessékeli a helyéről. Most valóban az életükért harcoltak. Minden perc egy órának tűnt... A minden ízében recsegett-ropogott, a következő pillanatban úgy látszott, ez lesz az utolsó. Közben hol előre, hol hátra dőlt. Hősiesen küzdöttek és úgy vették észre mintha a kígyó alacsonyabban és távolabb tekerőzött volna. Hanem az igazi veszély

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

még csak ezután jött. A szörny hosszában készült ráfeküdni a hajóra. Nem ment könnyen, mert hol jobbról, hol meg balról taszigálták lefelé, leemelni viszont lehetetlenség volt.

— Baltát! Gyorsan! — kiabálta volna Caspian, de csak rekedt hang jött ki a torkán.

Lucy közel állt hozzá és meghallotta. Rögtön rohant a kamrába, mert ő mindent tudott, mi hol van. Hozta is gyorsan a baltát. Már a létrán kúszott fölfelé és nyújtotta volna Caspiannak, amikor a hajó orra magasra fölemelkedett, majd nagy zuhanással előre bukott. Ugyanis ebben a pillanatban, vagy mert akkorát löktek a szörny testén, vagy mert az előbbi cseléhez akart folyamodni (t.i. körben összeroppantani a hajót) lecsúszott a fedélzetről, közben eltörte a hajó elejét. Ezért volt az a nagy billenés. Túlságosan izgatottak voltak ahhoz, hogy most körülnézzenek. Mögöttük, a Tengeri szörny hosszú teste villámgyorsasággal kezdett zsugorodni és egy csobbanással elveszett a tengerben. Lucy a létráról jól láthatta, sőt (ahogy később elmesélte) azt is, milyen idióta, abnormális kifejezést öltött a szörnyeteg képe. Biztos, hogy nagyon buta állat letett. Ahelyett, hogy egy csapással kettészelte volna a hajót, inkább össze-vissza tekergett, fejét nyújtogatta, farkát kergette. Talán azt gondolta, már pusztá látványától is földadnak a hajósok minden reményt az életben maradáshoz. Hála az egeknek, a hajó kisebb zúzóadásokkal és egy veszélytelen töréssel az orrán (a sárkánydísz törött le róla) megúsza az élethalál küzdelmet. Kitűnő hátszelet kaptak és sebesen húztak délkeleti irányba. Mindenfelé matrózok feküdtek, mellük zihált, kapkodták a levegőt. Nevetésben törtek ki, ahogy egymásra néztek. „Hurrá!”-t kiáltottak, amikor Drinian kapitány kiadta a parancsot: „Rumot ide!” Kivétel nélkül nagyra értékelték Eustace ténykedését, no meg Reepicheepét a küzdelemben. Ezután három zavartalan nap következett. Csak az eget és a kéklő tengert látták. Negyedik napon a szél erősebben fújt, másféle irányból, északról. A hullámok is emelkedni látszottak, délutánra már vihar közeledett. Szerencsájukre szárazföldet pillantottak meg a messzeségben.

— Engedelmeddel, uram — szólt a kapitány Caspiannak — megpróbálunk szélmentes helyen kikötni az evezőseink segítségével. Egyelőre nem szállunk ki, óvatosnak kell lennünk.

Caspian helyeslően bólintott. Sajnos a szélvihar táplálta erős hullámok ellen nehezen tudtak evezni, így csak estére érték el a partot. A megállapodás szerint a hajón maradtak egész éjjel. Pirkadatkor első dolguk volt jól megnézni terepet. Göröngyös, hepe-hupás, sziklás tengeröbölben horgonyoztak, viharos északi szél fújt a hegyek felől. Leeresztették a csónakokat, beletették az üres vizeshordókat és a part felé eveztek.

— Találunk vajon forrásvizet? Mintha két patakocska ömlene az öbölbe. Nézzétek csak! — mutatott Caspian a part felé.

— Az egyik szerintem nem patak — mondta a kapitány. — A másik úgy tűnik, az.

— Akkor menjünk oda, az úgyis valahol a fák közül jön kifelé. Ahogy látom, mindjárt elkap a zivatar — kémlelte az eget Edmund.

Igaza lett. Az eső kövér cseppekben hullani kezdett.

— Siessünk, mert már most vizes vagyok — sürgette a társait Eustace.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

De Drinian nem mozdult, hanem feszülten figyelt előre, mint azok a sofőrök, akik két napja alvás nélkül vezetnek és képtelenek levenni a kezüket a kormányról.

— Miért nem igyekszel a forráshoz? — kérdezte Caspian. — Valami baj van?

— Ahogy felség óhajtja — válaszolta a kapitány lépkedett a többiek után. Ki nem állhatta, ha parancsokat osztogatnak neki vagy kényszeríteni akarják valamire. Azért szó nélkül engedelmeskedett. Telemerték a hordókat, ittak a forrásvízül és Caspian, Eustace, Lucy és Reepicheep elhatározták, hogy fölmásznak a hegycsúcsra és körbekémelelik a vidéket. Fárasztó hegymászás volt a sűrű kövek, szikladarabok, csúszós talaj miatt. Senkivel és semmivel nem találkoztak, néhány sirály repkedett a part mentén. Mikor végre fölértek, meglepetten látták, milyen kicsi szigeten kötöttek ki. A tenger valahogy ijesztően óriásinak és félelmesnek tűnt innen, ilyennek még sosem látták. Félelem lett úrrá rajtuk.

— Bolondság, az biztos — szólalt meg Eustace előre bámulva. — Csak menni, menni és nem tudni hová.

Nem is ezt akarta mondani, valahogy kicsúszott a száján. Libabőrösek lettek a hideg szélről, mert itt nyitott volt a terep, a szél is szabadabban fújt.

— Menjünk vissza, de ne ugyanazon az úton — ajánlotta Lucy. — A másik patak felé jöjjünk, amit a kapitány olyan szúrós szemmel nézett. Elfogadták az ajánlatot és negyed órán belül már a másik patak mentén ereszkedtek lefelé. Egészen érdekes helynek találták. Még tó is volt, körülvéve sziklával, amit keskeny „csatorna” kötött össze a tengerrel. A szél sem fújt errefelé, nyugodt, csendes helynek látszott. Leültek pihenni. Edmund is kényelmesen elhelyezkedett, azon nyomban föl is ugrott a helyéről.

— Milyen éles kövek vannak errefelé! — simogatta a fenekét. — ...Nahát! Nézzétek! Nem is kő volt, hanem egy rozsdás kard. Régóta fekhét már itt!

— Ha jól látom, Narniából való — vizsgálta Caspian.

— Én is valami keményen ülök, csak eddig nem akartam mondani — állt fel Lucy is a helyéről.

Ő pedig egy valamikor használt páncél darabjára ült. Lázás keresésbe fogtak. Négykézláb mászkáltak a sziklák között, és a kutatás nem volt eredménytelen. Egymás után fedeztek fel tört, sisakot, pénzérmeget, amiket Beaversdamban vagy Berunában használnak.

— Úgy vélem, valamelyik nemes tárgyai lehettek ezek, a hét nemesből valamelyiké — állapította meg Edmund.

— Én is erre gondoltam — bólintott Caspian. — Vajon melyiküké lehetett? Nincs név vagy cím sehol. Egyáltalán hogyan halhatott meg?

Edmund, aki detektívtörténeteken nőtt fel, egyelőre figyelt és gondolkodott.

— Van valami gyanús ezekben a tárgyakban, hogy nem harc közben esett el, az biztos.

— Miből gondolod? — kérdezték.

— A csontok! Nincsenek csontok. Az ellenség általában elviszi a zsákmányt és otthagyja a tetemet. Ki hallott még olyat, otthagyni a zsákmányt és elvinni a tetemet?

— Talán vadállat támadta meg és rögtön föl is falta — szólt Lucy.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Akkor nagyon okos állat lehetett, mert előbb levette róla ezeket a holmikát — mosolygott Edmund.

— És ha sárkány volt? — vetette fel az újabb lehetőséget Caspian.

— Az biztos nem. Nem tudná megtenni. Én csak tudom!

— Az lesz a legjobb, ha most rögtön megyünk innen — állt fel Lucy a helyéről.

Nem volt kedve tovább üldögelni ott, ahol gyilkosságról, csontokról, vadállatokról beszélnek.

— Felőlem mehetünk — állt fel Edmund is. — Ezeket hagyjuk itt, értéktelen vacakok.

A tó mellett haladtak el, aminek tiszta vize csábítóan hívogatta őket a nagy melegben. Föléhajoltak. Forró nyári nap tűzött rájuk, fáradtak is voltak, jól esett volna megmártózni a hűs vízben. Éppen a tenyerüket akarták belemártani, mikor Lucy és az egér szinte egyszerre kiáltottak fel:

— Nézzétek!

A többiek nyújtogatták a nyakukat, a tó alját kémlelték. Szürkés-kék kövek feküdtek lenn. A víz kristálytisztán, átlátszóan csillogott. Egy emberi alakot láttak a tó fenekén, mintha színaranyból öntötték volna. Arcsal feküdt, karját előre nyújtotta. A nap éppen a felhő mögé bújt, látvány eltűnt a szemük elől. Lucy sajnálta, mert igazán gyönyörűnek találta.

— Hát! — dörzsölte a kezeit Caspian. — Ezért érdemes volt idáig hajóznunk. Törjük a fejünket, hogy tudnánk innen kiemelni.

— Valaki lemegy érte és fölhozza — ajánlott Reepicheep.

— Nem jó. Ha színaranyból van, akkor nehéz lehet, ez a tó pedig elég mélynek látszik. De hagyj' gondolkozzam egy kicsit... Megvan! Nálam van a horgászspulni a horoggal. Próbáljuk meg azzal. Először is megmérjük a mélységet. Tartsd erősen a végét, Caspian míg én eresztem.

Félúton lehetett, mikor Lucy megszólalt:

— Nem hiszem, hogy színaranyból van, csak a fény teszi. A zsinór is aranyzsinó. Biztosan a naptól, ahogy rásüt.

— Mi van? Miért engedted el? — neheztelt Caspian Edmundra.

— Valami miatt nagyon nehéz lett. Nem bírtam tartani.

— Most ért a fenekére — állapította meg Caspián. — Szerintem is Lucynak van igaza. Nem lehet az aranyból.

Edmund hirtelen elsápadt nagyot ugrott hátrafelé. A csizmáját leste. Pánikszzerűen rákiabált a többiekre:

— Vissza! El a víztől! Mindenki! Gyorsan!

Azt hitték megőrült.

— Nézzétek! Nézzétek a csizmám orrát! Véletlenül beleért a vízbe. Figyeljétek!

— Kicsit elsárgult — nézte Eustace.

— Aranyzsinó! Arany!! — üvöltött magán kívül Edmund. — Tapogassátok meg! A bőr arannyá változott, ahol a vízbe ért. És olyan nehéz, mintha ólomból lenne.

— Uramisten! Csak nem azt akarod mondani...? — és Caspian nem merte befejezni a mondatot.

— De igen, azt! — bólintott Edmund. — A víz arannyá változtat mindent ami hozzáér vagy belemerül. A zsinór is azért lett aranyzsinó és lett olyan nehéz. Még jó, hogy nem voltam mezítláb! Arra gondolni

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

sem merek, hogy meg tartunk fürödni benne. És az a szegény ember ott a tó fenekén így pusztulhatott el.

— Akkor mégsem szobor, hanem élő ember volt valamikor — szólt szomorúan Lucy.

Edmund így folytatta.

— Mostmár minden világos. Forró nyári napon történhetett. (Amilyen most is van.) Levetkőzött a sziklánál, hogy megpihenjen. Hogy arrébb találtuk meg a holmiját, semmit nem jelent, a szél vagy a madarak vihették távolabb azóta. Biztos kellemesen érezte magát, amikor belemerült a hús vízbe...

— Micsoda szörnyűség! — takarta el a szemeit Lucy.

— És milyen közel voltunk mi is a halálhoz — sóhajtott Reepicheep. — Ha nem pillantjuk meg az alakot odalenn, már mi is rég lubickolnánk a vízben, vagy lent a fenekén.

— Ettől függetlenül, tegyük még egy próbát — ajánlotta Caspian.

Letépett egy faágat, óvatosan a vízre fektette. És lám! Az ág a szemük láttára színarannyá változott. Ott csillogott a víz tetején, aztán lassan lefelé süllyedt.

— Az a király, aki birtokolhatná ezt a szigete a világ leggazdagabb uralkodója lenne — mondta csillogó szemekkel Caspian.

A mohóság, a földi javak birtoklásának tudata beszélt most belőle. A többiek furcsán néztek rá. Így folytatta:

— Mivel én fedeztem föl, úgy gondolom, engem illet. Arany tó-szigetének fogom elnevezni. Titeket pedig ettől a perctől kezdve titoktartásra kötelezlek. Rajtunk kívül senki nem tudhat erről. Még Drinian sem, megértettétek?

— Kihez beszélsz most? — kérdezte gúnyosan Edmund. — Én nem vagyok a te szolgád, alattvalód. Ha itt uralkodásról, királyságról, birtoklásról lehet szó, az elsősorban Aslanra illetve négyünkre tartozik. Ezt jól jegyezd meg.

— Nincs több mondanivalód? — kiáltott Caspian és a kardjához kapott.

— Hagyjátok abba! Kérlek! — ugrott közéjük Lucy. — Elment az eszetek? Úgy viselkedtek, mint a fiúk az iskolában, ha összekapnak valamin. Szégyelljétek magatokat! Ti... ti... — folytatni nem tudta, mert Lucy sosem használt csúnya szavakat, és most hirtelen kifogyott a szókincse. Dühében sírni kezdett. Könnyein át látta, amit a többiek nem. Közeliükben, a szemben fekvő domboldalon, zajtalanul mint egy álomkép, átvonult egy hatalmas oroszlán, sörénye arany színben csillogott. Nem nézett rájuk. (Akkora volt, mint egy elefánt! — ámuldozott később Lucy a többieknek.) Kérdezni sem merték, anélkül is tudták, hogy kit látott: Aslant, az oroszlánt. Úgy néztek egymásra, mintha most ocsúdnának fel egy kellemetlen álomból.

— Miről is beszéltünk? — kérdezte félénken Caspian. — Csúnyán viselkedtem volna?

— Uram, átkozott hely ez — mondta az egér komoly arccal. — Menjünk vissza a hajóra. Nem akarok tolakodó lenni, de kitaláltam egy megfelelő nevet ennek a szigetnek: a Halál szigete.

— Valóban eltaláltad, egérke — helyeselt Caspian. — Nekem sosem jutott volna az eszembe — és megsimogatta az egér hátát. — Az idő meglehetősen csendes, Drinian nem lesz jókedvű, ha parancsot adok az indulásra.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Mintha túlságosan szórakozottak lettek volna az urak — jegyezte meg órákkal később a kapitány Rhincének, a hajó fedélzetén.

A szigetnek már a körvonalai sem látszottak.

— Valami történhetett ott velük — morfondírozott a kapitány. — Az egyetlen, amit ki tudtam szedni belőlük, hogy megtalálták az egyik nemes maradványait valahol a szigeten. A hét közül már a második.

— Hagyjuk kapitány — legyintett vidáman a társa. — Bármilyen történet is, újévre otthon leszünk. Ettől pedig jókedvem támad. A barométer alacsonyan áll. Jó éjt, uram.

IX.

A hangok szigete

A szél, ami már hosszú ideje északnyugatról fújt, most nyugatira fordult és minden reggel, amikor a Nap kiemelkedett a tengerből, a hajó fölágaskodó orra mintha a napkorongba fúrta volna magát. Se hajó, se sirály, se hal, se szárazföld. Csak a hullámok csobbanása hallatszott, ahogy a hajó oldalához verődtek. Élelmiszer- és vízkészletük már fogyóban volt és minden percben ott motoszkált az agyukban, hogy eltévedtek és örök tengeri bolyongásra lesznek ítélve.

Beköszöntött a kritikus nap. Az utolsó falatokat megették, az utolsó vízadagot megitták reménytelenül, tehetetlenül várták sorsuk végét. Alig akartak hinni a szemüknek, mikor messze, mint egy óriási alacsonyan repülő felhő, szárazföldet pillantottak meg. Még napnyugta előtt széles öbölbe érkeztek. Lehorgonyoztak. Mennyire különbözött ez a hely az eddigi szigetektől! Mikor a homokos parton befelé lépkedtek, teljes volt a csönd körülöttük. Nemcsak ez volt furcsa, hiszen léteznek szigetek, ahol lakók nincsenek! De a fű! Gyönyörű, mélyzöld, selymes pázsit volt mindenfelé, olyan mint az angliai kertekben, ahol a kertész hetenként

nyírja, gondozza. Gondozottnak látszott! Aztán a fák! Rajtuk semmi különös nem volt, hanem a távolság, ahogy egymástól álltak. Tökéletesen azonos távolság volt közöttük. Mintha ültették volna őket, mértani pontossággal kimérve a helyüket. Se bokor, se egy hullott falevél alattuk nem látszott. Ahogy alattuk elsétáltak, galambbúgást hallottak, vagy legalábbis ehhez hasonlót. Most egy hosszú, egyenes, homokos úthoz értek, mindkét oldalán fasor húzódott, és egy szál gajt sem lehetett látni rajta. A fasor legvégén, a sziget másik felén házat pillantottak meg. Hosszúkás volt, szürke és csendesnek látszott a délutáni napsütésben. Már az út legelején Lucy érezte, kavics került a cipőjébe és

kegyetlenül nyomja a lábát. Okosabban tette volna, ha szól a többieknek, várják meg míg kiszedi a kavicsot. Ehelyett leült és kényelmesen bogozni kezdte a fűzöket. Társai addig előresétáltak, már a hangjuk sem hallatszott. Sajnos a fűzök annyira összegubancolódtak, hogy a többiek már messze jártak, mire kioldotta őket. Gyorsan kiszedte a kavicsot, felhúzta a cipőt és megkötötte. Hirtelen hangokat hallott.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

Nem a ház felől jött. Dobogásnak hallatszott, mintha erős munkások tucatjai teljes erejükből hatalmas fadöngölőkkel ütnék a földet. Meglehetősen közélről hallotta. Csak ült mereven, hátát a fának támasztotta. Nem tudta, mitévő legyen. A fa magas volt, törzse csupasz, így fölmászni is reménytelen vállalkozás lett volna. Ült bénán és magában azért könyörgött, bárcsak he látna, ne hallana semmit! „Thump, thump, thump” — záporoztak az ütések, hogy a föld is rengett belé, de látni semmit sem látott. Úgy hitte, valahol közvetlenül mögötte vagy alatta lehetnek. Most meg előtte, az ösvényen hallatszott a döngő hang. A homok szanaszét spriccelt, mintha valaki óriási kalapáccsal odaütött volna. Látni megint nem látott senkit és semmit. Aztán a különböző helyekről hallatszó döngések fülsiketítő módon fölerősödtek, egygé váltak majd hirtelen abbamaradt minden. Egyetlen hang szólalt meg. Sokkoló hatású volt, mert most sem látott senkit sem. Minden mozdulatlan, csöndes (a zajt leszámítva) és élettelen volt, mint odaérkezésük első pillanatában. Előtte, nem messze az ösvényről szólt a hang: „Most rajtunk a sor.” Erre egy egész kórus válaszolt: „Halljuk, halljuk. Rajtunk a sor. Igazat szóltál vezérünk. Ez a legjobb alkalom.” Az első hang szólt újra: „Azt ajánlom, menjünk le a partra, de ne túl közel a hajóhoz. Meg kell vizsgálnunk a fegyvereiket. Akkor kell elfogni őket, amikor a hajóra igyekeznek.” „Így lesz, így lesz” — kiabált a többi hang. „Kitűnő a terved. Rajta! Jó fogás lesz. Mindannyian ezt szeretnénk. Induljunk máris!” A dübörgő hang újra fülsiketítően erőssé vált, majd egyre gyengült, ahogy távolodhattak a tengerpart felé.

Lucy egy pillanatig sem tévovázott, vajon mi lehetett ez, mert a veszély sokkal nagyobb volt, mint hogy a fa alatt üldögéljen. Ahogy elült a zaj, felugrott és rohant a többiek után ahogy lábai bírták. „Azonnal értesíteni kell őket a veszélyről!” — csak ez járt a fejében.

Amíg ez lejátszódott, a többiek a házhoz értek. Gyönyörű terméskövekből kirakott, kétszintes épület tárult a szemük elé. A falat mindenütt borostyánlevelek borították és minden olyan csendesnek, mozdulatlanak látszott, hogy Caspian meg is jegyezte: — Szerintem üres.

Ekkor Edmund az egyik kéményre mutatott, ahonnan vékony füstcsík eredezett fölfelé. A kertkapu tárva-nyitva állt, csak be kellett sétálni rajta. Keskeny ösvény vezetett a bejárati ajtóid És itt ténylegesen azt tapasztalták, hogy valami furcsa van ezen a szigeten. A kert közepén szivattyús kút állt, alatta vödör. Ez még nem lett volna érdekes, de a szivattyú fogója le-föl mozgott, mint amikor vizet töltünk a locsolókannánkba a kertben. Embert nem láttak.

— Valami varázslat játszik itt velünk? — szólt Caspian megütközve.

— Valamilyen gép! — mondta Eustace — az hiszem, végre egy civilizált országba érkeztünk!

Ebben a pillanatban érkezett csapzottan, teljesen kifulladásra Lucy. Berontott a kertkapun megpróbálta röviden és érthetően tálalni a faszorban történeteket. Nem lett jókedvük attól, amit hallottak.

— Láthatatlan ellenségek — morgott Caspian. — Lezárják a hajóhoz vezető utat. Feladták a leckét, az biztos.

— Fogalmad sincs kik lehetnek? — faggatta Edmund a hűgát.

— Hogyan, ha egyáltalán nem láttam őket?

— Emberi lényeknek hallatszottak a lépteik alapján?

— Semmiféle lépteket nem hallottam, csak hangokat, ijesztő, puffanó, döngő hangokat, olyanokat mint amilyenek egy döngölőé.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Próbáljuk ki — vette át a szót Reepicheep — hátha láthatóvá válnak, ha kardot mártunk beléjük?!

— Kell találnunk valami megoldást — dühöngött Caspian. — Az első, hogy gyorsan eltűnünk innen. Van valaki a kútnál közülük és kihallgatja amit beszélünk.

Visszatértek az ösvényre, a fák közé. Itt biztonságosabban érezték magukat.

— Micsoda örülség olyan „emberek” elől elbújni, akik láthatatlanok! Talán most is itt vannak mellettünk — próbált vidám arcot vágni Edmund.

A többiek még csak el sem mosolyintották magukat.

— Drinian! — fordult Caspian a kapitányhoz. — Mi lenne, ha veszni hagynánk a csónakot, lemennénk az öböl egy másik részébe és jeleznénk a tengerjárónak, hogy ott vegyen fel minket.

— Nincs megfelelő hely a nagy hajók számára a part mellett. Túl sekély a víz.

— Tudunk úszni! — kotyogott bele Lucy.

— Felség, társaim, hallgassatok meg! — szólt Reepicheep jelentőségteljesen. — Hiábavaló azt gondolni, el tudunk rejtőzni a szemük elől, ill. bármit tudunk csinálni titokban. Ez az út nem járható. Ha harc kell, legyen harc. Inkább nyílt, szemtől-szembe küzdelemben essek el, mint bújva, sötétben, váratlan támadás közben.

— Azt hiszem, az egérnek teljesen igaza van — hajtotta le a fejét Edmund.

— Igen, én is azt hiszem — helyeselt Lucy. — Reménykedjünk, hogy ha Rhince és a többi matróz a fedélzeten meghallják a harci zajt, segítségünkre sietnek,

— Az a baj, hogy zajt fognak hallani (talán?), ellenséget sehose látnak. Akkor pedig ki ellen védjenek meg? — mondta elkeseredetten Eustace. — Azt hiszik, csupán szórakozásból próbálgatjuk a harci fogásokat a levegőben.

Erre nem tudtak mit mondani.

— Akkor induljunk — sóhajtott Caspian. — Vegyük fel nyíltan a küzdelmet. Szorítsuk meg egymás kezét, a kardot helyezzük készenlétbe... úgy! Hátha előtte még tárgyalni akarnak.

Különös volt a mindenre elszánt csapat és csendes, békés vidék kontrasztja, ahogy a part felé masíroztak. Mikor kiértek és megpillantották a ringó csónakot, az érintetlen homokos partot, a fákat — kezdtek kételkedni Lucy szavahihetőségében. Minden olyan békésnek, nyugodtnak tűnt. Azonban, mielőtt az utolsó lépés a csónak felé megtették volna, egy hang szól hozzájuk: „Ne tovább! Megállj! Beszélni akar veletek. Ötvenen vagyunk négy ellen. Nem kétséges az eredmény. Vannak fegyvereink.” „Halljuk, halljuk! — kiabált egy egész kórus. — Jól beszél. Hallgassátok!”

— Nem látom azt az ötven harcost — jegyezte meg Reepicheep.

— „Igazad van! — kiáltott az első hang. — minden hiába. Úgysem láttok minket, mert láthatatlanok vagyunk.”

— („Úgy beszél, mint egy professzor” — mondták a hangok kórusban.)

— Maradj nyugton! — intette le Caspian az egeret, aki égett a harci vágytól, hogy kardját a láthatatlan ellenségen kipróbálhassa. — Mit akartok tőlünk? Mit vétettünk nektek?

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Attól a kislánytól szeretnénk valamit kérni, veletek van. Csak ő teheti meg, senki más.

— Kislány! — horkant fel Reepicheep. — Egy királynővel álltok szemben. Úgy vigyázzatok.

— Nem tudtunk róla — szólta az első hang.

„Tényleg nem! Tényleg nem!” — süvítették a többiek kórusban.) — Olyat kérünk, amiben csak ő lehet a segítségünkre.

— Mi az? — kérdezte Lucy kíváncsian.

— Ha bármi bántódása esnék, vagy királynői méltóságát sértené, előbb fogtok ti meghalni, mint mi ittmaradni — figyelmeztette az ellenséget az egér.

— „Ez hosszú történet. Nem ülnék le, míg elmesélem?” — ajánlotta a hang, nem reagálva Reepicheep szavaira. Az ajánlat baráti volt, de a kis csapat állva maradt. „Ez a sziget mindig is egy varázsló uralma alatt állott. Mi vagyunk — ill. voltunk a szolgái. Egyszer olyat parancsolt nekünk, amit nem akartunk teljesíteni. Hogy miért? Csak! A varázsló éktelen haragra gerjedt, hiszen teljhatalmú ura és parancsolója volt mindenkinek a szigeten. Nem tudta elviselni, hogy keresztül húzzák a számítását. Tudjátok valóban szörnyű volt. De lássuk csak, hol is tartottam. Óh igen, a varázsló aztán fölment az emeletre (mert tudnotok kell, hogy minden varázsserejét fönt tartotta, mi pedig lent laktunk a földszinten), mondom, fölment az emeletre és elvarázsolt bennünket. Olyan csúffá tett mindnyájunkat, hogy áldjátok az eget, hogy most szemtől szem nem láttok. Meghálnátok az ijedelemtől! Annyira elviselhetetlenül taszítóak, undorítóak voltunk, hogy nem bírtuk egymás látását elviselni. Hogy mit találtunk ki? Meglestük, mikor a varázsló délutáni álmát alussza, belopóztunk a könyvtárszobába, elővettük a varázslókönyvet és megkerestük benne, mit tehetünk az állapotunk megváltoztatásáért. Sajnos, semmi hasznosat nem találtunk. Lehet, hogy azért, mert túlságosan féltünk és izgatottak voltunk. Főleg az idegesített, hogy az idő múlt, a felkelés ideje közeledett. Minden percben várható volt, hogy a varázsló ránk nyit. Akkor aztán lett volna nemulass! Tehetetlenségünkben, izgalmunkban felnyitottuk az utolsó oldalt, ahol pontos leírást találtunk arra, hogyan lehet embereket láthatatlanná varázsolni. „Inkább láthatatlanok legyünk mint elviselhetetlenül rondák” — gondoltuk. És döntöttünk. Az én kicsi lányom, olyan korú volt mint te, amikor elvarázsolták, szóval ő mondta a varázsigét. Különbem nem lett volna hatása. (Egyébként gyönyörűen olvas.) Először boldogok voltunk, hogy megszabadultunk a mindennapi elviselhetetlen látványtól. Először! Aztán kezdett hiányozni az egymással való találkozás. Belefáradtunk, meguntuk ezt az állapotot. És még valami. Azóta a varázslót nem láttuk. Azt se tudjuk, meghalt vagy elment a szigetről, vagy legrosszabbat — ő is láthatatlanná vált. Különbem sem lehet őt hallani, vagy észrevenni, mert puha, zajtalan léptekkel jár, mint a macska, amikor vadászni indul. Megmondom őszintén uraim, az idegeink már nem sokáig bírják ezt az állapotot.” Rövid és tömör volt a történet. Igaz, a „kórus” hangjai sokszor megakasztották, félbeszakították, elterelték a „vezért” a gondolatmenetben. Utána hosszú szünet következett.

— Mi közöm nekem mindehhez? — csodálkozott Lucy. — Egyáltalán nem értem.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— „Azt hittem elmondtam a lényegét” — sóhajtott a „vezér” hangja. („Elmondtad! Elmondtad!” — kiabálta a kórus.) — Nem szeretném ismételni újra előlről az egészet.

— Isten ments! — tiltakozott Edmund és Caspian egyszerre.

— Amit szeretnénk, röviden a következő: olyan régen várunk már egy szigetre tévedő idegen kislányt, (téged kisasszony), aki elmenne a könyvtárszobába, előkeresné a varázslókönyvet, kikeresné azt az oldalt, ahol a láthatatlanból láthatóvá varázsolás pontos leírása van és a varázsigt hangosan felolvasná. Megfogadtuk, hogy bárkik is legyenek azok akik idetévednek, ha köztük fiatal kislány is lesz, ha kell, erőszakkal is kényszerítjük őket (őt!), hogy kérésünknek eleget tegyen. Jegyezzétek meg! Addig innen el nem távoztok, még a kérésünk nem teljesül. Ha tiltakoztok, elvágjuk a torkotokat, mielőtt egy is szólna.

— Nem látom a fegyvert a kezetekben — szólalt meg Reepicheep. — Csak nem azok is láthatatlanok?

Alig fejezte be gúnyolódó megjegyzését az egér, egy lándzsa hatalmas csattanással fúródott be az egyik fába közvetlenül mellette.

— Ez elég bizonyíték? — kérdezte a vezérhang. — Én hajítottam el. Rögtön láthatóvá lesznek a fegyverek, ha elengedjük a kezünkből.

— Miért pont én legyek az a kislány? Nálatok nincsenek kislányok? — faggatózott Lucy.

— Dehogynem. De még egyszer oda, abba a házba közülünk senki se megy be.

— Szóval ti azt akarjátok, hogy ez a kislány itt szembenézzen egy olyan veszéllyel, aminek ti nem tennétek ki egyetlen szigetlakó kislányt sem — dühöngött Caspian.

— Így van — helyeselt a hang. — Jól mondtad. Okos fiú vagy, az nem vitás.

— Ebben az esetben, sajnos... — kezdte volna az ellenkezést Edmund, de Lucy leállította.

— Ma éjjel akarjátok, vagy nappal?

— „Csakis nappal, csakis nappal” — sivitották a hangok. — Éjszaka oda? Ugh! Azt emberfia nem bírná.”

— Rendben. Megteszem amit kívántok. Ne próbáljatok megakadályozni — fordult hátra a többiekhez, akik a szoknyája szélét húzogatták. — Nincs semmi értelme. Sokan is vannak, fegyver is van náluk. Különben is, miért ne sikerülne!

— De ez varázsló, ne felejtse el! — figyelmeztette Caspian.

— Hátha nem is olyan gonosz, mint ahogy itt hallottuk. Nem vettétek észre, ezek az „emberek” mennyire gyávák?

— Hogy buták, az biztos — morogta Eustace kedvetlenül.

— Figyelj ide, Lu — fogta át húga vállát Edmund. — Nem engedhetjük, hogy ilyen örültséget csinálj, inkább vállalunk minden következményt. — Én is éppúgy féltém az életemet mint ti — mondta Lucy. Nem akarom, hogy láthatatlan kardok kaszabolják szét a testemet, de a tiéteket sem.

— Őfelségének igaza van — mondta Reepicheep. — Ha lenne esélyünk arra, hogy az életéért harcoljunk, világos lenne, mit kell tennünk. De szerintem nincs. És ez a szolgálat, amelyet Őfelségétől kívánnak, nem ellenkezik méltóságával, sőt nemes és igazi hőstett. Ezért ha a királynő így kíván tenni, nem mondhatok ellent.

A fiúk szégyelltek magukat, hogy az egér volt az, aki elsőnek és ilyen szépen köszönte meg Lucy nagylelkűségét, önfeláldozását. Fűlsiketítő

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

éljenzés, nevetés, hurrázás tört ki a „hangok” között, mikor bejelentették a döntést. A vezér szívélyes hangon meghívta a társaságot vacsorára és éjszakára. Caspian először húzódozott, de Lucy megnyugtatta, hogy nem kell semmitől sem tartani.

A „hangoktól” körülvéve óriási lármával (amely még hangosabbá vált amikor a kikövezett, visszhangos udvarba értek), visszamentek a házba.

A varázsló könyve

A „láthatatlan” házigazdák királyi módon látták vendégül Caspian és barátait. Szórakoztató volt figyelni, ahogy a tálak, tányérok ide-oda mozognak anélkül, hogy bárkit is láttak volna. Egy tányér sem esett le a padlóra, egy pohár sem tör össze, egy csepp ital sem hullott az abroszra. Hosszú, tömött sorokban következtek a csodálatosabbnál csodálatosabban megrakott tálak. Minden pontosan a helyére került. A tálalás módja, a vacsora tartalma tökéletes volt.

— Olyan kíváncsi vagyok rájuk — súgta Eustace Edmundnak. — Egyáltalán emberi formájuk van? Hátha óriáshangyák vagy békatestű lények. Mi lesz akkor?

— Nem hiszem — rázta, a fejét Edmund. — De Lucynak nehogy mondj ilyesmit. Ki nem állhatja a bogarakat, csúszómászókat. Különösen, ha az átlagosnál nagyobbak.

Kitűnően érezték volna magukat, ha nem motoszkált volna a fejükben állandóan Lucy próbatétele. A láthatatlan vendéglátók — úgy tűnt — minden kívánságukat teljesíteni akarták. Csak mondani kellett, máris ott volt, amit óhajtottak. „Ez a libamáj csodálatos volt!” Azonnal újabb tál illatozott a megszólaló előtt. Vagy: „Ez a bor! Sosem ittam még ilyen finomat!” A poharat azonnal teletöltötték. Lucy szegény csendesen üldögélt és alig evett, bár érezhetően őt tüntették ki legjobban a vendégszeretetükkel. Étvágya nem volt, kedve sem az evéshez, iváshoz. Egyre csak a lépcsőt leste, amin másnap reggel fel kell mennie. (Az emeleten volt az a bizonyos könyvtárszoba.) Eustace bezzeg teletömte a hasát kettő helyett is. Ott illatozott előtte a rántott máj, sült csirkeszeletek, főtt tojások, gyümölcsök, sütemények tömkelege.

Másnap reggel Lucy úgy ébredt, mint aki vizsgára vagy fogorvoshoz készülődik. Pedig csodálatos nyári reggel volt, méhek zsongtak a kertben és a nyitott ablakon át felejthetetlen kilátás nyílt. Gyorsan felkelt, megmosakodott, felöltözött és a reggelihez ült. Megpróbált vidám képet vágni és főleg enni néhány falatot. Elköszönt a többiektől (szinte sajnálta őket, olyan elkeseredett arcot vágtak) és lassan, anélkül, hogy egyszer is hátrafordult volna, elindult a lépcsőn fölfelé. Nappali fény árasztotta el az egész házat, minden zúgott kitűnően lehetett látni. A lépcsőfordulóban apró ablakon keresztül szűrődött be a lény. Olyan csend volt mindenütt, hogy Lucy a nappali ingaórájának ütését is jól hallotta az első emeleten. A következő fordulónál a lépcső jobbra kanyarodott. Itt még teljesebb volt a csönd. Elérkezett a lépcsősor végére. Hosszú, széles folyosót látott maga előtt, végén nagy ablakkal. Olyan hosszú volt, mint maga a ház, mindkét oldalon ajtók sorakoztak, pontosan egymással szemben. A falat a padlótól a mennyezetig sötét faburkolat fedte. Légy zümmögése sem hallatszott, még egy szú sem percegett, csak Lucy szíve vert egyre hevesebben. „Az utolsó ajtó baloldalon” — mondogatta magában. Nyomasztó volt az is, hogy végig kell mennie a hosszú folyosón. „Valamelyik ajtó mögött talán ott alszik a varázsló, vagy már felébredt, esetleg láthatatlan maga is, vagy netán... halott” — morfondírozott magában. A padlószőnyeg

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

olyan vastag volt (legfinomabb perzsa), hogy lépteinek zaját tökéletesen elnyelte. „Nincs mitől félnem” — biztatgatta magát minden lépésnél. A csönd egyre áthatóbb lett. Az ajtófélfák vörös színűre voltak festve, így még ijesztőbb látványt nyújtottak. A folyosó falain különféle maszkok lógtak, egyforma távolságra egymástól. Ha máshol látta volna őket, eszébe sem jut félni vagy megijedni, de itt, azok az üres szemlyukak... mintha tekintetükkel követték volna. Isten ments, hogy egyszer is hátranézett volna. Az első hat ajtó mellett elhaladt már, mikor végérvényesen elhatalmasodott benne a félelem. Egy pillanatig biztosra vette, hogy az egyik szakállas, csúf, grimaszoló figura gúnyosan elhúzta a száját amikor elment mellette. Erőt vett magán, megállt és ránézett. Nem is arc volt az! Kis tükör lógott a falon, amiben meglátta saját képmását. A tükröt úgy készítették, hogy a tetejére haját ragasztottak, az aljára körszakállt. Aki belenézett, ezekkel együtt látta saját magát. Persze, hogy furcsa volt.

„Majdnem elájultam. Jó hogy belenéztem. Nem is olyan félelmetes” — próbálta

nyugtatni magát, sőt még el is mosolyodott. Nem sokáig lesett a tükörbe (nem is tetszett magának) és továbbment. Mielőtt elérte volna az utolsó ajtót, az is megfordult a fejében, hátha a folyosó időközben hosszabb lett és már régóta gyalogol rajta. „Vajon ez a hely is hozzátartozik a varázslatokhoz?” — töprengett. Odaért az utolsó ajtóhoz, ami nyitva állt. Hosszú, magas szobát talált, három duplaszárnyas ablakkal. Körben a falon könyvespolcok sorakoztak. Ennyi könyvet egy helyen, egy házban még sosem látott. Volt itt mindenféle! Picike minikiadványoktól kezdve a legvaskosabb kódexekig. Furcsa, „ódon” szagot árasztottak magukból. Jól eszébe véste a tanácsot, hogy tartózkodjon mindenféle könyvtől, bármilyen érdekesnek is tűnjön. Az a könyv, amit kezébe kellett vennie, a Varázsló könyve, az íróasztalon feküdt. Szék egy sem volt a szobában, így állva kellett maradnia. Zavarta, hogy háttal áll a nyitott ajtónak. Odament, hogy becsukja, de nem lehetett. Elcsodálkozott, de nem törődött vele. Visszament, bár még mindig furcsának érezte, hogy a háta mögött nyitva áll az ajtó, és ő fontos és veszélyes dolgot művel. Mégis tette a dolgát megállapodásuk szerint. Ami ennél sokkal jobban izgatta, az a könyv mérete volt. Semmi instrukciót nem adtak a hangok, hol keresse, hol találja a megfelelő oldalt ebben a hatalmas könyvben. „Hetek kellene, míg megtalálom a több ezer oldal között” — rémüldözött. „Máris úgy érzem, órák óta vagyok itt.” Nagyon sóhajtott és rátette a kezét a könyv borítójára. Ujjai enyhén remegni kezdtek, mintha gyenge áramütés érte volna. Első próbálkozásra nem is bírta kinyitni. Aztán látta, hogy két ezüstcsat zárja le a könyvet. Fölkattintotta, és most már könnyedén lapozhatott benne. Micsoda könyv volt! Kézzel írott, nem nyomtatott. Olyan gyönyörű, kalligrafikus betűket rajzolt az írója, hogy Lucy egészen belefeledkezett. Hártyapapírra dolgozott, hódító illat áradt a lapokból. A kezdő betűkben élénk színekkel festett iniciálék

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

díszeltek, a lapok szélén, körben az illusztrátor különböző figurákat festett. (Régi időkben az írást vagy másolást és az illusztrálást ugyanaz a személy készítette.) Nem volt tartalomjegyzék a könyvben, fejezetcímek sem. A könyv az első lapon kezdődött és az utolsón végződött, megszakítás nélkül. Lucy egyre tehetetlenebbül állt, mert szemei előtt összefutottak a számára egyformán rajzolt betűk. Az első oldalakon a méhtenyésztés, fogfájás elleni tanácsok voltak, valamint a szemölcs eltávolításának részletes tudnivalói. A fogfájós ember arca olyan életszerűen volt ábrázolva, hogy Lucy szinte azt érezte, a saját foga sajog ennyire. A méhek? Azok szinte kirepültek a lapról, annyira tökéletesen festette le őket az illusztrátor. Nem bírta elszakadni az első oldaltól. A második még érdekesebbnek mutatkozott. „Muszáj sietnem” — hajtotta magát. A következő harminc oldalt gyorsabban lapozta át, egy-egy pillanatra állt csak meg az érdekesebb részeknél vagy a legszebb képeknél. Sokféle tudnivalóról olvashatott. Pl.: hogyan lehet elásott kincset megtalálni; elfelejtett dolgokra újra emlékezni, hogyan lehet dolgokat teljesen kitörölni az emlékezetből; tudni ki mikor mond igazat; szelet, esőt, havat, ködöt előhívni; örök álomba szenderíteni, állatfejet varázsolni emberi testre; stb. Minél többet olvasott, annál jobban belefeledkezett. Aztán egy olyan oldalhoz érkezett, amin megdöbbentő képeket látott, úgyhogy a szöveget el sem olvasta. Csupán az első néhány szót „Hogyan lehet a tökéletes női szépséget varázsolni”. Mereven bámulta egy kislány képét, akiben magára ismert! Az első képen egy kislány állt az íróasztalnál, hatalmas könyvet nézegetett. A következő képen a szája nyitva volt és rémült kifejezés ült ki az arcára. Különös volt látni saját magát. A képek, amik először olyan kicsik voltak, most mintha növekedtek volna. Lucy szívverése is megállt, ahogy saját magát bámulta az egyre nagyobb képeken. Ezután, mint a mozifilm, úgy következtek a „kockák” egymásután. Láta magát örömmámorban úszni a koronázáskor, amikor minden dalia érte versengett a birodalomban. Majd nagy csaták, ütközetek képeit látta szemei előtt elvonulni, amikor a híres hadvezérek sorra legyőzték a betolakodó ellenséget. Majd egészen más képsorok következtek. Angliában volt, Susan éppen az Egyesült Államokból tért haza. Susan teljesen olyan volt a képeken, mint az életben, talán egy kicsit haragos, de őszinte kifejezés tükröződött az arcán. Mintha féltékeny lett volna Lucy szépségére, jókedvére. „Nem érdekel. Most az egyszer magamra is gondolhatok. Úgysem lát senki. Elmondom a tökéletes szépség megszerzésének varázsigéjét.” Lucy most az egyszer dacos és erőszakos lett. Fordítani kellett előbb a lapon és uramisten! A lap közepén egy nagy oroszlánarc volt festve, Aslan képe, aki mélyen a szemébe nézett. A festmény megint annyira tökéletesre sikerült, hogy Lucy látta, amint megmozdul. Az is rögtön az eszébe villant, milyen lehet most az ő arckifejezése! Borzasztóan megijedt és villámgyorsan átlapozta ezt az oldalt. A következő oldalon varázsigét olvasott „Hogyan lehet olvasni a másik gondolataiban”. „Legalább ezt elmondom a másik helyett” — határozta el magát. Rögtön hangosan föl is olvasta, nehogy még ideje legyen meggondolnia magát. Várta, mi fog történni. Semmit nem tapasztalt. Elkezdte nézegetni a képeket. Hirtelen olyat látott, amit a legkevésbé várt — egy másodosztályú vasúti kocsiban két diáklány ült. Rögtön rájuk ismert.

Az egyik Marjorie Preston volt, a másik Anne Featherstone, a barátnői. A furcsa még az volt, hogy a kép nem életszerű volt, hanem

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

tényleg élt a kép. Láta a vonatablakból, ahogy a telefonpóznák sorra elsuhanak, a két lány dülöngélve nevetgél, beszélget. Azt is hallotta, miről folyik a társalgás.

— Kivel fogsz barátkozni ebben az évben? Velem vagy Lucy Pevensievel?

— Miért kérdezed?

— A múlt félévben utálatos voltál velem.

— Ugyan már! Csak nem fogok egy ilyen gyerekkel leállni és vitatkozni? Év végén már kibírhatatlanul fárasztó volt szegény.

„Ne féljtek, egyiket sem fogom zavarni jövőre! Két álszent, beképzelt alak!” — kiáltotta Lucy felhevülten, csalódottan. Furcsa volt saját hangját hallani, hiszen látta, egy képhez kiabált. Lecsendesedett, de teljesen nem tudott megnyugodni. „Sejtettem eddig is, hogy milyenek. Idegesítette őket, hogy rajtam nem fogtak ki sohasem, átjeleni sem tudtak. Minden barátom ilyen lenne? Talán vannak itt még képek. Á!... nem nézek meg egyet sem ezek után. Nem akarom tudni a gondolataikat!” Gyorsan áthajtotta a lapot. Egy könnycsepp gurult végig az arcán. A következő oldal újabb meglepetést ígért. „Hogyan lehet a lelket felfrissíteni.” Itt kevesebb volt a kép, de annál gyönyörűbbek. A szöveg inkább történet volt, mint varázsigé. Három oldalon folytatódott és a végén Lucy úgy érezte, nem is olvasta, hanem élte a mesét. Annyira élvezte, hogy sajnálta, amikor véget ért. „Újra elolvasom, annyira tetszett” — gondolta. Legnagyobb csodálkozására a lapot nem tudta megmozdítani. Mintha leragadt volna. A jobb oldalon lévő lapokat könnyedén fordíthatta, a bal oldalon levők mozdíthatatlanná váltak. „De kár! Úgy elolvastam volna megint! Legalább az emlékezetembe meg kell őriznem. Hogy is volt? Ó jaj! Nem emlékszem! Dehát most olvastam!? Hogy lehet ez? Csésze..., kard..., fa..., zöld hegy... szerepelt benne. Egyébre már nem emlékszem.” Később se tudta földézni magában. (Ezek után ha egy érdekes, jó történetet olvasott, mindig a Varázsló könyvéből megismert történetre emlékeztette.) A következő oldal tartogatta az igazi meglepetést! „Hogyan lehet láthatatlan dolgokat láthatóvá tenni.” Kétszer is átfutotta, hogy higgyen a szemének. Rögtön hangosan olvasni kezdte. Tudta, hogy hat a varázsigé, mert az iniciálé színei élénkebbek lettek, a betűk vastagabbak és olvashatóbbak. Olyan volt, mint a láthatatlan tintával írt levél, amit ha a tűz fölé tartasz, a betűk előbukkannak rajta. Körben, a lap szelep képek tűnedeztek elő. Lucy nem szívesen nézegette őket. „Azt hiszem, sok olyant is láthatóvá tettem, amit nem biztos, hogy látni szeretnék.” Hirtelen sietős, puha lépteket hallott a folyosón. Rögtön gondolta, ez csak a varázsló lehet. Megfordult, szembe az ajtóval, nehogy hátulról érje a támadás. Gyönyörű volt ebben a pillanatban. Arca kipirosodott, szemei csillogtak, elszánt, mindenre kész kislány állt a szoba közepén. Olyan szép volt most, mint a képeken a Varázsló könyvében. Az ajtóban pedig Aslan, az oroszlan állt, teljes valóságában! Csodálatos, meleg, barna szemével végigsimogatta Lucyt, odalépkedett hozzá és puha mancsával megcirógatta az arcát. Annyi gyöngédség, annyi szeretet áradt belőle, hogy Lucynak a boldogságtól egy hang sem jött ki a torkán. Csöndben álltak egy ideig, aztán Lucy megszólalt, akadozva ejtve ki a szavakat:

— Aslan... drága Oroszlan... milyen jó, hogy eljöttél..., hogy idejöttél.

— Egész idő alatt itt voltam, de te láthatóvá tettél.

— Aslan! Te tréfálsz velem!

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Pedig így van! — nevetett szívből az Oroszlán. — Csak nem fogok hazudni neked? Lucy! Drága kislányom! Beszéljünk komolyan! Te hallgatóztál az előbb?

— Hallgatóztam? — csodálkozott Lucy.

— Kihallgattad, mit beszélnek rólad a barátnőid.

— Ja? Arra gondolsz? Nem hiszem, hogy rosszat tettem. Varázslat volt, nem?

— Kihallgatni embereket akár varázslattal, akár anélkül helytelen dolog. Tévesen ítéled meg őket. Anne gyenge akaratú, de szeret, kedvel téged. Félt és tart az öregebb és erőszakosabb társától, azért beszélt így rólad. A szíve mélyén nem gondolta komolyan.

— Nem hiszem, hogy el tudnám felejteni, mit beszéltek ott a vonaton.

— Nem is kell elfelejtened!

— Ó, Aslan! Megint rossz voltam. Gondolod, hogy még jó barátnők lehetünk a jövőben? Akár egész életünkben?

— Gyermekek! Már elmagyaráztam neked egyszer, hogy senki sem tudhatja előre, mi fog történni vele a jövőben.

— Igen, Aslan. Elmagyaráztad már. Ne haragudj.

— Csak mondd, ami még a szívedet nyomja!

— Elolvashatom még egyszer azt a történetet? Amit rögtön utána elfelejtettem. Mondd meg, Aslan! Annyira szeretném!

— Majd igen, egyszer, én fogom elmondani neked újra. De most jöjj velem. Bemutatlak a ház urának.

XI.

A hangok „életre kelnek”

Lucy az Oroszlán mellett lépdelt már a kerti ösvényen, amikor egy mezítlábas, vörös kaftános öregember jött velük szembe. Fején tölgyfalevelekből font koszorút viselt, szakála a mellét verte, egyik kezével botra támaszkodott. Amikor Aslant megpillantotta, mélyre hajolt és üdvözölte:

— Isten hozott, uram, a te szolgád házában.

— Mióta viselsz ilyen nevetséges holmikat? — nevetett az Oroszlán.

— Már megbocsáss, csak annak látszanak — mondta a varázsló. — Ártatlan holmik ezek. Kezdem csodálni a természetet, annak lakóit és kezdem unni a varázslás tudományát. Mennyi varázs és csoda van kint a természetben! Alig várom, hogy a reggel rám virradjon és kísértálhassak a szigetre. Minden napomat kint töltöm és nagyon jól érzem magam.

— Mindent a maga idejében, Coriakin — szólt Aslan.

— Tudom uram. Hogyhogy testi valóságodban mutatkozol, ha szabad kérdeznem?

— Nem én akartam — nevetett szívből jövő kacagással Aslan, ami bizonyára nagyon ritkán fordult elő, mert az öreg csodálkozó szemekkel meredt rá. — Ez a kislány követte el — simogatta meg mancsával Aslan Lucy fejét. A fő ok: ma még, napnyugta előtt Trumpkint, a törpét akarom felkeresni Cair Paravel várában. Annyira várja már a híreket Caspianról meg a társairól, és főleg azt, mikor várhatóak haza. El akarom mesélni neki az eddig történeteket. Téged sem foglak kihagyni kislányom — fordult Lucyhoz. — No, ne légy olyan szomorú. Hamarosan újra találkozunk.

— Neked mi a hamarosan? — kérdezte Lucy nem minden szemrehányás nélkül.

— Minden eljön egyszer — bólintott nagy, sörényes fejével az Oroszlán, és a következő pillanatban már hűlt helyét találták a kertben. Lucy egyedül maradt a varázslóval.

— Elment! — sóhajtott az öreg. — Ne csüggedj el. Mindig ezt teszi, ebbe bele kell törődnünk. Ha nem így lenne, nem lenne Aslan. Különben hogy tetszett a könyvem?

— Nagyon élveztem — felelt Lucy a legkisebb megrökönyödés nélkül. — Tudtad, hogy ott vagyok?

— Természetesen. Azt is tudtam, és hagytam, amikor a szolgálaim láthatatlanná varázstolták magukat. Arra is számítottam, hogy egy napon te jössz valahonnan messziről, és megtöröd a varázslatot. Csupán a napot nem tudtam pontosan előre. Engem is láthatatlanná tettek akkor, és ez az állapot állandóan álmodást kényszerített rám. De jó, hogy újra frissnek és fürgének érzem magam! Nem vagy éhes?

— Egy kicsit, az izgalmaktól. Hány óra van?

— Gyere. Mindig egy órakor ebédelek, és ha jól sejtem, éppen annyi lehet az idő.

Maga elé engedte Lucy-t és benyitottak egy ajtón. Virágokkal teli, napfényes helyiségbe léptek. Az asztal üresen állt, de ez varázsasztal

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

volt. A varázsló egyetlen szavára fehér abrosz, tányérok, poharak, evőeszközök kerültek rá. No, persze finom falatok is bőven.

— Ilyen ebédre gondoltál? — nevetgélt elégedetten Coriakin. — Próbáltam különlegességeket is találni, amiket otthon a házában nem ehetsz.

— Gyönyörű! — tapsikolt Lucy.

Tényleg az volt, ott díszelgett minden mi szem szájnak ingere. Omlettek, gőzölgő húsleves, borsó, sült húsok, ananászfagylalt, narancslé, szárnyasok, mártások, gomba, forró csokoládé és meg sok egyéb. A varázsló csupán bort ivott és kenyeret evett. Semmi félelmetes vagy ijesztő nem volt benne és hamarosan úgy beszélgettek egymással, mint két régi ismerős.

— Mikor lesznek a szolgák is láthatók újra?

— Már most is azok. Még valószínűleg mélyen alszanak. Dél tájban szoktak mindig lepihenni.

— Olyan csúnyák lesznek megint, mint amilyené varázsoltad őket? Könyörülj meg rajtuk és add vissza eredeti alakjukat, arcukat.

— Ez elég fogas kérdés — ingatta a fejét Coriakin. — Csak ők hiszik azt, milyen szépek voltak azelőtt. Azt állítják, elcsúfítottam őket, pedig ez így nem igaz. Sokan azt mondanák, még szebbek lettek, mint voltak!

— Annyira önhittek, beképzelték lennének? — csodálkozott Lucy.

— Úgy van, ahogy mondod. Főleg a vezérük, mert a többi csak utánozza őt. Mindent elhisznek, amit mond.

— Tapasztaltam — állapította meg Lucy.

— Ha ő nem lenne, könnyebben boldogulnék a többivel. Persze, hatalmában áll átváltoztatni őt bármivé, ill. olyan varázslatot bocsájtani rá, hogy a többi egy szavát se higgye el. Mégis, valahogy ezt nincs kedvem megtenni. Jobb nekik, ha valakit csodálnak (bárki is legyen az), mintha senki le lenne.

— Miért nem te vagy a vezérük?

— Ugyan. Engem ők sose fogadnának el, pláne csodálni! Soha!

— Mit jelent akkor ő szerintük az, hogy elcsúfítottad őket?

— Nem tették azt, ami kötelességük lett volna. A munkájuk annyi, hogy kiássák a földet a kertben és zöldséget termeljenek benne. Nem nekem, hanem maguknak. Ezt se csinálnák, ha nem kényszeríteném őket. Ehhez sok víz is kell. Kb. 500 méterre bővizű forrás fakad, a patak a kert mellett fut el. Csupán arra kértem őket, ne a forrásról hordják keserves cipeléssel a vizet (aminek a felét mindig kilötykölük a kövekre), hanem a patakából merjék. Nem hallgatták rám. A végén leálltak a kert művelésével is, annyira megsértődtek, hogy tanácsot merek nekik adni.

— Ennyire buták?

A varázsló mélyen Lucy szemébe nézett és úgy válaszolt:

— Nem hiszed el kislányom, mennyi bajom van velük. Azért akarják elmosni ebéd előtt az összes tányért, poharat, evőeszközt, hogy időt spóroljanak velem, és ebéd után ne kelljen megcsinálni. Főtt krumplit ültettek el a földbe, hogy megspórolják a főzés fáradságait. És még folytathatnám, de látom, befejezted az evést. Menjünk, nézzük meg, hátha már felébredtek.

Átmentek egy másik helyiségbe, ami zsúfolva volt különböző csillagvizsgáló eszközökkel. A varázsló az egyik ablakhoz sétált, aztán intett Lucynak.

— Gyere. Ott vannak, akiket látni akarsz.

— Nem látok senkit. Mik azok a gombafélék szanaszét a fűben?

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

A szokottnál jóval nagyobb, pöttyös tetejű gombafélék heverték szanaszét a kertben. A száruk nem középen volt, hanem oldalt nőtt, így furcsa, esetlen benyomást tettek. A száruk végén, mindegyik előtt apró batyuféle hevert. Az óra hármat ütött, és váratlan dolog történt. Mindegyik „gomba” fejjel lefelé fordult. A kicsi batyuféle lett a fejük és a karjuk, a szár további folytatása a lábuk. De nem kettő, hanem egy, vastag láb. Most középre került, de nem úgy, mint a féllábú embernek. A lábfejük kicsi volt és kövér, apró ujjakban végződött, amik egy kissé föl-kunkorodtak. Egy pillanatig láthatta csak így Lucy őket, mert mindegyik ledobta magát a fűbe, és lábukat az ég felé emelték. Pihentek. A lábuk eső esetén ernyőként is szolgált, tűző napnál pedig napernyő lett belőle, úgy mintha sátrat vonnának maguk fölé.

— Milyen mulatságos! — hahotázott Lucy. — Te varázsoltad ilyenné őket?

— Igen. Azóta is gombalábúaknak hívom őket — felelte a varázsló. Ő is kacagott, még a könnye is kicsordult. — Figyeljünk tovább! — súgta Lucynak.

Érdemes volt figyelni őket. Természetesen ők ilyen lábbal se futni, se sétálni nem tudtak. Csupán ugrálni, mint a békák vagy a bolha. És hogy ugráltak! Pattogtak mint a gumilabda. Ez volt az a zaj, amit Lucy először hallott a szigeten, és kalapácsütéseknek vélt. Össze-vissza ugráltak a kertben és egymásnak kiabálták:

— Újra láthatóak vagyunk! Újra láthatóak vagyunk!

— Újra látjuk egymást! — üvöltött a vezérük, vörös sipkával a fején. — Végül is, ideje volt már, hogy megszabaduljunk attól az átkozott varázslattól.

— Úgy van! Jól beszélsz! — üvöltöttek a többiek kórusban.

— Többé nem hagyjuk magunkat! Le a varázslóval! — szónokolt a vezér.

— Hagyod, hogy így beszéljenek rólad? — csodálkozott Lucy. — Tegnap még úgy félték tőled. Nem gondolnak arra, hogy esetleg hallhatod őket?

— Ez az egyik fő jellemvonásuk. Egyik percben igent mondanak, a másikon nemet. Van úgy, hogy kerülnek engem, félelemmel beszélnek rólam, legfőbb parancsolójuknak tekintenek. Aztán, másnapra, harmadnapra el akarnak pusztítani, vagy legalábbis egyenrangúnak tartják magukat velem, ha nem még magasabban...

— Nem lehetne eredeti alakjukat visszaadni? Ne hagyd így őket. Habár úgy látszik, élvezik ezt az állapotot. Nézd, hogy ugrálnak! Mik voltak eredetileg?

— Törpék, egyszerűek és közönségesek. Nem olyanok, mint nálatok Narniában.

— Akkor hagyd őket, így, ahogy most vannak. Azt hiszem, szomorúak lennének, ha újra törpe lenne belőlük. Abban nincs semmi érdekes, így aranyosak, jó hangulatot árasztanak. Elmondhatnám a véleményemet nekik is? Mit gondolsz?

— Biztosan, feltéve ha megértik.

— Gyere! Próbáljuk meg együtt!

— Nem, nem gyermekem. Menj csak egyedül. Te biztos jobban meggyőzöd őket, mint én.

— Köszönöm az ebédet! — és Lucy kiszaladt az ajtón. Lerohant a lépcsőn, amin még reggel olyan ijedelemmel és nehéz szívvel lépkedett fölfelé.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

Szinte beleesett Edmund karjaiba. Társai azóta is lent várták őt a nappaliban. Ahogy feldúlt, gondterhelt arcukra nézett, elszégyellte magát, hogy ennyire elfeledkezett róluk.

— Minden rendben! — kiabálta örömmel és sorra ölelgette őket. — A varázsló egy aranyos öregember, és ami fő: Aslannal találkoztam.

Mint a villám, eltűnt a kertre nyíló ajtóban, a többiek pedig döbbenet néztek utána. Semmit sem értettek az egészből, csupán azt, hogy Lucynak semmi bántódása nem esett és épp olyan vidám, mint volt. A kert dongott a kis „egylábúak” örömugrálásától. Ahogy megpillantották Lucy, csönd lett.

— Háromszoros éljen Lucynak! — kiáltotta a vezér. — Jól kifogott az öregem! Szívből sajnáljuk, hogy nem láthatsz bennünket most olyannak, amilyenek azelőtt voltunk. El se hiszed mekkora a különbség!

— Így van! így van! Helyesen mondtad! — kiabálták a többiek kórusban.

— Egyáltalán nem vagytok csúnyák! Higgyetek nekem! — üvöltötte Lucy, mert a nagy hangzavarban muszáj volt kiereszteni a hangját. — Nekem nagyon tetszettek.

— Igazad van! Jól mondd! — kiabálták.

Egyáltalán nem látszott, hogy zavarná őket, hogy az előbb még teljesen más véleményük volt.

— Most pontosan az ellenkezőjét mondjátok! — dobbantott a lábával idegesen és felháborodva Lucy.

— Igazad van, kislány! Jól beszélsz! — üvöltötték továbbra is az egylábúak.

— Teljesen megőrjítitek az embert! — legyintett tehetetlenül és földadta a küzdelmet, hogy bármiről is meggyőzze őket.

Még történt valami aznap este, ami még jobb kedvre derítette az egylábú társaságot. Caspian és társai lesiettek a partra, hogy életjelt adjanak magukról Rhincnek és a többi matróznak, akik a hajón várták őket partraszállásuk óta.

Természetesen az egylábúak társasága is elkísérte őket. Úgy gurultak körülöttük, mint a futball-labdák. Akkora ricsajt csaptak, olyan hangosan üvöltöztek egymásnak, hogy Eustace nem bírta tovább idegekkel:

— Ha az öreg varázslónak esze lett volna, elnémítja őket nem pedig láthatatlanná varázsolja.

Később sajnálhatta ezt a megjegyzését (naná, hogy meghallották!), mert alig tudta kimenteni magát, hogy nem kívánt rosszat nekik. A legborzasztóbb az volt, hogy szótlanul kellett tűrnie, hogy kioktassák őt a helyes viselkedés és udvariasság szabályairól. „Nem baj, majd belejössz. Figyeld a vezérünket, ő hogy csinálja! Sokat tanulhatsz tőle!”

Eustacének kevés hiányzott, hogy kirobbanjon. Minden önuralmára szüksége volt, hogy ne csapjon az öntelt társaság közé. Amikor elérték az öblöt, Reepicheepnek ragyogó ötlete támadt. Leguggolt a vízre, mintha csónakban ülne és két apró karjával evezni kezdett. Persze, a nyüzsgő egylábúak társasága odatömörült és rendkívüli módon élvezte a látványt. Reepicheep pedig a mindent tudók önérzetével magyarázott:

— Gyertek ide mind! Figyeljétek meg jól, hogyan csinálom. Nem kell csónak, mégis tudtok a vízben közlekedni. Használjátok a lábatokat, azt a tölcseért úgy, mintha csónak lenne. Két karotokkal evezetek, így ni! Csak arra vigyázzatok, hogy mindig a víz tetejére ugorjatok. Akkor menni fog!

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

A vezér kissé vonakodott tőle, mondván, a víz hideg és mély, de a többiek (főleg a fiatalok) rögtön ki akarták próbálni. A bátrabbak követték őket és nemsokára kivétel nélkül mind ott lubickoltak a vízben. Eleinte ügyetlenek voltak, aztán mikor Reepicheep kitartóan magyarázta, hogyan kell egyensúlyozniuk, hamarosan apró csónakok sokasága közeledett a tengerjáró felé. Mikor már annyira belejöttek, hogy biztonsággal mozogtak, versenyezni kezdtek ki ér előbb a nagy hajóhoz. Azt látni kellett volna! A matrózok hasukat fogták nevetükben. Rhince bort hozatott, hogy majd megvendégelje a kifulladt versenyzőket. Az este rendkívül jó hangulatban telt el. Már azért sem haragudtak, ha egy lábúaknak nevezték őket, kezdték megszokni az új nevüket. Sőt, a vezér így vélekedett:

— Jobb nevünk nem is lehetne! Igazán köszönjük!

A varázsló mindannyiukat meghívta vacsorára. Visszafelé az út még zajosabb volt, de senkit sem zavart. Természetesen a „terülj asztalkám” mellett foglaltak helyet, az egy lábúaknak külön terítettek. Mennyivel barátságosabb volt most ez az emelet, a könyvtárszoba, a folyosó! A szakállas tükörbe olyan jó volt belenézni, mindenkit nevetésre ingerelt. Kedvenc ételüket ehetek, kedvenc italukat ihattak és annyit, amennyi beléjük fért.

Vacsora után az öreg varázsló még egyéb és igen kellemes meglepetéssel is szolgált: az asztalra egy óriási fehér papírlapot terített, Driniant megkérte, hogy indulásuktól kezdve pontos mondja el az eddigi útvonalukat. Drinian beszélt, a varázsló rajzolt. Gyönyörűséges térkép elevedett meg a keze nyomán. A Keleti-óceán hatalmas kéksége, benne Galma, Terebinthia, a Hét-szigetek, a Lone-szigetek, a Sárkány szigete, a Halott-sziget, a Hangok szigete — minden pontos méretben, pontos helyén. Ez volt az első térkép, ami erről az eddig ismeretlen földrésről készült. A szigeteken belül fel voltak tüntetve különböző városok, falvak, utak, folyók, hegyvidékek. Ebben még nem lett volna semmi különös, de ha a varázsló nagyítóján keresztül nézték, beletekinthettek a városok életébe, a hegyek állat- és növényvilágába, a folyók mélyére, utak forgalmába stb. A térkép egyetlen tökéletlensége az volt, hogy csak azt ábrázolta, amit Drinian elmondott, ill. látott.

Bizonyára így sok egyéb lemaradt róla. Mikor az öreg varázsló végzett a rajzolással, egyet magánál tartott, a másik térképet Caspiannak adta. (Egyszerre kettő készült, amit persze csak a végén tudtak meg.) Azóta is ott függ Cair Paravel fogadótermében, a trón mögötti falon.

Sajnos, a varázsló a további útról semmi információt nem adott. Annyit mondott csupán, hogy sok évvel ezelőtt egy Narniából jövő hajó haladt el a sziget mellett.

Másnap reggel, amikor megpillantották a tengerjárót, csodálkozva látták, hogy a sárkányfej nyitott szájával ott díszeleg régi pompájában a hajó orrán. (Ez volt az utolsó ajándéka a varázslónak.) Nehezen és könnyek között búcsúztak el egymástól a bőséges reggeli után. Az egy lábúak még sokáig ott eveztek a távolodó hajó mögött, már régen nem látták őket, de a kiabálásuk még mindig hallatszott. Aztán lassan elcsendesedett minden, a hajó nyugodtan és simán szelte a hullámokat.

XII.

A sötétség szigete

Az egy lábúakat és a varázslót még sokáig emlegették. Ilyen vidám hangulatban egyik szigetről sem indultak tovább. Tizenkét napja hajóztak, szélcsendes időben, délkeleti irányba. Fölöttük a kék, felhőtlen ég, körülöttük a végteleni tenger ködbevesző horizontja. Az idő alkalmas volt a hosszú, szinte végtelen sakkpartikra. Reepicheep és Lucy reggeli után a fedélzetre] telepedtek és — bekapva az ebédet, estig föl sem álltak a helyükről. A 13. napon Edmund a sárkány szájában ülve és a láthatárt fürkészve valami feketeséget pillantott meg a távolban. Mintha fekete felhő úszott volna a víz fölött. Még nem tudta, szárazföld-e vagy valami más. Irányt változtattak a „feketeség” felé, evezők segítségével, mivel szélcsend volt, a vitorlát nem tudták használni. Estére még mindig nagyon messze voltak a céltól, és egész éjjel szünet nélkül eveztek. A reggel nyugodt volt és kissé hűvös. A feketeség ott gomolygott előttük, sejtelmesen és homályba burkolózva. Ahogy közeledett, egyre nagyobb lett. Voltak, akik úgy vélték, még messze vannak a szárazföldtől, mások alig 100 méterre számították a távolságot. Kilenc óra tájban hirtelen olyan közel kerültek, hogy megrémültek tőle. Előttük nem szárazföld volt a szó valódi értelmében, inkább ködgomolyag. Maga volt az áthatolhatatlan sötétség. Nehéz pontosan leírni, milyen a Sötétség szigete, hasonlítani tudom csak. Ha megállunk egy hegybe vájt vasúti alagút előtt, ami olyan hosszú, hogy a végét nem látni, akkor tapasztalhatunk hasonlót. Még előre látsz néhány lépésre, beljebb már csak fényeket, távolabb már azokat sem. Caspian lekiabált az evezősöknek, hogy álljanak le, ők pedig előrerohantak szétnézni, bámulni... itt aztán bámulhattak! Hiába meresztették a szemüket, csak az áthatolhatatlan sötétséget látták.

— Menjünk tovább vagy ne? — kérdezte Caspian bizonytalanul.

— Én nem ajánlom — morogta Drinian.

— A kapitánynak igaza van — mondták a matrózok.

— Én is azon a véleményen vagyok — bólintott Edmund.

Lucy és Eustace hallgattak és belül örültek, nem kell újabb veszedelmet és kétes kimenetelű kalandokat átélniük. De váratlanul és hirtelen Reepicheep sipító hangja törte meg a beállott csendet.

— Miért ne mennénk? Magyarázza meg valaki az okát.

Senki sem válaszolt, így zavartalanul tovább folytatta:

— Ha rabszolgák vagy csak szolgák lennénk és ránk sütnék a gyávaság bélyegét, mert nem mozdulunk, nem érdekelne. De mi lesz, ha híre megy, hogy a Narniából hajózó nemesek sőt maga az uralkodó is félnek a sötétségtől! Nevetséges!

— Mi a fenének törjük át magunkat ezen a sötétségen? Hasznunk úgysem lesz belőle — kérdezte kedvetlenül Caspian.

— Haszon! Mindig csak a haszon!? — nevetett gúnyosan az egér. — Ha pénzre gondolsz, akkor úgy hiszem, igazad lehet. Ha jól emlékszem, nem elsősorban anyagi haszon reményében húztuk föl a vitorlát Narnia kikötőjében, hanem a felfedezés, bátorság, helytállás céljából. Most itt az alkalom, amikor megmutathatjuk, tényleg bátrak vagyunk-e vagy

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

csak annak hisszük magunkat. Ha nem élünk a felkínált lehetőséggel, ha most visszafordulunk, örökre elmulasztunk valamit.

A matrózok dűnnyögtek valamit az orruk alatt, nem lehetett érteni. A „nagyok” dolgába nem volt joguk beleszólni. Hogy dühöseek voltak, azt látni lehetett. Caspian reagált Reepicheep szavaira:

— Csak ne lenne ilyen borotvaéles eszed és főleg nyelved. Kár, hogy nem hagytalak otthon. Rendben van! Legyen, ahogy akarod. Nem tehetünk mást, jól mondtad. Csak Lucy kellene valahogy kihagyni belőle.

Lucy megbántva érezte magát de nem szólt semmit.

— Remélem, felség, világosságot parancsol! — hajolt meg Caspian előtt a kapitány, és szája szögletében mosoly bujkált.

— Azon leszek kapitány. Majd meglátod — felelte Caspian és sietős léptekkel dolga után nézett.

Lámpásokat gyújtott a hajó orránál, a tatnál és két oldalán. Drinian még két fáklyát hozatott. Furcsa volt a sok fény a nappali világosságban.

Mindenkit (kivéve néhány evezőst) a kapitány a fedélzetre parancsolt, harci rendbe sorakoztatott, megparancsolta, hogy a fegyvereiket tartsák készenlétben. Lucyt és az egyik öreg hajóácsot a parancsnoki hídra vezényelték, följazott nyíllal a kezükben. Legelöl Rynelf állt, mögötte Reepicheep, Edmund, Eustace és Caspian. Drinian elővette a távcsövét.

— Aslan nevében, előre! — kiáltotta Caspian. — Lassan, óvatosan kell mennünk, és főleg halkan. Ne beszéljen senki és a füleket jól nyissuk ki.

A tengerjáró nagy csikorgással és nyöszörgéssel elindult a feketeségbe befelé. Lucy onnan föntről jól látta, amint átlépték a Sötétség szigetének határát. Az evezőlapátok eltűntek, a napfény a hajó tatján siklott le éppen. Lucy végig követte a szemével. A tenger, az ég, a nap egy pillanat leforgása alatt eltűnt, csupán a hajó orra volt az, ami egyedüli támpontot és kapaszkodót adott az utasoknak. Drinian alakja is sötétségbe veszett, csupán körvonalai látszottak, ahogy a látcsövét mereven a szeméhez emeli. A két fáklya fénye megcsillantott egy-egy sisakot, kardot vagy páncélinget. A többi fény kísérteties árnyékokat vetett a hajó fedélzetére. Lucy szíve hevesen dobogott, szólni nem mert. Érezte, hogy nagyon fázik. Hogy mióta mentek a sötétben, senki sem tudta volna megmondani. Az evezők csobbanása volt az egyetlen jelzés, hogy a hajó halad előre. Olyan élettelen volt minden. Már nemcsak Lucy fázott, a hideg egyre elviselhetetlenebb lett.

Hirtelen, a pontos irányt senki sem tudta, valaki kiáltott. Nem emberi hang volt, ill. annyira félelemmel teli, annyira elviselhetetlenül fájdalmas, hogy nem származhatott embertől. (Vagy legalábbis nehezen hitték első hallásra.) Caspian éppen szólni akart, de Reepicheep megelőzte. Sipító hangja többszörösen felerősödött ebben a süket csöndben.

— Ki az? Ki kiabál? Akár barát, akár ellenség vagy, nem kell félned.

— Köszönöm! Köszönöm! — kiabált az ismeretlen, ahogy a torkán kifért. — Még ha csak álom az egész, akkor is köszönöm. Vegyetek fel a fedélzetre! Utána akár meg is ölhetek, nem bánom. Csak ne hagyjatok itt ezen a szörnyűséges szigeten.

— Merre vagy? — kiáltotta Caspian. — Gyere ide és mi segítünk rajtad.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

A hang üvöltéssel válaszolt, de ez már az öröm ujjongása volt. Hallották a karcsapásokat a vízben, valaki közeledett.

— Segítsetek neki! — parancsolt a matrózoknak Caspian.

Kötelet engedtek le, egy pedig a fáklyát tartotta.

Aztán előbukkant a vízből egy sápadt, csapzott arc, halálos ijedelemmel vegyes öröm tükröződött rajta. Alig bírta megmarkolni a kötél végét, úgy reszketett. Nehezen, de fölhúzta magát, a fedélzetnél pedig már segítő kezek nyúltak felé jé. Szerencsésen fölért. Edmund ilyen vad arca még sosem látott. Nem lehetett öreg, mégis a haja teljesen ősz volt, csimbókokban tapadt a fejére. Ruházata szakadt ruhadarabokból állt. A szemei! Azok voltak ijesztőek igazán! Annyira kimeresztette, hogy úgy látszott, szemhéjai teljesen hiányoznak. Rettetés és félelem tükröződött bennük. Ahogy lábai alatt biztonságot érzett, megszólalt:

— Menjetek innen! Menjetek! Azonnal! Ha kedves az életek, evezetek teljes erőből erről az átkozott helyről!

— Nyugodj meg és mondd el, mi lelt téged. Mi az a borzalom, amitől ennyire félsz? Nem szoktunk megfutamodni semmi és senki elől — válaszolta az egér.

Az idegen mereven bámult a lábai elé, mert csak most vette észre az egeret. Válaszolt neki:

— Ne várd meg, míg késő lesz. Ha tudni akarod ez az a sziget, ahol minden álom valóra válik!

— Ez az a hely, amit régóta keresek! — örvendezett az egyik matróz.

— Biztos sikerült volna Nancyt elvennem feleségül, ha előbb kerülök erre a szigetre.

— Bárcsak Tom újra élne! — sóhajtott egy másik.

— Bolondok! — toppantott nagyot a lábával az idegen mérgesen. — Én is azért kerültem ide, mert így gondolkoztam. Bár sose jártam volna erre, vagy akár meg se kellett volna születnem. Halljátok amit mondom? Figyeltek? Ez az a hely, ahol az álmok, az álmok megelevenednek! Nem az ábrándok, az álmok!

Néhány pillanatig mély csönd borult rájuk, aztán hirtelen fülsiketítő indiánüvöltéssel, egymást törve-zúzva, egymáson taposva rohantak lefelé a matrózok, le az evezőlapátokhoz és olya sebességre kapcsolták a hajót, mint még soha. Az árboc kilengett, Driniannak meg kellett kapaszkodnia. A kapitány torka szakadtából üvöltött, úgy biztatta a legényeket sebesebb tempóra, hogy minél távolabb kerüljenek a szigettől. Mindenkinek eszébe jutottak olyan álmok, amiket soha nem szeretnének átélni, és elborzadtak a gondolattól, hogy ezen a szigeten valóra válhattak. Csak Reepicheep maradt józan az egész társaságban.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Felség! Te tűröd ezt a zendülést, ezt a felfordulást? Ez pánik, anarchia!

— Evezetek! Ne törődjeteK semmi mással! Tiszta a fejed, Drinian? Mit akarsz, egérke? — kiabált Caspian, és úgy viselkedett, mint akinek elment az esze.

Lucy főntről kitűnően látott és hallott mindent. Hirtelen olyan szörnyű gondolatok tódultak az agyába, amelyeket szeretett volna elhessegetni magától. „Hátha olyan álom válik valóra, amiből nagy baj származik, és akkor mi lesz velünk?” Mindenesetre mindkét kezével erősen megmarkolta a korlátot és megpróbált jól megkapaszkodni a helyén. „Istenem, mi lesz ebből?” — töprengett kétségbeesetten. Az előbbi csönd után furcsa volt az óriási zaj, ami a hajóról hallatszott. Se láttak, se hallottak, de a fülüket azért nem csukták be. Ahányan voltak, annyifélét véltek hallani a sötétben.

— Hallod, amit én? — kérdezte Rhincet Eustace. — Mintha óriási olló szabdalna valamit a közelben.

— Hush! Istenem! Hallom, ahogy kúsznak fölfelé a hajó oldalán! Iszonyú! — fogta be a fülét öreg matróz.

— Dől az árboc! — kiáltott föl Caspian.

— Megint hallom a gongütéseket. Újra kezdik! Nem lehet kibírni — nyöszörögte az egyik matróz.

Caspian nem mert semerre sem nézni, Drinian-hoz sietett. Hangja rekedt volt és erőtlen.

— Drinian! Mennyi idő múlva bukkantunk az idegenre a sötétben?

— Öt perc lehetett, uram. Miért kérdezed?

— Nem veszed észre, hogy már mióta evezünk teljes sebességgel?

A kapitány arcából egyszeriben kifutott a vér, mert ugyanarra gondolt amire Caspian: a Sötétség szigetének foglyai lettek, sose találhatnak ki innen már. A hír széleseben futott szét a hajó utasai között. Egymás szavába vágta úgy üvöltöttek: „Becsaptak minket! Körbe forog a hajó és nem haladunk. Itt pusztulunk mindannyian! Átkozottak lettünk!” Az idegen, aki eddig élettelenül hevert a fedélzeti padlón, fölugrott és velőt rázó hahotában tört ki, mint aki teljesen elvesztette az eszét:

— Sosem kerültök ki innen! Eltaláltad! Megmondtam előre! Nem hittetek nekem! Most már késő! Nincs menekvés!

Lucy szoborrá merevedett az ijedségtől, lassan a karfára hajtotta a fejét és magában suttogta: „Aslan, Aslan, ha egy kicsit is szeretsz, segíts rajtunk.” Nem történt semmi változás, mégis valahogy megkönnyebbült. Állt, állt némán és tehetetlenül.

— Nézzétek! — kiáltott csillogó szemekkel Rynelf és reszkető kézzel előre mutatott. Pici, szabad szemmel alig látható fénypont pislákkolt, messze előttük, majd egyre növekedett, közeledett, végül a hajót is elérte. Körülöttük minden továbbra is sötét maradt, de a hajó kivilágosodott, mintha fáklyát tartottak volna föléje, egyet a végén, másikat az orrán. Caspian diadalittasan nézett körbe, a társait kereste. Mindenki előre nézett: a sötétség egyre távolodott mögöttük, előttük pedig egyre világosabb lett a táj. Lucy lenézett és a fénycsíkokat figyelte, melyek a fedélzetre vetődtek. Először keresztnek látta, aztán egy repülőgép körvonalait vélte felfedezni, végül kiderült, hogy nem más, mint egy kiterjesztett szárnyú óriási albatrosz. Hármat körözött lassan a fejük fölött, majd néhány pillanatra megpihent a hajó orrán díszelgő sárkány fején. Éneklő hangot adott, fülüknek milyen kellemes volt hallani! Mintha beszélt volna hozzájuk, érteni persze nem értették.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

Majd széteresztette a szárnyait, a hajó elé repült és mutatta az irányt. Drinian gondolkodás nélkül a madár követésére szólította föl az evezősöket, egy percig sem kételkedett abban, hogy a madár helyes irányba vezeti őket. Senki sem értette, csak Lucy, mikor a madár így szólt hozzá: „Bátorság, kislány!” És a hangja, mint egy csodálatos, lágy zene, úgy zsongott Lucy fülében. Aslané volt ez a hang, és úgy érezte, szíve menten megszakad a boldogságtól. Újra a napfényes, tiszta levegőt szippantották, fölöttük ragyogott a kék égbolt. Álom volt vagy valóság? Ezt kívánták annyira az előbb! Szemüket dörzsölték, mintha mély álomból ébrednének. Tele volt a szívük-lelkük örömmel, hogy élnek, hogy milyen csodálatos a nyári reggel a tengeren, hogy a nap süt, az ég kék, a tenger szelíd és fenséges, és főleg: milyen jó élni. Soha sem örültek még ennyire egymásnak és az ébredésnek. Lucy nem késlekedett többé és lesietett a fedélzetre. A többiek már ott csoportosultak az idegen körül. Lucy annyira a hatása alatt állt még a történeteknek, hogy megszólalni sem. Csak nézte a társait és könnyek folytak végig arcán.

— Köszönöm nektek, és ne haragudjatok rám — szólalt meg az idegen. — Megszabadítottatok a... de ne beszéljünk többet erről. Narniából jöttem, Lord Rhoop a nevem.

— Én pedig Caspian, Narnia királya vagyok. Azért indultunk erre az útra, hogy megkeressünk téged és a társaidat, mert ti voltatok az én királyi apám leghűségesebb emberei.

Lord Rhoop térdre rogyott és megcsókolta Caspian feléje nyújtott kezét.

— Uram, te vagy az, akivel azóta is vágytam találkozni. Ha nem sértelek meg, lenne egy kérésem.

— Mondd csak bátran!

— Ne kérdezd meg se te, se más soha tőlem, miken mentem keresztül az alatt a 7 év alatt, míg a Sötétség szigetén tartózkodtam.

— Örömmel teljesítem — bólintott Caspian.

— Uram — lépett a királyhoz a kapitány —, jó szelet kaptunk délkeleti irányból. Szeretném felmenteni az evezősöket, hogy pihenhessenek.

— Rendben van, kapitány. Rumot is osszál szét közöttük. Én magam is majd összeesem a fáradtságtól.

— Hurrá! Éljen! — kiáltották a matrózok mindenfelől, ahogy Caspian és társai kabinjukba vonultak. Sötétség ereszkedett a tájra, de az énekszó, nevetés, lárma sokáig felverte még a tenger csendjét. Azt senki sem látta, hogy az albatrosz mikor tűnt el fölöttük az égen.

XIII.

A varázslatos álom

A szél elcsendesedett, a víztükör olyan sima let mintha nem is tengeren, hanem egy tavon eveztek volna. Messze, a keleti égbolton éjszakánké olyan csillagképet véltek fölfedezni, amit azelőtt sose láttak Narnia fölött. A szokottnál nagyobbak és fényesebbek voltak ezek a csillagok. Lucy csodálattal vegyes félelmet érzett, ha rájuk nézett. Az éjszakák melegek voltak, senkinek sem volt kedve a kabinban tartózkodni. Inkább összegyűltek a fedélzetre, beszélgettek, vitatkoztál vagy a hullámok játékát, figyelték. Egyik este, amikor a Nap már lebukott mögöttük, és az ég alja bíborvörösre színeződött, nagy sötét folt bukkant föl keleten, a horizont alján. Szárazföld! Egyre közeledett és az úgy tűnt, mintha a sziget hegyei lángokban állnának. Megközelítették amennyire lehetett, majd a part mentén lassan körbehajóztak. Okulva az eddigi tapasztalatokból, nagyon óvatosak voltak. Magas hegycsúcsokat nem láttak, inkább hegyvonulatokat, lankás, bokros hegyoldalakat. Hanem az illat, az csodálatos volt. Lucy „bíborvörös illat”-nak nevezte el. Ami Edmund szerint butaság, de Caspián azt mondta:

— Tudom, mire gondolsz.

Akadály nélkül, a part mentén körbe eveztek, egyenlőre megfelelő helyet nem találtak arra, hogy lehorgonyozzanak. A kapitány sekélynek találta a partot, hogy biztonsággal lehorgonyozzanak, mert apály esetén könnyen ott ragadnának. Jobb megoldásnak kínálkozott a part közelében maradni a nyílt tengeren. Leeresztették a csónakot, de az erős hullámozás miatt csak nagy ügyel-bajjal, (egy majdnem sikeres felborulással), átázva partot értek. Lord Rhoop a hajón maradt, több szigetet már látni sem akart életében! Amíg ezen szigeten tartózkodtak, egész idő alatt hallották a hullámok zúgását, ahogy a sziklákon szétrobbannak. Ketten a csónakban maradtak örködni, a többieket Caspián a szigetre vezényelte, de nem messzire, hiszen már későre járt, ilyenkor nem tanácsos ismeretlen helyen felfedező útra indulni. Nem kellett őket figyelmeztetni, mert ha akartartak volna sem tudtak volna messzire menni, út, se ösvény, csak kövek, fák, sötétség mindenfelé. Inkább a parton maradtak, levették a cipőjüket, hogy járjanak egyet a puha, meleg homokban. Mennyire élvezték! Eustace, aki melleleg botanikusnak készült, sorra nézegette, tapogatta a számára eddig ismeretlen növényeket, virágokat. (Már amennyire látott!) Nem volt kedvük még lepihenni, ezért együtt rövid sétára indultak.

— Nézzétek csak! Mik azok ott? — mutatott előre Drinian.

— Mintha magas tornyok lennének — mondta Caspián.

— Inkább óriásfáknak nézem — szólt Eustace.

— És ha óriások, — kérdezte Edmund sejtelmes hangon.

— Az a legjobb, ha odamegyünk és közelről megnézzük Őket — ajánlotta a mindig józan Reepicheep.

— Várom lehet — találgatta Lucy és látszott, az ő feltevése jár legközelebb az igazsághoz. Odaértek. Négyszögletes tér volt előttük, óriási kődarabokkal körberakva, de fedele nem volt. A tér közepén

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

hosszú asztal állt, rajta vörös bársony terítő, ami lógott a földig. Az asztal mellett kőszékek sorakoztak, prémmel borítva rajtuk selyem párnák. Az asztalon! Azon volt ám a csuda! Ilyet még Cair Paravel falai sem láttak! Sült pulykák, kacsák, libák sorakoztak ezüst tálakon, köretek sokféle változatban, gyümölcsökből hatalmas hajó volt kirakva, mellette szőlő- és szilvaszemekből csónakok sorba rakva. Cukrozott gyümölcsök díszeltek egy másik tálon, aztán fagylalt üvegkelyhekben, rajta színhab csigaformából öntve. Borospalackok gyöngyöztek a tányérok mellett, mintha percekkel ezelőtt hozták volna föl őket egy hűvös pincéből. Arany- és ezüstkupák, díszes faragások vonták magukra a figyelmet. És az az illat! Azok az ínycsiklandozó falatok! Óriási volt a kísértés!

— Ez már igen! — lelkesedett és ámuldozott Lucy.

Óvatosan közelebb léptek.

— Hol van a vendégsereg? — csodálkozott Eustace.

— Éppenséggel mi is lehetnénk — próbálkozott az ajánlattal Rhince.

— Nézzetek oda! — mutatott Edmund az asztalfőre.

Három szék nem volt üres. Valamik (vagy valakik?) ültek rajta.

— Mik azok? — suttogta ijedten Lucy. — Mintha három óriás hód ülne ott.

— Vagy egy nagy madár fészket rakott a székekre — találgatta Edmund.

— Vagy csak egy köteg szalmát raktak oda — nevetgélt Caspian.

Reepicheep nem szólt semmit, hanem fölászott az egyik székre, onnan az asztalra, végigült ott a kupák, tálcák között egészen az asztal felső sarkáig. Jól megnézte, megtapogatta az „ismeretleneket”, majd nagyot ugrott és odakiáltott a többieknek:

— Gyertek ide nyugodtan, ne féljete. Ezekről nem kell tartani.

Odamentek és akkor látták, hogy három férfi ül a székeken, bár még közletről is nehéz volt felismerni őket. Hajuk teljesen ősz volt, és olyan hosszúra nőtt, hogy arcukat teljesen elfödte, szakálluk mélyen lelógott az asztalról, elborítva az előttük fekvő tányért, poharakat, evőeszközöket. A haj és a szakáll egybenőtt, le egészen a földig, ill. a hátukat, a széket szintúgy beborította. Mintha földig érő fátyollal takarták volna le mindhármukat.

— Halottak? — kérdezte Caspian némi undorral.

— Nem hiszem, uram — válaszolta a szokásos magabiztossággal Reepicheep. — A bőrük meleg és érzem a pulzust is.

— Régóta alhatnak — állapította meg Eustace —, ha ilyen hosszúra nőtt a hajuk meg a szakálluk.

— Ez csak bűvös álom lehet — mondta Lucy. — Mióta erre a szigetre léptem, a levegőben érzem a varázslatot. Talán azért jöttünk ide, hogy megtörjünk ezt a varázst.

— Próbáljuk meg mindjárt — és Caspian rázogatni kezdte a hozzá közel ülő alakot.

Úgy látszott, eredményes lesz a próbálkozás mert a férfi fölhorkant és nagyokat nyögött. Majd ezt mondta. „Tovább nem megyek észak felé. Vissza Narniába!” Aztán visszazuhant mély álmába, sőt a feje még lejjebb bukott a mellén, további ébresztési kísérlet pedig teljes kudarcot vallott. A másodikkal ugyanúgy jártak. Ő is mondott valamit: „Nem azért születünk, hogy állatok módjára éljünk. Menjünk tovább, kelet felé!” Aztán folytatta az alvást. A harmadik csak ezt kiáltotta. „Mustárt ide!” És aludt tovább.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Keletre menni? Nézzétek a gyűrűket! Ezt a tervet csak a lordok ismerhették! — gondolkozott hangosan Caspian.— Ezek szerint ez a három alvó férfi Lord Revilian, Lord Argoz és Lord Mavramorn.

— Valahogy fel kellene ébresztenünk őket. Mit tegyünk? — töprengett Lucy.

— Elnézést hölgyem és uraim — hajolt meg előttük Rhince — előbb talán leülhetnénk. Nem eszünk mindennap ilyen falatokat.

— Isten ments! Hozzá ne nyúlj! — intette le Caspian.

— Bizony! Bizony! — kiáltották a matrózok. — Hátha mérgezett! Minél előbb indulunk vissza a hajóra, annál jobb. Attól függ, vajon ez a három lord az ételtől alszik-e hét éve, vagy sem.

— Semmi pénzért nem nyúlnék hozzá! — tiltakozott Drinian.

— Olyan sötét lett! — tekingetett körbe Rynelf.

— Vissza! Vissza! — kiabálták a matrózok.

— Én is azt hiszem, vissza kell mennünk — bólintott Edmund. — Majd holnap meglátjuk, mit kezdetünk velük. Jobb nem ennünk az ételből és messze elkerülni ezt a helyet. Veszélyt érzek a levegőben.

— Egyetértek Edmuddal abban, hogy a matrózok visszatérjenek a hajóra. Én mindenestre maradok — mondta Reepicheep.

— Mi a csoda?? — bámult az egérre Eustace. Mert — folytatta nekibátorodva Reepicheep ez egy igazán nagy és izgalmas kalandnak látszik. Nem hagyhatom ki.

— Veled maradok — tette az egér vállára a kezét Edmund.

— Én is! — kiáltott fel Caspian.

— Ugye én is maradhatok? — kérdezte tőlük Lucy.

Végül Eustace is beadta a derekát. Tőle nagy áldozat volt, hiszen semmitől sem félt jobban a „sárkánykaland” óta, mint a váratlan meglepetésektől.

— Óva intem önöket, uraim... — kezdte Drinián, de látta, hogy hiába.

— Nem, kapitány, kár a fáradságért — intette le Caspian. — Menj vissza a hajóra és tedd dolgodat.

Drinian és a legénység eltávozott, ők ötven maradtak. Először csak kerülgették az asztalt hol ezt, hol azt a széket próbálgatták. Mindenki furcsán érezte magát, de egyik sem mondta hangosan. Leülni oda, ahol ilyen asztaltársaság van! Rágondolni is rossz! Egymásnak kiabáltak: „Itt jó lesz!” „Nem! Inkább ide!” „Miért nem oda ülsz?” Aztán végre helyet foglaltak, pontosan az asztal közepénél, se túl közel, se túl távol a három alvóhoz. 10 óra felé járhatott az idő, teljes sötétség borult a tájra. Keleten, az ég alján furcsa csillagképek ragyogtak, bár Lucy jobban szeretett volna inkább Narnia csillagaiban gyönyörködni. Beburkolóztak köpenyeikbe és csöndben várakoztak. Próbálkoztak ugyan, hogy szót váltsanak egymással, nem sok eredménnyel. Inkább ültek és hallgattak. Csak a tenger morajlás hallatszott az éjszaka csöndjében. Órák teltek így, és mintha egy évszázad suhant volna el fölöttük. Aztán történt valami, ami alaposan kiverte szemükből az álmodást, a csillagok másképp rendeződtek. Az égbolt sötét volt, csak keleten szürkült az ég alja. Szólni sem tudtak meglepetésükben, ugyanis a kőoszlopok mögött, a hegy oldalában kinyílt egy ajtó, és éles fény szűrődött ki rajta. Egy alak lépett ki, mögötte becsukódott az ajtó. Gyertyát tartott a kezében. Egyre közelebb és közelebb jött hozzájuk, majd megállt szemben velük az asztal másik oldalán! Magas, karcsú nő volt, hosszú, világoskék, fátyolszerű lepel borította a testét, karjait szabadon hagyva. Szőke haja a vállára borult. Olyan gyönyörű volt, hogy a Napra lehetett nézni, de

reá nem. Az ezüst gyertyatartót az asztal közepére helyezte. Természetes körülmények között a lángot elfújta volna a tenger felől áramló szél, de ennek a gyertyának a lángja olyan egyenesen állt, rebbenés nélkül, hogy ez csak mágikus varázslat hatására történhetett. Az ezüst- és aranykupák, tálak megcsillantak a sápadt fényben. Lucy most vette észre — ami eddig elkerülte figyelmét a sötétség miatt — hogy egy kőből faragott, élesre csiszolt kés hever az asztal közepén, keresztbe fektetve. Se az idegen, se ők nem szóltak, csak bámulták egymást. Először Reepicheep, aztán a többiek álltak fel a helyükről, mert érezték, hogy rendkívül fenséges lényel állnak szemben.

— Ti, akik messziről jöttetek Aslan asztalához, miért nem esztek, és isztok kedvetekre? — törte ég a csendet az ismeretlen hölgy nyájas hangon.

— Kisasszony — hajolt mélyre Caspian — óvakodtunk enni abból az ételből, amelyik három barátunkat hosszú évek óta alvásra kenyszeríti.

— Pedig meg sem kóstolták — ingatta a fejét a nő.

— Akkor miért alszanak már évek óta? — kérdezte Lucy.

— Hét évvel ezelőtt messzi földről egy hajó érkezett a szigetre. Vitorlája cafatokban lógott, a hajó pedig épp hogy szét nem esett. Három lord és a matrózok elvetődtek ehhez az asztalhoz, úgy, mint most ti. Az egyik így szólt: „Jó helynek látszik. Hagyjuk a hajót, úgyszólván roncs már, üljünk le, együnk és maradjunk itt.” A másik vitába szállt vele: „Inkább próbáljunk meg nyugat felé fordulni, visszatérni Narniába, hátha Miraz meghalt azóta.” A harmadik dühbe jött, rácsapott az asztalra és így kiáltott: „Nem! Nem és nem! Azért jöttünk, hogy küldetésünket bevégezzük. Feladatot vállaltunk és azt végre is hajtuk! Megpihenünk és holnap tovább hajózunk kel felé.” Erre a többiek is méregbe gurultak, veszekedni kezdtek és ekkor az egyik lord fölemelte el a kést az asztalról, hogy a társaira támadjon. Amint ujjai a kést érintették, a három lord mély álomba szenderült. A varázslat azóta is tart. Hogy a matrózokkal mi történt? Eltűntek? A föld nyelte el őket? Elpusztultak? Vagy visszatért Narniába? Nem tudom.

— Milyen kés ez? — kíváncsiskodott Eustace.

— Nem ismered? — csodálkozott a hölgy.

— Én ismerem — szólt közbe Lucy. — Láttam már. Ha jól emlékszem, ez az a kés, amivel a Fehér Boszorkány halálra sebezte Aslant a kőtáblánál sok-sok évvel ezelőtt.

— Úgy van — bólintott a hölgy — még akkor ide került, hogy itt is maradjon az idők végezetéig.

Edmund a rázúduló emlékek miatt (amit a kés látványa idézett föl benne), kezdte kényelmetlenül érezni magát, és így szólt:

— Remélem, hölgyem, nem fogsz minket gyávának, sem udvariatlannak tartani, ha nem nyúlunk az ételhez. Utunk során annyi furcsa, meglepő és veszélyes kalandban volt részünk, hogy muszáj óvatosnak és megfontoltnak lennünk, mielőtt bármit teszünk. Amikor téged hallgatlak, elhiszek mindent, amit mondasz. Mégis! Sosem lehet tudni! Honnan tudjuk, barát vagy, és nem ellenség?

— Valóban nem tudhatjátok. Vagy hisztek nekem, vagy nem — hangzott a válasz.

Egy percnyi csönd után Reepicheep sipító hangján megszólalt:

— Felség — fordult Caspianhoz — tölts bort poharamba, hadd igyák a hölgy egészségére!

Erre a többi is bátorságra kapott és követték egér példáját. Ki voltak éhezve és szomjazva, úgyhogy nekiestek az ételnek, italnak, elfeledve mindazt az óvatosságot, amit Edmund percekkel ezelőtt még bizonygatott.

— Miért hívják ezt Aslan asztalának? — kérdezte teli szájjal Lucy az előtte helyet foglaló fiatal nőtől.

— Az ő parancsára volt. Meghagyta, hogy azok, akik nagyon messziről érkeznek erre a szigetre, (sokan a Világ végének hívják ezt a helyet), tudjanak bőségesen enni és inni a hosszú és fáradságos útjuk után.

— Hogyhogy az étel közben nem romlik meg? — érdeklődött a gyakorlatias észjárású Eustace.

— Mindennap újra meg újra meg van terítve — válaszolta a hölgy.

— Mit tudunk tenni az alvókkal, — érdeklődött Caspian. — Ismeretes volt egy történet Narniában, (ahonnan ők jöttek), amit mindenki ismert. Úgy szólt, hogy majd jön egy király vagy egy királynő egy kastélyba, ahol mindenki varázslatos álom foglya, és a királynő csókja fogja csak megtörni ezt a varázslatot. Sajnos, itt a helyzet kicsit más. Mondd, mit tegyünk?

— Apám biztosan fogja tudni — válaszolta a hölgy.

— Apád??! Ki ő? Hol van? — kérdezték szinte egyszerre.

— Ott van! — mutatott a háta mögé a hegyoldalra a hölgy, ahonnan ő is kilépett.

Egy ajtó körvonala rajzolódott ki a reggeli szürkületben. Észre sem vették, hogy időközben fájuk virradt.

XIV.

A világ végének kapujában

Ugyanaz az ajtó nyílt ki megint, amin a hölgy is kilépett órákkal azelőtt. Egy alak tűnt fel, hasonlóan magas, de nem olyan karcsú. Gyertya nem volt a kezében, mert a hajnali szürkületben már fölösleges lett volna. Közelebb jött és most látták, hogy egy öreg ember, bizonyára az ismeretlen fiatal nő apja. Szakálla a térdét verdestél ősz haja a derekáig ért, puha bőrből készült gazdagon díszített kaftánt viselt. Tiszteletet ébresztett mindenkiben, aki csak ránézett. Szótlanul felemelkedtek a helyükről, de az öregember nem szólt hozzájuk, nem is üdvözölte őket, hanem a lányához lépett. Majd mindketten kelet felé fordultak és kitárt karokkal énekelni kezdtek. Bárcsak lekottázhatnám nektek azt a dalt, vagy legalább leírhatnám a szövegét! Később egyikük sem tudta visszaidézni az emlékezetében, pedig olyan csodálatos volt, hogy még hozzá hasonlót nem hallottak eddig életükben. Lucy elnevezte „kora reggeli dalnak”. Daloltak szünet nélkül, míg keleten az ég alja világosodni kezdett. Egy felhő, mely kezdetben csak egy foszlány volt, egyre nőtt, majd ezüstös színnel ragyogta be a tengert, a szigetet. Megállás nélkül énekeltek. Keleten, az ezüstös szín vörösre változott, a felhő eltűnt, a Nap szórni kezdte első sugarait, míg Aslan asztalát el nem érte, és az egyik sugár az asztalon fekvő késen állapodott meg. Caspian és a többiek útjuk során többször látták már úgy, mintha a Nap korongja nagyobb lenne, a fénye még vakítóbb, mint otthon. Ezúttal sejtésük bizonyossá vált. Alig bírták a szemüket nyitva tartani, hát még a Napba nézni! Később Edmund úgy emlékezett vissza, hogy a sok-sok izgalommal teli reggel közül ez volt a legemlékezetesebb és a leggyönyörűbb. Most bizonyosodtak meg arról, hogy tényleg a világ végének kapujában állnak. Aztán valami a Nap közepéből repülni látszott: azt inkább csak érezték, mint látták, mert a vakító fényözönbe nézni lehetetlen volt. A levegő dallal telt meg, az apa és lánya dalához hasonlított, de olyan nyelven, amit egyikük sem értett. Pillanatok múlva az „énekesek” is láthatóvá váltak. Óriás testű, fehér tollú madarak szálltak lassú szárnyuhogással a levegőben. Több százan lehettek. Ellepték a fűvet, fákat, bokrokat, az égboltot, mindent. Mintha hólepel fedte volna be a világot. Lucy vállaira is telepedett kettő, nagy szárnyai a szemébe lógtak, alig látott, de azt még igen, hogy egy fehér madár, amelyik nagyságával és fehérségével kitűnt társai közül, egyenesen az öregemberhez repült. Csőrében valami apró golyófélet tartott, ami szikrázott a napsütésben. Az öregember szájába ejtette. A dal abbamaradt, és a madarak serénykedni kezdtek az asztal körül. Fölcsíptek mindent: ételmaradékot, üvegeket, poharakat, tálakat, térítőt, evőeszközöket és messze repültek velük. Ezúttal nem énekeltek, csak szárnyuhogásukat hallották. Az asztal üresen és kopáran állt, a három lord változatlanul az igazak álmát aludta. Most az öregember az idegenek felé fordult és üdvözlésre tárta szét a karjait.

— Uram — hajolt meg előtte Caspian — megmondaná nekünk, hogyan kelthetnénk életre mélyen alvó barátainkat?

— Örömmel, fiam — válaszolta készségesen az öreg. — Ahhoz, hogy megtörjétek a varázslatot, el kell hajóznotok a Világ végére, vagy

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

legalábbis megközelíteni, amennyire csak tudjátok. Valaki közületek ott kell, hogy maradjon és ti nélküle tértek ide vissza.

— Mi lesz azzal, aki ott marad? — ráncolta a homlokát Reepicheep.

— Egyedül megy tovább, és sose tér vissza ebbe a világba.

— Semmire sem vágyom jobban — jegyezte meg az egér, és most nagyon komolynak látszott.

— Közel vagyunk már a Világ végéhez? — kérdezte Caspian. — Tudsz valami támpontot adni a további utunkhoz?

— Láttam valamikor én is, sok-sok évvel ezelőtt, nagyon magasról. Olyan tanáccsal nem tudok szolgálni, aminek mint hajósok hasznát vehetnétek.

— Akkor a levegőben szálltál és úgy néztél le? — hitetlenkedett Eustace.

— Hosszú úton voltam akkor — válaszolt az öregember. — Ramandu vagyok. Látom, még sosem hallottatok rólam. Nem csodálom, hiszen ti nagyon fiatalok vagytok még. Csillag voltam valamikor, aztán ember lettem. Sok minden történt azóta a világon, sok minden megváltozott.

— Nahát! Mik vannak? — morogta fogai között Edmund.

— Nem lehetsz már többé csillag? — kíváncsiskodott Lucy.

— Az vagyok most is, kislányom, csak másképpen. Hiába! Fölöttem is eljár az idő. Öregségemre erre a szigetre kerültem, itt fokozatosan megszabadulok az öregségtől. Az egyik madár, minden reggel hoz nekem a Napból egy tüzes golyót, amit ha megeszem, mindig egy-egy év visszafelé pereg az életemből. Amikor majd újra annyi idős leszek, mint egy tegnap született csecsemő, előlről kezdek a csillagpályámat.

— A mi világunkban a csillag egy élettelen gázhalmaz, ami égés útján nyeri a fényét — fejtegette a tudós fölényével Eustace.

— A te szempontodból igazad van. Ezt tanuljátok az iskolában és így is van rendjén. De itt, a mi világunkban, láthattad és tapasztalhattad utad során többször is, hogy sok minden másképpen történik. Nektek magyarázzam, akik már találkoztatok Coriakinnal is?

— A varázsló is csillag volt valamikor? — kérdezte kíváncsian Lucy.

— Az ő helyzete egy kicsit más — mosolygott Ramandu. Szegény ugyan emberi alakot kapott, de elsősorban azért, hogy azokat az átkozott, rakoncátlan egy lábúakat megrendszabályozza. Ez büntetés volt neki, nem pedig egy élet munkája utáni megérdemelt jutalom. Az vigasztalja őt, hogy már nem tart sokáig a feladat és újra folytathatja útját az égbolton felfrissülve, megfiatalodva.

— Mit követett el, hogy büntetést kapott? — kérdezte Caspian.

— Fiam, ezt ember meg nem értheti, fel nem foghatja. Fölösleges magyaráznom. Hibát követett el és megbűnhődik érte. Most gyertek! Ne vesztegessük tovább az időt fecsegéssel! Elhatároztátok magatokat a további útra, elhajóztok-e keletre, a Világ végéig, majd vissza ide? Ott marad-e valaki közületek örökre, az idők végezetéig? Megtöritek-e a varázslatot? Vagy esetleg visszatértek anélkül, hogy a Világ végére jutnátok?

— Ez nem lehet többé vita tárgya — szögezte le határozottan Reepicheep. — A három lordot meg kell szabadítani az örökös álmotól.

— Én is úgy gondolom — helyeselt Caspian. — A szívem szakadna meg a bánattól, ha most vissza kellene fordulnunk. Csupán a legénység miatt vagyok kissé nyugtalan. Eredetileg abban állapodtunk meg, hogy felkutatjuk apám hét elveszett vagy elpusztult legjobb barátját. Arról

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

nem volt szó, hogy a Világ végére is elhajózunk! Ha tovább mennénk, rögvest kitalálnák a szándékunkat. Bátor, erős, hűséges emberek, de azt is tudom, hogy már nagyon fáradtak, és — bár nem mondják, de látszik rajtuk: vágyakoznak haza Narniába. Nincs jogom beleegyezésük nélkül vállalkozni a további útra. Itt van még Lord Rhoop is! Legfőbb vágya teljesen megnyugodni egyszer, álmok nélkül, mélyen elaludni, nem pedig újra ismeretlenség felé hajózni. Szóval...

— Fiam, nagyon megértelek és igazat adok neked abban, hogy embereket (főleg barátokat, hűséges társakat) becsapni a legaljasabb dolog a világon. Ilyen módon tartós sikert senkinek sem sikerült elérnie. Első dolgod legyen, hogy véleményüket kéred a továbbiakról. De ki az a szegény, csalódott embertársatok, akit az előbb emlegettél?

Caspian röviden elmesélte Lord Rhoop történetét.

— Azt hiszem, segíthetek rajta. Azt nyújtanám neki, amire a legjobban vágyik. Itt az alvás mélységesen mély tud lenni, és főleg álmok nélküli. Hozd őt ide, igyon a felejtés italából és hosszú, mély álomba fog zuhanni, mint három társa. Legalábbis addig, míg vissza nem tértek. Nem lesz vele gondotok tovább.

— De jó! — örvendezett Lucy. — Nagyon boldog lesz. Gyerünk érte máris!

Ebben a pillanatban hangokat és lábdobogást hallottak. Drinian és a legénység csörtetett feléjük a tengerpart felől. Nagy ámulatba estek, mikor Ramandut és a lányát megpillantották. Olyan méltóságteljes volt a megjelenésük, hogy a matrózok tisztelettudóan leemelték a sapkáikat előttük, majd rápillantottak az asztalra is és csalódottan vették tudomásul, hogy üres, sőt még az edények is eltűntek róla.

— Kapitány, küldjön két embert Lord Rhoopért most azonnal. Tudassa vele, hogy három társa a lordok közül itt van, álmok nélküli álmukat alusszák, és ha kívánja, társulhat hozzájuk — adta ki a parancsot Caspian. Utána az asztalhoz ültette a többieket és közölte velük a további tervet. Mikor befejezte, senki sem mozdult, senki sem szólt. Végül Bowman, a legtalpraesettebb és leghűségesebb matróz felállt a helyéről és így szólt:

— Régóta meg szeretnénk volna már kérdezni Felség, de nem volt rá eddig megfelelő alkalom! Egyáltalán hazajutunk-e valamikor az életben, ha tovább folytatjuk az utazást. Igazán azt sem tudom, merre járunk, hol vagyunk, megláthatjuk-e még valaha a hazánkat. Az élelmiszer- és víztartalékról most nem is beszélek!

— Buta beszéd! — legyintett Drinian. — Mindig számíthatunk olyan szélre, ami segít hazajutni Narniába.

— Ez igaz, kapitány — folytatta Bowman. — Mégis, ha rajtam múlna a döntés, már most hazafordítanám a hajót.

— Annyi időnk azért még van, hogy megebédeljünk?! — türelmetlenkedett Edmund.

— Ez az asztal minden napnyugtakor roskadásig tele van rakva minden jóval, mi szem-szájnak ingere — magyarázta az öregember.

— Viccelsz, öreg! — csóválták a fejüket a matrózok.

Rynelf váratlanul fölállt és szót kért.

— Felség! Barátaim! Röviden szeretnék szólni. Senki sem kényszerített engem erre az utazásra, saját jószántamból vállalkoztam rá. Nemcsak én, hanem ti is úgy indultatok Narnia kikötőjéből.

Meglepődve és csodálkozva hallgattuk királyunk előbbi szavait. Mi, matrózok mindig is büszkék voltunk arra, hogy szabad emberek

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

vagyunk, szabad akarattal. Jobb egy föld alatti lyukban szabadon élni, mint szolgaként palotában dőzsölni. Nem tudom, értitek-e amit mondani szeretnék. Ha most visszamegyünk és elmeséljük, hogy a Világ végének küszöbén álltunk és úgy indultunk haza, hogy még egy lépést tettünk előre — kinevettetjük magunkat, úgy mint azok az egy lábúak a varázsló szigetén.

Néhányan éljenetek a matrózok közül, a többség viszont összehúzott szemmel, mogorván ült a helyén.

— Attól félek, nem a legjobban alakul a helyzet — súgta Edmund Caspiannak. — Mi lesz, ha leszavazzák az indítványodat?

— Várj! Még van egy kártyám, amit kijátszhatok az ügy érdekében.

— Te nem akarsz beszélni? — súgta az egér fülébe Lucy.

— Nem. Miért kellene nekem beszélnem? — válaszolt Reepicheep olyan hangosan, hogy mindenki felkapta a fejét. — Én már döntöttem. Ha lehet, tovább utazom a tengerjáróval, ha nem, akkor sem esem kétségbe. Beugrom a vízbe és négy lábam segítségével addig csapkodok, míg célt nem érek. Ha közben elfáradnék, nem futná tovább az erőmből, akkor fölneznék még egyszer az égre és úgy végezném be az életemet, hogy mindent megtettem, ami tőlem telt.

— Hallottátok? — kérdezték egymást a matrózok zavarodottan. Míg az egyik epésen megjegyezte: „Csak nem egy egér fogja megmondani, mit tegyünk?!” Ebben a pillanatban Caspian emelkedett fel a székéről.

— Barátaim! Úgy látom, nem értettétek meg a tervemet. Úgy beszéltek, mintha rátok kényszerítettem volna az akaratomat, vagy könyörögtem volna, hogy gyertek velem. Tudjátok jól, ez nem így van. Önként és szívvél-lélekkal vállaltátok a hosszú úttal járó nehézségeket. Nekünk ötünknek küldetésünk van, amit becsületbeli kötelességünk teljesíteni. Ez pedig nem más, mint elérkezni a Világ végére. Óriási a felelősségünk, mikor kiválasztjuk azokat, akik ebben a nem mindennapi feladatban a társaink és segítők lesznek. Természetesen csak a legkitűnőbb, legbátrabb, leghűségesebb emberekre gondolhatunk. Sosem állítottam, hogy mindenki alkalmas erre a feladatra. Ezért kell most komoly tárgyalásokba bocsájtkoznom Lord Driniannal és Rhince másodkapitánnyal, hogy közösen döntsünk a résztvevőkről. Majd emelt hangon így folytatta: — Csak az jöjjön velünk, aki szereti hazáját és királyát, aki becsületes és tiszta szándékú, aki segítőkész és vállalja a további úttal járó veszélyeket és kockázatot! Vitézemmé teszem őket és gazdaggá egész életükben! Éljen Aslan! Majd halkán így folytatta: — Most rajtatok a sor. Fél órán belül összeírjuk a neveket. Menjetek és gondolkozzatok.

Csönd lett, olyan csönd, hogy a légy zümmögését is hallani lehetett. Az emberek lassan fölemelkedtek a helyükről, kisebb-nagyobb csoportokban szétszéledtek a szélrózsa minden irányába. Látszott, hogy Caspian beszéde elevenükbe talált.

— Most pedig Lord Rhoop következik — sóhajtott kimerülten Caspian.

Rhoop már régóta ült az asztal végében anélkül, hogy bárki figyelmet fordított volna rá. A vita hevében észrevétlenül helyet foglalhatott egy üres széken, mégpedig pontosan az alvó Lord Argoz mellett. Mögötte állt Ramandu lánya, mintha segíteni akarná. Az apa is odajött és bal kezét Rhoop ősz hajára tette. Világos volt, a Nap sütött, mégis jól látták, amikor ezüstös fény áradt ki az öregember kezéből. Rhoop durva és

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

állandóan ijedt, csalódott arcvonásai elsimultak, sőt mosolygott. Egyik kezét Caspian felé nyújtotta, a másikat Lucy felé. Úgy tűnt, mondani akar valamit. Arcán földöntúli boldogság ömlött szét, mint aki tökéletes boldogságot érez. Aztán szempillái lassan lecsukódtak, feje mellére hanyatlott és egy pillanat alatt mély álomba szenderült.

— Szegény Rhoop — sóhajtott Lucy. — De sokat szenvedhetett! Örülök, hogy örült és boldogan aludt el.

— Ne törődj vele! Alszik és kész! — csípett Lucy karjába Eustace.

Ezalatt Caspian beszédének hatása érlelődött a matrózok lelkében, agyában (talán egy kis varázslat is besegített!) Eddig annak örültek, hogy kimaradtak a további herce-hurcából, de most úgy érezték, Isten ments hogy bármelyikük is kimaradjon a végső kalandból, ami rájuk vár. Sőt! Szégyelltek volna magukat azok, akik arról a bizonyos listáról kimaradtak volna! Egyre többen határozták el magukat a továbbhajózásra, egyre kevesebbek akartak visszafordulni. Fél óra sem kellett ahhoz, hogy a helyzet gyökeres fordulatot vegyen. Végül három makacs ember maradt, aki a hazatérést szorgalmazta, de ki ügyelt már rájuk! Jobbnak látták nem hangoskodni, mert még otthagyták volna őket a szigeten. Azt pedig egyik sem akarta, inkább ők is csatlakoztak a többiekhez. Visszaültek a helyükre, Aslan asztalához, és meghallgatták Caspian úttal kapcsolatos végső utasításait. Caspian ráállt, hogy elfogadja az összes jelentkezőt, nem tett kivételt. Az utolsó pillanatban a három ellenző közül az egyik mégis meggondolta magát, és inkább a szigeten akarta megvárni őket, míg visszatérnek. Később nagyon megbánta az elhamarkodott döntését és egész idő alatt, míg a hajó utasaival távol volt, kimondhatatlan vágyat érzett, hogy velük legyen. A szigeten minden nap esett az eső, Ramandu és lánya nem sokat törődtek vele — így valóban minden nap kínszenvedésnek tűnt. Még enni sem volt kedve a minden este újra megtérített asztalnál, a négy alvó lord látványa miatt. A finom falatoknak, italoknak is más ízük lett!

A nagy elhatározás estéjén alaposan belakmározta Aslan vendégmarasztaló vacsorájából. Korán reggel, keleti széllel a hátukban elindultak a kitűzött irány felé. Caspian — mielőtt a csónakba lépett volna — az ifjú nőhöz fordult és így szólt:

— Hölgyem! Remélem, hamarosan újra találkozhatunk.

Ramandu lánya hosszasan rajta felejtette a tekintetét és elmosolyodott.

A tenger csodái a világ végén

Alighogy Ramandu és a lánya eltűnt a szemük elől a parton, figyelmüket a keleti égboltra irányították. Minden pillanatban nyilvánvalóbban érezték, hogy a Világ vége felé közelednek. Minden megváltozott. Úgy kezdődött, hogy egyre kevésbé voltak álmosak, éhesek, szomjasak. Aztán fojtott hangon, halkán vagy suttogva váltottak szót egymással. A Nap! Az volt ám a különös! A mérete kétszer, háromszor akkora volt, mint máskor. Ezért a fényesség is sokkal nagyobb volt körülöttük. Legfurcsábbak a fehér madarak voltak, amik minden reggel, napfelkeltekor előzönlöttek az égboltot, énekükkel elandalították őket, aztán messzire szálltak, Aslan asztalához, Ramandu-szigetére. Nemsokára újra feltűnedeztek, szájukban tartva élelmiszermaradékot, tányért, poharat, evőeszközöket.

— Milyen átlátszó a víz! — vizsgálta a tenger mélyén Lucy a második nap csöndes délutánján. Tényleg, hihetetlenül tiszta, áttetsző volt a víz. Lucy figyelmét felkeltette egy fekete, cipőnagyságú tárgy, ami a hajóval azonos sebességgel haladt alattuk. Először azt hitte, a fedélzetről valami a vízbe vetíti az árnyékát. „A száraz kenyér, amit a szakács kirakott a hajó szélére? Vagy a kötélcsomó, ami a csónakot tartja? Nem. Egyik sem. Mi lehet az?” A feketeség hirtelen nőni kezdett, majd visszazugorodott eredeti alakjára.

Lucynak eszébe jutott, hogy már látott hasonlót... valamikor... valahol... Szemeit becsukta, füleit befogta, hogy erősen koncentrálni tudjon, hátha eszébe jut... Fölkiáltott: „Hát persze! A vonaton.” Ha vonaton utazunk, napsütésben, akkor láthatjuk, hogy az ablakon át a vonat árnyéka rávetítődik a kinti tájra, (mezőre, domboldalra). Az árnyék nem változik mindaddig, míg a vonat nem tér ki pályáján. Mihelyst kanyarodik vagy távolodik, az árnyék is aszerint változik: hirtelen megnő vagy eltűnik, aztán újra visszaváltozik eredeti méretére. Ugyanezt a jelenséget figyelhette meg Lucy a vízben. „Ez a mi árnyékunk! A hajónké!” — tapsikolt. Amikor a tengerfenék megemelkedik, az árnyék megnő, aztán visszaalakul. „Ilyen tiszta lenne a víz, hogy még ezt is látni?” Egyre jobban meresztette a szemeit. Mintha elsüllyedt tengeralatti erdősáv fölött haladtak volna. A növények, a fák, a bokrok jobbra-balra lengtek, mintha szél fújná őket. A sávot egy újabb követett. „Ha arra gondolok, hogy ez erdő, akkor ez lenne az út, ami keresztülvezet rajta. Nini! Itt van megint egy erdő! Milyen érdekes! Aha! Itt a vége. Végig követni tudom az utat. Mintha rajta járnék. Most meg tengerpartot látok, sziklával.” A hajó árnyéka többszörösére nőtt, a tengerfenék sekélyé vált. Az út girbe-gurbán vezetett tovább. Most hegy emelkedett a tenger fenekén, át kellett siklaniuk fölötte. Ahogy Lucy hátranézett, úgy látta, mintha hegytetőről vetne vissza egy pillantást. Bár a tenger tündöklően kék volt, mégis a mélyén, a dombok, erdők zöld színben csillogtak.

Tovább nem nézelődött hátrafelé, mert újabb látnivaló kínálkozott a mélyben. Az út felvezetett a hegyre, majd a másik oldalon lefelé. Apró foltocskák mozogtak szerteszét, fehér elefántcsonkhoz hasonló színük volt. Lucy egyre jobban meresztette a szemeit, és ahogy a nap

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

átvilágította a vizet, nem akart hinni a szemének. Jól megdörzsölte, de a kép nem változott. Tornyokat, háztetőket, kastélyokat, várakat látott. „Ez egy város, vagy egy hatalmas vár és környéke! Miért építették ilyen magasra? (Sok idő múlva, amikor Angliában a tengeri utazásról beszélgettek, Lucy arra gondolt, hogy a tengeri lények azért építkeznek hegyek tetején, mert minél mélyebb a tengerfenék, annál sötétebb, hidegebb és veszélyesebb. Ott él a Tengeri kígyó, a különböző ragadozók. Fönt bizonyára meleg van és biztonság.)

Áthaladtak a tengeri város fölött. Az út eltűnt. Most egy óriási park fölött jártak, tele virágágyásokkal, díszcserjékkel. Aztán elakadt a lélegzete: emberek fedezték fel a mélyben. Egy tucat lehetett, lovon ültek. Nem tengeri csikón, amit múzeumokban mutogatnak, hanem igazi lovakon, persze méretüknek megfelelően. Nemes vitézek lehettek, mert még magasból is Lucy tisztán láthatta rajtuk a páncélinget, sisakot, díszes ruházatot. „Jaj, vigyázzatok! — kiáltott fel. — Felétek úszik egy nagy hal!” Ami ezután következett, az felülmúlta minden elképzelését. Valahonnan, a lovasok mögül (alól? felül?) előbukkant egy apró hal, ficánkolva, kacsázva és megközelítette a nagy halat, majd egy hirtelen mozdulattal elmarta és magával vonszolta az áldozatát. A lovasok nyugodtan ültek és nevettek. A kis „vadászhal” zsákmányával eltelve a lovasok mögé húzódott. Most egy másik „vadász” bukkant fel, zsákmányra lesve. „Ez egy vadászat lehet!” — csodálkozott és nevetgélt Lucy magában. Hirtelen megváltozott a kép. Észrevették a nagy, fekete árnyékot fölöttük. A halak villámgyorsan elsiklottak, a lovasok pedig fölfelé kúsztak, hogy szemügyre vegyék a szokatlan látványt. Annyira közel merészkedtek a hajóhoz, hogyha Lucy szólta volna hozzájuk, bizonyára meghallották volna. Most látta csak, hogy a lovasok nők és férfiak vegyesen. Némelyik a fején koronát viselt, mások vastag gyöngysorokat. Testüket mintha elefántcsontból faragták volna, hajuk sötétbordó színű volt. A vezető (király?) a csapat élén lovagolt, és büszkén, kihívóan nézett Lucyval farkasszemet. Lándzsáját megforgatta a kezében. A többiek követték a példáját. A nők arca ijedséget és meglepődést tükrözött. Lucy látta, hogy életükben bizonyára először találkoznak hajóval, illetve emberi lényvel. „Hogyan is láthattak volna hajót ezen a vidéken?”

— Mi olyan érdekes, Lu? — hallotta a kérdést a feje fölött.

Lucy annyira elmerült a szokatlan látnivalókban, hogy szólni is alig tudott, karjai, lábai elszibbadtak a kucorgásban. Drinian és Edmund álltak mögötte.

— Nézzétek! — mutatott a vízbe Lucy.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Nagyon kérem felségeket, óvakodjanak a túlzott vízbe nézéstől — emelte fel a mutatóujját a kapitány és arca komoly maradt.

— Nem értem — válaszolta Lucy meglepetten.

— Sosem engedem a matrózaimat, hogy sokáig a vízbe nézzenek. Pláne itt! Hallottam már olyan hajósokról, akik szerelmesek lettek a sellőkbe, amint megpillantották őket és menthetetlenül belevesztek a tengerbe. Mások ellenállhatatlan vágyat éreztek, hogy a tenger alatti világban éljenek, ezeket sem lehetett megmenteni.

— Mi már ismerjük a tengeri lényeket! — dobbantott a lábával dühösen Lucy. — Cair Paravel váránál, a tengerparton sokszor felbukkantak a víz színére, hogy üdvözöljenek bennünket vagy énekükkel, táncukkal jókedvre derítsenek.

— Ezek itt szerintem nem ugyanazok, Lu — nyugtatta a testvére. — Emlékszel, azok a levegőn meg a szárazföldön is tudtak élni, ezek biztosan nem. Arcuk és viselkedésük után ítélve legszívesebben megtámadnának, ha lehetőségük lenne rá.

— Mindenesetre... — kezdte Drinian, de nem folytathatta, mert csobbanás hallatszott, majd mozgolódás, futkosás támadt a hajón. „Ember a vízben!” — kiáltotta valaki. Az egyik matróz fölkúszott az árbocra, hogy szétnézzen, mások a kötélhez rohantak, hogy eloldják. Rhince majd kiesett a figyelőkosárból, úgy leste, hol pillantja meg a vízbe pottyant személyt. Nem ember kapálózott a vízben, hanem az egér, Reepicheep!

— Ó, hogy az ördög vinné el! — fogta a fejét Drinian. — Egyedül több bajt okoz, mint a hajó legénysége együttvéve. Bárcsak fölcsípné egy madár és elvinné olyan messzire, hogy sose látnám többé! Vagy jól meg kéne bilincselni, lekötözni és főleg betömni a száját! Látjátok már valahol azt a nyavalyást?

Mindez egyáltalán nem jelentette azt, hogy a kapitány nem szereti vagy netán gyűlöli Reepicheepet. Ellenkezőleg! Kedvelte, szerette és nagyon hiányzott volna neki, ha valamilyen oknál fogva nem lett volna mindig mellette, nem fecsegett volna reggeltől estig a fedélzeten. Úgy volt ezzel az apró állatkával, mint anya a gyermekével. Szereti, óvja és vigyázza, de ha megérdemli, meg is szidja alaposan. Igazán senki sem aggódott, hogy vízbe fullad, mert tudvalevő, hogy az egér jól tud úszni, Reepicheep meg különösen tudott. Ők hárman, akik éppen a víz alatti lényekről beszélgettek, azért nem voltak annyira nyugodtak. Sosem lehet tudni! Lucy aggódott a legjobban. Mindenki a fedélzetről a vízbe bámult, ahol mint egy apró rongycsomó, úszkált az egér. Száját tátogatta, bizonyára torkaszakadtából kiabált valamit szegény, persze senki sem értett egy szót sem.

— Emeljétek ki azt a szószátyár egeret! Majd számolok vele! — adta ki a parancsot a kapitány. Ettől függetlenül saját maga ment a kötélhez, visszaparancsolta az embereket a helyükre és így morgott:

— Remélem, még nem kell segítség, hogy fölhúzzak egy egeret!

Reepicheep lassan mászni kezdett fölfelé a kötélen. Bundája átázott, súlyosabb lett, látszott, keservesen húzza magát fölfelé. Ahogy mancsait a fedélzetre tette, a kapitány ráfordult:

— Egy szót se szólj! Meg ne próbáld!

Mikor az egér kifújta magát és föltápáskodott.

Drinian megtapogatta, hogy épségben megúszta-e a kalandot. Ahelyett, hogy Reepicheep reagált volna a kapitány gondoskodására, elspította magát:

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Édes! Kóstoljátok meg! Édes!

— Miről beszélsz? — mordult rá a kapitány sértődötten. — Ha lehet, ne rázd rám a vizet a bundádból!

— A vízről beszélek! Édes! Nem sós!

Egyelőre senki sem figyelt az izgága egér szavaira, nem fogták föl a jelentőségét. Reepicheep nem hagyta annyiban a dolgot. Tovább sipítozott.

— „...Ahol a víz édessé válik
Megtalálod egér, amit keresel,
A világ végét.”

Egyszerre mindenki felfogta szavainak értelmét.

— Hol egy vödör? — kiáltott a kapitány.

Leeresztettek egyet, maga a kapitány húzta fel.

A víz csillogott benne, mintha pohárba töltötték volna.

— Felség, öné az elsőbbség — nyújtotta Caspian felé a kapitány.

A király megfogta mindkét kezével és szájához emelte. Nagyot húzott belőle, aztán megrázta a fejét. Arc kifejezése egészen megváltozott. Nemcsak a szemei csillogtak, hanem fény árasztotta el egész lényét.

— Tényleg! Édes a víz! Lehet, hogy halálos ital, de akkor ez lesz az a fajta halál, amit óhajtok.

— Mégis milyen? Mit érzel? — faggatta Edmund.

— Mintha minden könnyebb és világosabb lenne. Nem lehet szavakba foglalni.

Lucy volt a következő, aki megkóstolta a vizet.

— A legfinomabb innivaló, amit valaha is kóstoltam — áradozott. — Erősebbnek, érzem magam és még jóllakottnak is. Azt hiszem, nem kell mást tennünk, mint néhány kortyot inni, és úgy érezzük, a legfinomabb ebédet ettük végig.

Egymás után mindenki megkóstolta a tengervizet. Sokáig nem szólt egyikük sem, túlságosan átjárta őket egy furcsa, felemelő érzés. Mást is tapasztaltak. Eddig is látták, hogy minden — a nap, a víz, a levegő — sokkal fényesebb, mint szokott lenni. A napkorong úgy izzott, hogy beletekinteni egyenlő lett volna a megvakulással. Most pedig?! Most akadály nélkül nézhetek egyenest a közepébe, még csak pislogniuk sem kellett. A hajó, a kötelek, a fedélzet, az arcuk, testük — minden fénylett és ragyogott. Senki sem csodálkozott, senkit sem zavart. Reggel a madarak a megszokott időben ellepték az égboltot, és éneküket olyan jó volt újra hallani! Délelőtt alig szóltak egy szót egymáshoz — így érkezett el az ebéd ideje (bár a víz miatt éhséget nem éreztek.) Drinian így szólt:

— Egyszerűen nem értem. Teljes szélcsend van, a vitorla lóg, a víz tükörsima, és mégis úgy haladunk, mintha erős hátszél fújna.

— Én is ezen gondolkoztam — válaszolt Caspian. — Hátha egy áramlás kapott el bennünket.

— Hm. Egyre inkább kezdem furcsán érezni magam, ha a világnak tényleg van vége és közeledünk hozzá — morgott Eustace.

— Úgy gondolod, hogy a végén beleömlünk „semmibe”? — töprengett Edmund hangosan.

— Ez az! — sipította az egér és tapsikolt mancsaival. — így képzem én is. A föld egy nagy, kör alakú asztal, és a végén,... a végén nem tudom, mi van, mi lesz velünk, de hogy érdekes lesz, az biztos.

— Vajon mi vár ott ránk? — tűnődött tovább kapitány.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Aslan országa... remélem — szólt halkán egér és szemei csillogtak. — Vagy nincs is semmi csak megyünk lefelé, egyre lejjebb és lejjebb.. Bármi lesz is, mindent megér, hogy megláthatjuk, — hacsak egy pillanatra is — a Világ végét.

— FigyeljeteK ide. Ez mind csak buta fecsegés — vetett egy éles pillantást Eustace az egérre. — A föld kerek, labdához hasonló, nem asztallaphoz.

— Igen, a mi világunk. De ez? Honnan tudod, hogy ez ugyanolyan?

— Eddig miért nem mondtátok nekem, hogy a világ, ahonnan ti jöttetek tényleg kerek, mint a labda — szólt kissé szemrehányóan Caspian. — Nálunk csak mesékben hallani ilyesmiről. Mindig vágytam megismerni azt a világot is. Sokat töprengtem, vajon miért nem lehet nekem is átjutnom a ti világotokba, úgy, mint ahogy ti a miénkbe. Bárcsak megtehetném! Mit nem adnék érte! Érdekes lehet gömbalakú világon élni! Láttatok már embereket, akik fejjel lefelé élnek?

Edmund a fejét rázta.

— Nem jól tudod. Nem így van. Különben pedig egyáltalán nem olyan élvezetes az élet abban a világban. (Nem folytatta, de Lucy tudta, hogy az iskola jutott Edmund eszébe és arra célzott.)

XVI.

A kalandos utazás vége

Reepicheep is látta a tengerben lakókat, amikor a vízben úszkált. (Rajta kívül még a kapitány, Edmund és Lucy tudtak róluk. Mikor az egér megpillantotta a „tengeri” királyt, aki buzogányával megfenyegette, azonnal beugrott a vízbe, mert fenyegetését harci kihívásnak vette és becsületét sértette volna, ha nem száll vele szembe. Éppen ekkor érte a kapitány segítsége, a kötél, és muszáj volt engedelmessé válnia a mentőknek. Nagyon bántotta az önérzetét az elmulasztott elégtételnyújtás, de Lucy ráparancsolt, hogy ne említse senkinek az esetet.

Idejük sem volt foglalkozni a történetekkel, mert igencsak figyelniük kellett a tengert, mert sekély, sziklás részhez értek, ahol észnél kellett lenni. Lucy többé nem látta a tengeri élőlényeket.

Reggel már annyira sekély volt a víz, hogy a füves terület valósággal sűrűlt a hajó. Dél felé járt az idő, amikor Lucy a tengerfenéken apró halakat pillantott meg, mintha a zátonyon legeltek volna. Egyszerre mozogtak és ettek. „Mintha birkák legelnének a mezőn” — nézegette őket Lucy. Mögöttük egy fiatal kislányt fedezett fel, aki botot tartott a kezében, nyilván hogy összetartsa a legelésző „nyáját”. „Ő lehet a birkapásztor, vagyis a halpásztor” — kuncogott Lucy. „Mint az igazi legelőn!” Nagyon közel voltak a felszínhez. Egy pillanat — és a lányka fölfelé nézett, Lucy felé, és tekintetük találkozott. A kis pásztorlányka csodálkozó arcot vágott, majd egy szempillantás alatt tovasiklott a vízben. Lucy sosem felejtette el az arcát. Nem volt ijedt vagy dühös, mint a többi tengeri lény, inkább kedves és szeretetreméltó. Lucy egy életre a szívébe zárta. Ha bármikor az életben még egyszer találkoznának, biztosan barátként üdvözölnék egymást. A következő napokban a hajó egyenletes és gyors sebességgel haladt észak felé. Ahogy fogyott az út, úgy nőtt a fény körülöttük. Senki sem aludt vagy evett, de nem is akartak. Csak meríteni kellett a tengervízből, aztán a többi jött magától: jóllakottság, nyugalom, derű. Azok a matrózok, akik már régen a tengeren szolgáltak, és idősek voltak már — a tengervíztől naponta fiatalabbnak érezték magukat. (Nem csak érezték, hanem látszott is rajtuk.) Mindenki örült és boldog volt, egymást nem bántották, nem vitakoztak. Minél jobban közeledtek, annál kevesebbet beszéltek, sőt inkább hallgattak. Csönd és nyugalom szállta meg valamennyiüket.

— Kapitány — szólította meg Driniant Caspian — te is azt látod, amit én?

— Igen. Fehér minden a látóhatár szélén.

— Mi lehet az?

— Ismereteim szerint ennél a szélességi foknál jégnek kellene lennie. De itt minden annyira más, így csak találgatni tudok. Embereket küldök a figyelőállásokra, a csónakot pedig készenlétbe helyeztetem. Bármilyen történjék is, észnél kell lennünk!

Megtették a szükséges előkészületeket és csupa figyelem és várakozás lett mindenki. Hogy nem jéghegyet látnak, az bizonyossá vált! Először is sima volt, mint a víztükör és ami a legfurcsább volt:

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

egyszinten volt a tengerrel. Néhány méterre megközelítették, a kapitány hirtelen fordítással nyugati irányba kormányozta a hajót, így végig tudtak haladni a partjai mentén. Tengeri áramlás sodorta a hajót lassan, körbe a „sziget” mentén. Örültek, hogy egyelőre nagyobb veszély nem leselkedik rájuk, meri gondolatban már a visszatérést fontolgatták. (Főleg a legénység.) Még mindig nem tudták mire vélni ezt az óriási kiterjedésű fehérséget. Óvatosan leeresztették a csónakot, hogy közelebről is szemügyre vegyék a szigetet. Rynelf és Lucy vállalkoztak a felfedező útra. Feszülten figyelték a csónakot, ahogy az áramlás elkapja és sodorja a part felé. Aztán Rynelf csodálkozó kiáltása hallatszott, majd a csónak visszafelé vette az útját, belül fehérség borított mindent, még Rynelfet, Lucyt is.

— Liliomok, felség! — kiabálta torkaszakadtából Rynelf.

— Mit mondasz? — formált tölcsért a fülére Caspian, mint aki nem jól hall.

— Virágzó liliomok! Mint otthon a kertben!

— Nézzétek! — nyújtotta feléjük két kezével a fehér liliomokat Lucy.

— Milyen mély? — tette föl a praktikus kérdést a kapitány, mint akit a virágok hidegen hagynak.

— Mély, kapitány. Kb. 10 méter lehet.

— Szerintem nem ugyanaz a virág, mint nálunk — vizsgálgatta a botanikusnak készülő Eustace.

Valóban nem ugyanazok voltak, csak nagyon hasonlítottak. Ezután a kis kitérő után a tengerjáró tovább folytatta útját a kitűzött cél felé. Most következett a neheze! A tenger egy sávnyira zsugorodott. Körülöttük mindenütt a liliomok fehérlettek, csak a hajó előtt szétnyíló keskeny sávban villogott fénylőn a víz színe. Mintha az Északi Jeges-tengernél hajóztak volna. Éjszaka is sütött a Nap, megszűnt a sötétség, a Liliomszigetnek nem akart vége lenni. A virágok olyan illatot árasztottak, ami foglyul ejtette, elkábította a hajó utasait. Szavakkal visszaadni nem lehet, ezt érezni kellett! Ha szippantasz belőle úgy érzed, nincs az a magas hegy, amit ne tudnál megmászni és nincs az a vadállat, amivel ne tudnál szembeszállni. Caspian többször is elmondta, hogy alig bírja elviselni ezt az érzést, bár azt szeretné, ha mindig tartana. Napokig tartott ez az állapot. Majd a víz kezdett újra sekély lenni, aztán belátták: a hajó nem tud tovább menni. Lehorgonyoztak.

— Eresszétek le a csónakot — parancsolta Caspian. — Mindenki jöjjön a fedélzetre. Beszélni akarok veletek.

— Vajon mire készül megint? — súgta Eustace Edmund fülébe. — Olyan különös az arca.

— Nem más, mint a többié — válaszolta kedvetlenül Edmund. Mindenki ott tolongott a fedélzeten. Caspian lassú léptekkel a parancsnoki hídra ment és szembefordult az emberekkel.

— Barátaim! Teljesítettük a feladatot. Mind a hét eltűnt lordot megtaláltuk, Reepicheep pedig tovább megy, ahogy induláskor megesküdött. Mire visszatértek Ramandu szigetére, addigra a három lord is ébren lesz már. Drinian! Hűséges kapitányom! Rád bízom a hajót és azt kérem tőled, hogy vezesd vissza Narniába olyan sebességgel, ahogy csak tudod, de a Halál szigeténél nem szabad megállnotok. Add át Trumpkinnak, kormányzómnak a parancsomat: adjon vitézi és nemesi rangot minden matrónak, mellé elegendő birtokot, hogy életük végéig megérdemelt nyugalommal és jólétben éljenek. Ha nem térnék

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

vissza rövid időn belül, akkor Trumpkin, Cornelius mester és te Drinian, az ország lakosainak egyetértésével új királyt válasszatok...

— De felség!? Lemond a trónról? — vágott a király szavába Drinian.

— Reepicheepel tartok a Világ végére.

A tömeg zúgolódni kezdett.

— A csónakra szükségünk lesz. Nektek úgysem kell ezen a sima tengeren. Ha akartok, másikat ácsolhattok Ramandu szigetén. És most...

— Caspian! Ezt nem teheted velünk! — mondta Edmund és hangja elcsuklott.

— Igaza van. Nem engedhetjük! — sipította cérnavékony hangján az egér.

— Semmi szükség rá — mordult egyet a kapitány is.

— Nem??? — nézett körbe Caspian, és senki sem állta a tekintetét.

— Már megbocsásson, felség — szólalt meg alázatos hangon Rynelf, a legbátrabb matróz — ez... ez szökésnek minősül.

— Túl sokat engedsz meg magadnak Rynelf, nem gondolod? — kérdezte éles hangon a király.

— Nincs igazad felség. Jószándék beszélt belőle és melleleg igaza van — kelt a védelmére Drinian.

— Csönd legyen! Ti alattvalóim vagytok, nem pedig parancsolóim!

— Én nem! — kiáltott Edmund és düh szikrázott a szemeiben. — Én is azt mondom, nem teheted!

— Miért ellenkezel te is? — sziszegte gyűlölettel Caspian.

Reepicheep válaszolt helyette.

— Felség! Te Narnia királya és uralkodója vagy. Jogaid, de kötelességeid is vannak népeddel szemben. Esküt tettél, hogy visszatérsz országodba. Nem teheted szabadon azt, amit akarsz. Ha ennek ellenére tovább akarsz menni, kénytelenek leszünk erőszakhoz folyamodni és visszatérésre kényszeríteni.

— Úgy legyen! — emelte föl a kezét Edmund.

Caspian már éppen a kardja után nyúlt, amikor Lucy halkán megszólalt mellette: — Megígérted Ramandu lányának, hogy visszatérsz hozzá.

Caspian elbizonytalanodott. Nagyon sóhajtott és így szólt:

— Nos, jól van. Nyertél!

Egy pillanatig tévovázott még aztán felkiáltott:

— Az utazás véget ért. Visszafordulunk. Húzzátok fel a csónakot.

— Felség, nem mindenki tér vissza. Ahogy induláskor én...

— Csönd legyen! — mordult az egérre mérgesen Caspian. — Megleckéztettél, de zaklatni nem hagyom magam. Befognád a szádat már végre?

— De felség! Megígérte, hogy segít a három nemes lordon.

— Nem ígértem semmit! Nem mondtam semmit! Hagyjatok békén! — azzal elviharzott a kabinja felé, az ajtót jól becsapta maga után.

Órák múlva egy egészen más Caspiant láttak kilépni az ajtón. Arca szomorú volt, szemei könnyben úsztak. Odament Edmundhoz és Lucyhoz. Reepicheep is csatlakozott.

— Nagyon csúnyán viselkedtem, bocsássatok meg. Ti mind olyan jók vagytok hozzám, én meg így viszonyoztam. Beszéltem Aslannal. Nehogy azt higgyétek személyesen jött el hozzám. Dehogy! A róla festett kép ott függött előttem a falon és én ránéztem. A szemei! Nem tudtam állni a tekintetét! Szemrehányás és szomorúság volt bennük. Egyszer csak

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

beszélni kezdett hozzám, én pedig úgy éreztem, megsemmisülök szavainak súlya alatt. Nem szidott, mérges sem volt. Hanem amit mondott! Szörnyű volt hallani. Most halljátok ti is: Reepicheep, Edmund, Lucy és Eustace továbbmennek keletre. Nekem vissza kell fordulnom. Méghozzá azonnal. Istenem, milyen bután viselkedtem! Arcát tenyerébe temette.

— Drága Caspian! Mi sem maradunk ott örökre. Előbb vagy utóbb nekünk is vissza kell térni a saját világunkba — próbálta vigasztalni Lucy.

— Tudom. Nekem viszont azonnal vissza kell fordulnom.

— Jól fogod érezni magad Ramandu szigetén, majd meglátod — fogta át a vállát Lucy.

A búcsú mindenkinek fájdalmas volt, hosszasan nem is akarom részletezni. Két óra lehetett, amikor a kis csapat csónakba szállt és végső búcsút intve eltűnt a Liliomok-szigete mentén kelet felé. A tengerjáró felhúzta összes zászlóját és díszlövéseket adott le, hogy méltó módon utoljára üdvözölje a csónakban ülőket. Bár Lucy könnyei szakadatlanul ömlöttek, mégsem érezte magát szomorúnak. Csak addig, míg látta a távolodó hajó körvonalait a messzeségben. A fény, a csönd, a liliomok illata, a teljes mozdulatlanság túlzottan lekötötték a figyelmét. Evezni sem kellett, mert az áramlás sodorta őket kelet felé. Se nem ettek, se nem aludtak. Egész éjjel és másnap is vitte őket az áramlat. Harmadnapon olyat láttak, amit még soha: magas fal emelkedett előttük, zöldes színben szikrázott, mintha egy nagy hullám a levegőben megmerevedett volna. A kelő Nap keresztültűzött a falon, ami a sugaraktól a szivárvány összes színében pompázott. Olyan volt, mint egy vízesés, ami a téli hidegben megfagy és falként magasodik a hegyoldalon. Kb. 15 méter magas lehetett. Az áramlás változatlanul sodorta őket, most már a fal felé. Talán azt hiszitek halálra rémültek a látványtól! Ellenkezőleg. Ugyanis a felkelő Nap mögé is bepillantottak. (Nem tudtak volna, ha előzőleg hozzá nem edződnek az erős fényhez.) Hegyvonulatot láttak a Nap mögött, ami hihetetlenül magas volt, a teteje szinte a semmibe vészett. Égbolt nem volt sehol, mert ez már a Világ végén túli terület volt. Hó, jég nem borította, pedig a nagyon magas hegyek már messziről világítanak a hótakarótól. Ehelyett erdők, bokrok, virágok, vízesések borították. Szellő jött és a fal, mely előttük magasodott egy pillanat töredéke alatt a semmibe foszlott, elnyelte a tenger. Ezt a pillanatot egyikük sem felejtette el soha többé. Később sem említették egymás között. Csak Lucy sóhajtott fel néha, amikor erre gondolt:

— Mintha a szívem szakadt volna meg!

— Olyan szomorú volt? — kérdezte Edmund elgondolkozva.

— Dehogyan! Nem! — tiltakozott a húga, de többet nem mondott.

Akkor ott a csónakban már egyikük sem kételkedett, hogy a Világ vége mögött Aslan országát láthatták.

A csónak most váratlanul megfeneklett. Homokos tengerpartra értek.

— Itt kell továbbmennem — mondta halkan Reepicheep.

Egyikük sem tartóztatta. Lecsatolta a kardját, „úgysem lesz már rá szükségem” és messze elhajította a liliomok közé. Istenhözátodt mondott barátainak, szomorúnak tetette magát a kedvükért, de látszott rajta, hogy szinte remeg a boldogságtól. Lucy karjaiba kapta és összevissza puszilgatta, amire mindig úgy vágyakozott. Szégyellte, hogy könnyeit nem tudja visszafojtani. Aztán gyöngéden letette a földre, és

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

az egér apró mancsával szünet nélkül integetve, kis sötét pontttá zsugorodott, majd eltűnt a liliomok között. Egy villanásra még látni vélték, nagyon messze, aztán örökre eltűnt a szemük elől. Reepicheepet, a beszélő egeret senki sem látta többé. Én hiszem, hogy a mai napig is ott sündörög Aslan közelében, ugrásra készen és a szája azóta is szünet nélkül jár...

Ahogy a Nap feljebb emelkedett, a világon túl eltűnt a szemük elől a hatalmas hegyek látványa. Edmund, Lucy és Eustace fölkeltek a csónakból és a liliomok felé indultak. Belegázoltak a virágtengerbe. A talaj meleg volt és puha. Hatalmas sík mezőn sétáltak, ahol se egy fa, se egy bokor nem volt, és úgy látták, mintha az ég a földdel érintkezne, vagy mintha egy óriási üvegbúra alatt lennének. Bárhová néztek, az ég a földdel összeért a horizont alján. Váratlanul egy fehér szőrű, legelésző bárány tűnt fel előttük.

— Gyertek és egyetek — szólt szívmengető hangon hozzájuk.

Előtte parázs izzott, rajta halak sülték. Napok óta most éreztek először éhséget. A tűz mellé telepedtek és falatozni kezdtek. Régen ettek ilyen finomat és ilyen jóízűen.

— Bárányka, mondd csak, ez az út vezet Aslan országába? — kérdezte Lucy, miután jóllakott.

— Nektek nem. Számatokra a saját világotokból nyílik kapu Aslan országába.

— Micsoda? — csodálkozott Edmund. — Onnan is át lehet jutni Aslan országába?

— Mindenütt a világon vezet egy út az én országomban — magyarázta a bárány, és ahogy beszélt, alakja megváltozott, bundája arany színű lett, hangja mélyebb — és láss csudát! Aslan állt előttük, teljes életnagyságban!

— Aslan! Drága Aslan! — fúrta bele puha sörényébe az arcát Lucy. — Hogy juthatunk el az országodba?

— De hisz' mindig erről beszéltem nektek, amikor együtt voltunk — szólt szelíden. — Azt azonban nem fogom elárulni, rövid vagy hosszú lesz-e az út, csak annyit, hogy egy folyó partján fekszik. Ne aggódjatok, hogy hogyan mentek át oda, én vagyok a nagy Hídépítő. Most gyertek velem. Visszavezetlek benneteket az otthonotokba, a ti világotokba.

— Aslan, várj! — kapaszkodott Lucy az oroslán bundájába. — Mielőtt végleg elválnék, mondd meg, mikor jöhetünk újra Narniába? Kérlek! Ugye nagyon hamar? Mondd azt, hogy igen!

— Drágám! Te és a bátyád soha többé nem látjátok Narniát — és Aslan hangja először lett fátyolos a meghatódottságtól.

— Ó, Aslan! — és mindkét gyerek zokogni kezdett.

C.S.Lewis: Utazás a tengeri cirkálón

— Megnőttetek, gyermekeim. Maholnap a felnőttek világával fogtok ismerkedni. Menjetek és edződjetek újfajta életetekhez.

— Tudod, nem is Narnia igazán a fontos, hanem te. Te vagy az, akit nem látunk többé és én ezt nem bírom elviselni. Hogy éljek ezután, ha sosem találkozhatom többé veled? — sírdogált Lucy és karjaival átfogta és szorította Aslan nyakát.

— Fogsz velem találkozni, drága kicsi lányom — nyugtatta őt az Oroszlán.

— Te is ott leszel? Eljössz velünk?

— Igen. Csak ott más nevem lesz. Majd meg kell tanulnotok, miről ismerhetitek meg a nevemet. Azért segítettem át benneteket Narniába, hogy itt egy kicsit megismerjetek engem, így könnyebb lesz felfedeznetek a ti világotokban.

— Eustace se térhet vissza Narniába? — érdeklődött Edmund.

— Fiam, miért érdekel ez téged? Gyertek, az ajtó nyitva áll. Aslan mindkettőjüket puha mancsával gyöngéden megsimogatta, majd egy pillanat... és újra Alberta néni házában találták magukat Cambridgeben.

Végezetül még két fontos dolgot kell elmondanom nektek. Caspian és legénysége szerencsésen megérkezett Ramandu szigetére, a három lord már a parton várta őket. Ramandu lánya és Caspian összeházasodtak és elhajóztak Narniába. Mindenki szerette és tisztelte a királynét, akinek sok öröme telt fiaiban és unokáiban.

Másodszor: rövidesen mindenki egyetértett abban, hogy Eustace előnyére változott! Alberta néni kivételével, aki a két gyerek — Lucy és Edmund — rovására írta, hogy csintalan fiacskájából egyszerre otthonülő és komoly fiú lett. Sose tudta megfejteni az okát!